

Giới thiệu Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm

Truyện Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm, chuyện tình của một cô gái thầm thương một người con trai từ rất nhỏ, nhưng ngại không dám nói ra chỉ vì gương mặt lạnh lùng của anh khiến cô không dám tiến tới lại gần nữa bước.

Năm đó cô còn rất nhỏ vô tình gặp được một người con trai rất ưu tú, là mẫu người sau này cô sẽ lấy nhưng từ lần gặp hôm đó cô không còn gặp lại anh nữa. Nhiều năm sau thật tình cờ đã cho gặp lại anh trong ngày cô đi xem mắt, mà người xem mắt không ai khác đó chính là anh người trong mộng cô muốn lấy làm chồng.

Còn anh thì chỉ vì lời hứa vì trách nhiệm mà gia đình đưa ra nên anh phải quyết định lấy cô. Cô biết anh không thương cô, lấy cô chỉ vì nhiệm vụ nhưng thật lòng cô phải nói tình cảm của mình như thế nào cho anh hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mở đầu

Mới vừa xong xuôi chuyện vui của Thẩm gia, chỉ có gian thư phòng theo phong cách kiểu Anh rất có niên đại này hoàn toàn không có dính vào bầu không khí vui sướng, bố trí trầm ổn, một phòng thư hương.

Thẩm đại lão với giọng nói trầm thấp uy nghiêm không bởi vì gả cháu gái mà trở nên mềm mại hơn một chút. "Nhu cháu mong muốn, Diệp Y gả cho Lôi Húc Nhật, kẻ tiếp, cháu nên thực hiện ước định rồi."

Hai ông cháu giam mình ở trong thư phòng không nói tình thân, chỉ nói phân định giao dịch.

Thẩm đại lão vốn là kẻ hoạch đem Thẩm Diệp Y gả cho trưởng tôn của Lôi Tổng là Lôi Chi Phàm, nhưng Thẩm Thiếu Dương động một chút tay chân khiến cho Lôi Chi Phàm cưới Phương Lam Tâm, ở ngoài mặt vẫn lại là Lôi Chi Phàm hoa tâm đuổi lý.

Hai ông cháu lên làm một giao dịch, dùng hôn sự của anh để trao đổi hôn sự của Diệp Y, chỉ mong Diệp Y thuận lợi cùng Lôi Húc Nhật thật tâm yêu cô ấy trở thành người nhà.

Thẩm Thiếu Dương biết đã đến lúc anh phải trả giá thật lớn. "Cháu sẽ tuân thủ ước định, xem ở ông nội cho của hồi môn cho rất hào phóng phân đi, ông nội muốn cháu cưới người nào, cháu liền cưới người đó."

Hết thấy là vì Diệp Y! Trong lòng anh vương bận thủy chung chỉ có một Thẩm Diệp Y, chị gái sinh đôi của anh.

Thẩm Diệp Y chỉ có chỉ số thông minh 99, tuy là cháu gái ruột của Thẩm đại lão, nhưng lão nhân gia thật sự không rõ, thiên tài cùng ngu ngốc thế nào lại là sinh đôi đây? Một hai mươi hai tuổi liền đã lấy được danh hiệu học vị Thạc sĩ cùng Tiến sĩ từ Mỹ quốc, một so với người bình thường chậm hai năm mới học xong đại học, thật may là vừa tốt nghiệp liền được Lôi Húc Nhật cưới đi, về sau không cần ông hao tổn tâm trí.

Thẩm đại lão mặc dù than thở ở trong lòng, nét mặt nghiêm khắc cũng không lộ ra chút nào. "Quách Phượng Hề tiểu thư của Quách gia, là cô dâu mà ta đã tìm cho cháu."

Chỉ số thông minh 158 đầu óc khôn khéo chọn lọc trong giới thương giới tất cả làm cho ra danh hào Quách gia, người xứng với Thẩm gia, có thể làm Thẩm đại lão vừa ý? Chỉ có một.

"Con gái của Quách Tùng Diên, Tổng giám đốc tập đoàn Phú Vinh." Thẩm Thiếu Dương xác định.

"Không sai." Thẩm đại lão ném ra một túi giấy dai. "Quách Phượng Hề nhỏ hơn cháu hai tuổi, là một tài nữ, ba lần nhảy lớp đọc sách, hai mươi hai tuổi đã lấy được bằng Thạc sĩ, mặc dù không bằng cháu, nhưng ở trong số thiên kim tiểu thư đã là người đặc biệt, tin tưởng ngày sau có thể thay Thẩm gia sinh hạ đời sau ưu tú."

Anh là ngựa đực sao? Cũng coi như là đi!

Anh cũng không câu oán hận. "Cháu biết rồi, thời gian gấp mặt, địa điểm hẳn là đều đã an bài xong!"

"Tất cả đều ở trong tài liệu này." Dù sao cũng là cháu trai duy nhất, Thẩm đại lão khó được ban ơn, lòng từ bi nói: "Cháu còn có một lựa chọn khác."

Thẩm Thiếu Dương lắng lắng nghe, cặp mắt hồ hững cũng không vẻ cảm kích.

"Cháu gái nhỏ nhất của Lôi Tổng, Lôi Chi Nha, hai mươi hai tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học."

"Liên Quách Phụng Hề đi!" Em gái của Lôi Chi Phàm, không xứng!

Thẩm Thiếu Dương cầm lên túi tư liệu về Quách Phụng Hề, chuẩn bị cáo lui.

"Thiếu Dương, Quách Phụng Hề xứng với cháu, cùng con bé nói một hồi yêu đương bình thường đi!" Thẩm đại lão ý vị sâu xa.

"Được, cháu hiểu."

Thẩm Thiếu Dương rời khỏi thư phòng, đóng cửa lại, lòng đang cười khỏ.

Nói một hồi yêu đương bình thường? Nhìn túi giấy dai trong tay, cái gọi là "yêu đương bình thường" sẽ theo đối tượng kết giao định trước này bắt đầu sao? Ông nội đang nói đùa đi!

Chỉ là, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nhất ngôn cửu đỉnh Thẩm đại lão sẽ không cho phép anh chạy trốn trọng trách liên hôn thương mại lớn lao này, mà anh tại vừa bắt đầu liền không có ý định trốn tránh, dù sao trong lòng anh chưa từng lưu lại bóng hình xinh đẹp của bất kỳ cô gái nào.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt, nói chuyện yêu đương, không có ở trong kế hoạch cuộc đời của anh đây.

Lãnh khốc, kiên định, mới đúng là đặc chất bẩm sinh của đàn ông Thẩm gia.

Quách Phụng Hề lần đầu tiên cùng Thẩm Thiếu Dương chính thức gặp mặt, là ở trong tiệc cưới của anh họ Lôi Chi Phàm, chỉ là, cô xác định Thẩm Thiếu Dương không có đối với cô lưu lại khắc sâu ấn tượng.

Anh họ là con trai bảo bối của di ca Lôi Trần Nhã Tư, Lôi Chi Phàm có ba chị gái và hai em gái, là trưởng tôn mà Lôi Tổng thương yêu nhất, cho nên, khi hắn một mặt quyết định không cùng Thẩm Diệp Y kết thân, một lòng theo đuổi chân ái, muốn cùng Phụng Lam Tâm cùng kết liên cành, trưởng bối Lôi gia cư nhiên đều không thể nể hà, tùy ý hắn.

Khi đó đi cả cùng dượng cùng đi tới chơi, cầu thỉnh vợ chồng Quách Tùng Diên và Quách Trần Nhã Văn đảm nhiệm người làm mai cùng người giới thiệu, thứ nhất Tổng giám đốc của "tập đoàn Phú Vinh" đủ phân lượng, thứ hai thân thích cũng là tốt nói chuyện hơn.

Phụng Hề ngày đó nghỉ ở nhà, nghe cha mẹ sáng khoái đồng ý đảm nhiệm sẵn người làm mai cùng người giới thiệu, nhưng là, chờ sau khi đi cả cùng dượng mừng hân hoan ra về, sắc mặt của cha từ từ trở nên nặng nề.

"Không cần hai năm, bọn họ sẽ bắt đầu cảm thấy hối hận." Quách Tùng Diên cau mày nói: "Chỉ là, cho dù trong lòng cảm thấy hối hận, bọn họ cũng không còn mặt mũi nói ra, bởi vì chuyện này xử lý được thật sự không tốt đẹp."

Dù sao cánh tay cũng là cong vào trong, Quách Trần Nhã Văn hoà giải mà nói: "Có cái gì thật hối hận? Chi Phàm đã được như nguyện cưới cô gái mình yêu mến, em tin tưởng với điều kiện của Phụng Lam Tâm nhất định vô cùng tốt, mới vừa rồi chị cả chẳng phải là khen không dứt miệng? Thành toàn tình yêu cho con cái, là mong muốn chân thành của cha mẹ."

"Chị cả cùng anh rể của em cũng quá cưng chiều Chi Phàm, đây không phải là chuyện tốt."

"Đứa nhỏ Chi Phàm này điểm nào không tốt? Từ nhỏ đến lớn đều không cần cha mẹ phiền não, nhân duyên vô cùng tốt."

"Nói một cách thẳng thừng, chính là một gốc cây sẽ qua lại với cây hoa đào." Tác phong ôn trọng Quách Tùng Diên tự nhiên không hiểu được nhân duyên trai gái yêu thích của cháu trai ngoại, chỉ là không chán ghét thôi. "Buông tha cùng đại tiểu thư tập đoàn Đế Khánh kết thân, thật sự là quá u mê! Thật uống phí tiền nghỉ cho người anh họ Lôi Húc Nhật của mình."

Quách Trần Nhã Văn thay cháu ngoại phản bác lại, "Là thiên kim Đế Khánh thì như thế nào? Chi Phàm chính là ngại chi số thông minh của cô ấy thấp, thi lại hai năm đại học mới miễn cưỡng ở áp chót tiến vào đại học H, nghe nói lại vẫn thực dễ dàng treo bệnh nhân, này nhưng rất bất lợi cho sinh con. Cho dù xuất thân nhà giàu có, là cháu gái duy nhất của Thẩm đại lão, chị gái sinh đôi của Thẩm Thiếu Dương, nhưng Chi Phàm cũng nói, Thẩm Thiếu Dương vốn khinh thường đề ý tới Thẩm Diệp Y, giá trị cực lớn của việc kết thân giảm thấp."

"Tin vìa hè, không đáng để tin."

"Chi Phàm cũng không phải là người hồ đồ, nhất định là có căn thận quan sát qua."

Quách Tùng Diên vẫn lắc đầu, chỉ là lười phải vì chuyện nhà người khác mà cùng vợ đấu khẩu.

"Mẹ, " Phụng Hề yên lặng lắng nghe, lúc này mới chen miệng nói: "Cái khác con không dám nói, nhưng là, Thẩm Thiếu Dương không thể nào không đề ý tới chị gái Thẩm Diệp Y của anh ấy."

"Làm sao con biết?"

"Tuần lễ trước không phải tuyên bố Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Điệp Y chính thức đính hôn sao? Con xem qua hình, đứng bên tay phải Thẩm Điệp Y chính là cao hơn cô ấy một cái đầu nhưng diện mạo rất giống Thẩm Thiếu Dương, chị em xinh đôi bề ngoài xuất chúng như thế, con chưa từng thấy qua, nhưng chỉ cần gặp một lần liền sẽ khắc sâu ấn tượng." Phụng Hề rành mạch phân minh, chậm rãi nói: "Con xác định hai năm trước tại Broadway Newyork xem nhạc kịch "Ca kịch Mỹ Ảnh" khi đó đứng phải bọn họ, trước tiên ở đại sảnh gặp, bởi vì thật sự quá xuất sắc, con cho là tình lữ, hai người thùy chung tay nắm tay. Mà chỗ ngồi của bọn họ vừa lúc ở phía trước bên phải con, thấy mặt nạ Mỹ Ảnh bị lấy xuống một màn kia, Thẩm Thiếu Dương lấy khăn tay ra vì Thẩm Điệp Y lau nước mắt. . . . . Tình cảm giữa song bào thai tốt như vậy, làm sao có thể không để ý tới đối phương đây?"

Trên mặt Quách Trần Nhã Văn thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng con gái cơ hồ đã gặp qua là không quên được là tốt trí nhớ lại chân thật đáng tin, nếu không nào có khả năng vẫn nhảy lớp đọc sách?

"Anh họ yêu Phụng Lam Tâm, yêu liền yêu, cần gì tìm nhiều cớ như vậy nhằm chán vì mình hoa tâm, phụ lòng, thay lòng làm giải thích?" Phụng Hề mặc dù cảm thấy anh họ rất làm người khác ưa thích, cũng không yêu thích loại bạn trai này, cô cũng thật đồng tình với Thẩm Điệp Y nha!

Bất kể chân tướng như thế nào, Lôi Chi Phàm cùng Phụng Lam Tâm vui mừng cử hành hôn lễ xa hoa long trọng, nhân vật nổi tiếng trong giới chính thương hướng về phía Lôi Tổng nể mặt cùng giúp nhau việc lớn.

Bởi vì lúc trước ồn ào huyền ảo, tin đồn không ngừng, cho nên hôn lễ ngày đó trừ chú rể, cô dâu được chú ý, Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Điệp Y vừa đính hôn mới là tiêu điểm khiến mọi người chăm chú nhìn hơn.

Nhóm chị em gái của Lôi Chi Phàm tự nhiên cùng hẳn đứng cùng một trận tuyến, bọn họ từ nhỏ cảm tình cũng rất thân thiết, chết cũng không thể bội lộ về mặt đối với Thẩm Điệp Y cảm thấy xin lỗi.

"Dù sao cô ấy không đủ thông minh, không xứng với anh chúng ta!" Hai em gái của Lôi Chi Phàm, Lôi Chi Thiên và Lôi Chi Nha, miệng đồng thanh ủng hộ anh cả mình, dù sao cánh tay cong vào bên trong mới là phải.

Chi là, làm người ta kính sợ là người anh họ "Lôi Lão Hồ" Lôi Húc Nhật đang an vị tại bàn bên cạnh, họ thật sự không có dũng khí làm như không thấy, chỉ có nhắm mắt kéo Quách Phụng Hề cùng đi chào hỏi.

Đây là Quách Phụng Hề lần đầu tiên gần kề nhìn thấy chị em sinh đôi, nghĩ thầm, hoàng tử cùng công chúa trong đồng thoại, bộ dáng liền là bộ dáng này đi!

Cô tin tưởng Thẩm Thiếu Dương không dối cô lưu lại cái gì ẩn tượng, bởi vì anh chỉ ngẩng đầu nhìn họ một cái, hiển nhiên đối với chị em Lôi gia không có hứng thú, lại chỉ lo cùng bên cạnh Thẩm Điệp Y nói chuyện.

Lần thứ hai gặp mặt, là cách nhau một năm rưỡi.

Hôn lễ của Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Điệp Y, tăng gấp bội xa hoa lãng mạn, thanh lịch long trọng, mặt mũi của "tập đoàn Đế Khánh" sao mà lớn, giới chính thương tất cả làm cho ra danh hào người nào sẽ không tham dự? Liền Quách Tùng Diên cũng dẫn theo cả gia đình cùng đi dự thịnh yến, bán đích thị là mặt mũi của Thẩm đại lão.

Gặp qua Thẩm Điệp Y hoá trang cô dâu đẹp tuyệt nhân gian, ai còn có tin tưởng thẳng nòi cô ấy đây?

Tân khách tham dự hội nghị bàn luận xôn xao chỉ có một câu: "Lôi Chi Phàm là tên đàn độn!"

Một khác kia, Phụng Hề giống như gặp được sự quyết tâm của Thẩm Thiếu Dương: Anh ấy nhất định sẽ giúp Điệp Y thò ra một hơi!

Phụng Hề không hiểu vì sao mình thoáng qua ý niệm như vậy, cô đối với Thẩm Thiếu Dương không thể xưng biết nha!

May mà chị dâu họ Phụng Lam Tâm không có thấy một màn này, chị ấy mới vừa mang thai, nghe nói nôn ọe rất nghiêm trọng, không có tới tham gia.

Không cần dùng rốn đoán, đây cũng đưa tới không ít lời ra tiếng vào.

Bởi vì người nhằm chán sao mà nhiều, không có nói xấu người khác mấy câu, miệng sẽ nhột.

Phụng Hề chỉ gặp qua chị dâu họ hai lần, phần lớn là từ trong miệng Lôi Chi Nha nghe được bọn họ sau cưới từng ly từng tỵ, anh họ cùng chị dâu gần đây thường nổi lên tranh chấp, nhưng đều sợ cho Lôi Tổng nghe được, thật may là rốt cuộc mang thai rồi.

"Người có tình sẽ thành người nhà" sau, vấn đề thực tế liền bắt đầu từng cái một xuất hiện, Lôi Chi Phàm cùng Phụng Lam Tâm cũng trốn không thoát gông xiềng thế tục, Phụng Hề chúc phúc bọn họ có đủ sáng suốt nhất nhất vượt qua.

Yêu được oanh oanh liệt liệt thì như thế nào? Đem nhiệt tình suốt đời một lần thiêu đốt đến phát quang nóng lên, còn lại còn có cái gì? Lưu lại một nắm tro tàn nóng, vẫn lại là không biết tăng thêm củi lửa tình thú?

Đây không phải là tình yêu trong lý tưởng của Phụng Hề.

Nhưng cái gì là tình yêu trong lý tưởng của cô?

Cô không biết, nhưng tuyệt không bao hàm "Xem mắt" ở bên trong.

Hai mươi hai tuổi thiên chi kiều nữ, làm sao có thể đi xem mắt? Ba mẹ cũng tuyệt không đồng ý, để chi cười một tiếng đi!

Cái gì? Ba mẹ đồng ý? !

Người nào khủng long hoặc Trư Bát Giới điều kiện thối nát đến muốn xem mắt? Cự nhiên động não động đến trên đầu cô, không biết được ánh mắt của Quách Phụng Hề cô cao, không có mấy đàn ông có thể làm cô xem vào mắt sao?

Thái Từ Gia "tập đoàn Đế Khánh" ? !

Thẩm Thiếu Dương!

A a ——

Xem mắt! Xem mắt! Cô, phải, kết, hôn!

Nói "Xem mắt" quá cổ hủ rồi, người trẻ tuổi sẽ bài xích, trường bối hai bên liền khéo léo an bài, thừa dịp "Ca kịch Mỹ Ảnh" tuần diễn ở Đài Bắc, mua một loạt vé xem đắt tiền nhất, người hai nhà đúng giờ xuất hiện, cùng thưởng thức nhạc kịch được ưa chuộng này, dĩ nhiên, đôi trai gái nhân vật chính xem mắt đã bị kẹp ở giữa, không thể không ngồi cùng một chỗ.

Người bên Thẩm Thiếu Dương đơn giản, tham dự chỉ có Thẩm đại lão, cùng đôi vợ chồng mới cưới Lôi Húc Nhật và Thẩm Diệp Y vừa trắng mặt trở về. Quách Phụng Hề trừ cha mẹ cùng đi, anh cả Quách Học Khoan với chị dâu, anh hai Quách Uy Chí, cũng đều không nghĩ muốn bỏ qua vở kịch hay này. Cùng ở Quách gia còn có càng già càng dẻo dai bà nội Quách, cùng với tâm tình khó chịu trở về nhà mẹ ở lại hai ba ngày người cô Quách Thiên Hoa.

Đối với cửa hôn sự này, Quách Trần Nhã Văn ở trong lòng là vạn phần đồng ý, không đề cập tới Thẩm Thiếu Dương là một thiên tài, là người thừa kế của Đế Khánh, người trong nhà đơn giản, cháu gái gả đi, trên không cha mẹ chồng, dưới không cô di chú bác chị em bạn dâu, chỉ cần hầu hạ tốt Thẩm đại lão, chị gái duy nhất lại xuất giá rồi, tin tưởng con gái nếu có thể cùng Thẩm Thiếu Dương tình đầu ý hợp, sau khi kết hôn sẽ không có nhiều áp lực.

Thẩm Thiếu Dương là đã tới rồi thì cứ an tâm, sẽ không tại đây trong loại sự tình này làm trái ông nội, kia quá không khôn ngoan. Lấy anh đối với ông nội rất hiểu rõ, Quách Phụng Hề ở mọi phương diện điều kiện nếu không phải nhất đẳng, hôm nay hẳn không ngồi chung một chỗ xem "Ca kịch Mỹ Ảnh", không có ai so Thẩm đại lão bảo thủ hơn, càng để ý môn đăng hộ đối.

Hôm nay vừa thấy, Quách Phụng Hề quả nhiên là vị mỹ nhân đoan trang nho nhã, vô cùng phù hợp với hình tượng tiểu thư khuê các.

"Phụng Hề tiểu thư thích xem nhạc kịch, trước kia xem qua "Ca kịch Mỹ Ảnh" sao?" Thẩm Thiếu Dương có phong độ tại mở màn trước mở ra đề tài, cũng cô tán gẫu.

Cơ bản thông tin về anh cô đã ghi tạc trong đầu, cuối tháng trước mới vừa bắt đến học vị Thạc sĩ phiên dịch viên từ đại học H, trước là tốt nghiệp khoa pháp luật, từng đến nước Mỹ du học một năm, năng lực ngoại ngữ xuất chúng, thuở nhỏ chăm học Piano, Violin, múa ba-lê, hội họa, phương diện vận động thích bơi lội cùng chơi Golf, đối với nấu nướng thiếu hụt thiên phú, nhưng căn bản xử lý cũng tạm ổn.

Thật là đa tài đa nghệ nha! Thẩm Thiếu Dương thật đúng là không có cách nào xoi mói.

"Ca kịch Mỹ Ảnh" tôi xem qua ba lượt rồi, hai năm trước chúng ta còn từng ở Broadway cùng nhau xem qua, anh và Diệp Y tiểu thư an vị ở phía trước tôi, diện mạo tuấn nam mỹ nữ làm tôi xem qua khó quên." Phụng Hề ngay thẳng nói.

Muốn hấp dẫn lực chú ý của loại đàn ông "Một ngày kiếm tỷ bạc" này, ngay từ đầu sẽ phải thẳng đánh phá Hoàng Long (1), nói thẳng ra trước mặt anh đi, cái gì ra về thân bí, quanh co lòng vòng, anh mới không có rãnh để ý cô!

(1): đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

Thẩm Thiếu Dương quả nhiên sắc sắc nhìn cô một cái, trí nhớ thật kinh người!

Thẩm Diệp Y cũng tò mò ghé đầu sang đây nhìn cô, nũng nịu khẽ cười nói: "Em thật là lợi hại đó! Hai năm trước chúng ta thật ở Newyork xem qua nha, hiện trường có nhiều người như vậy, em đều nhất nhất nhớ rõ sao?"

Tại như vậy mỹ nhân yêu điệu khuynh thành trước mặt, ngàn vạn lần không cần bắt chước bừa làm dáng vẻ kiều mỹ, chính mình ra vẻ chân thật phóng khoáng có vẻ thông minh.

"Em không có lợi hại như vậy, chỉ là chị em sinh đôi xinh đẹp như vậy quá hiếm có, em tin tưởng có duyên phận nhận thức các người thì mọi người cũng sẽ đối với các người lưu lại khắc sâu ấn tượng."

"Em nhất định đang khiêm tốn rồi, ông nội nói em vô cùng thông minh, vô cùng ưu tú, cùng Thiếu Dương là một đôi trời sinh." Thẩm Diệp Y đối với sự lợi hại của ông nội uy nghiêm luôn luôn tâm phục khẩu phục, sẽ không hoài nghi lời ông nói.

"Đó là Thẩm Tổng không ghét bỏ, Diệp Y tiểu thư. . . . ."

"Gọi chị là chị thì tốt rồi."

Bất tự còn không có xem a ! Thắm Thiếu Dương nhìn chị gái một cái, không đành lòng trừng cô, trực tiếp xẹt qua đỉnh đầu cô trừng anh rể.

Lôi Húc Nhật khẽ kéo về Diệp Y đang nghiêng người nói chuyện, cùng cô kê tai nói nhỏ, "Chúng ta là đến xem trò vui , lời nói để lại cho nhân vật nam nữ chính xem mắt nói đi, em đoạt đề tài, Thiếu Dương không có biện pháp cùng Quách tiểu thư nhiều tán gẫu, đang trừng người đâu!"

Thắm Diệp Y hướng bên trái nghĩa một cái, lại hướng bên phải cùng lão công kê tai nói nhỏ, "Chẳng lẽ Thiếu Dương đang ghen? Thì ra là nó đối với Quách Phụng Hề tiểu thư vừa thấy đã yêu, ghen em cùng với em dâu tương lai rất có lời nói tán gẫu?"

Đĩ nhiên không phải. Lôi Húc Nhật lại cố ý gật đầu, cố ý cười giỡn với cậu em vợ.

Thắm Thiếu Dương ho khụ một tiếng."Chị, em nghe thấy đó! Kêu anh rể không cần tự cho là thông minh."

Thắm Diệp Y chớp chớp đôi mắt đẹp, đối với lão công nói: "Nó đang xấu hổ !"

Lôi Húc Nhật phụ họa vợ yêu."Thật muốn nhìn bộ dạng đỏ mặt của cậu ấy."

"Đỏ mặt? Quách tiểu thư đối với Thiếu Dương làm chuyện tỏ tình sao?" Cô tò mò lại muốn thò người ra nhìn rõ ràng, nghe rõ ràng, "Em không nghe thấy nha! Chẳng lẽ bọn họ đang làm trao đổi ánh mắt ?" Thật thần kỳ đó! Không thể không nhìn rõ ràng.

"Diệp Y, đừng tò mò như vậy." Lôi Húc Nhật nắm ở vai cô không cho động.

"Em quan tâm Thiếu Dương thôi mà!"

"Chồng em đang ở bên cạnh em, em quan tâm anh liền tốt lắm." Một người đàn ông khí thế bùng bùng bày thước, nhìn trái nhìn phải cũng không giống đàn ông ôn nhu đa tình, lại cứ thua bởi trên tay một vị tiểu mỹ nhân xinh đẹp, vốn là đôi mắt lạnh khốc hờ hững, tại nhìn thấy vợ nháy mắt sẽ không tự chủ được phóng ra ánh sáng nóng rực.

Này thật sự cùng hình tượng Lôi Húc Nhật khí thế bức người không quá ăn khớp, mọi người ngay từ đầu cảm giác không thể tin được, tiếp liền nghĩ: tân hôn thôi! Lôi Lão Hồ dù sao cũng là đàn ông có máu có nhục.

Thắm Diệp Y với ánh mắt nhu tình tựa thủy nhìn chồng, khó hiểu nháy mắt mấy cái."Em dĩ nhiên quan tâm nhất Húc Nhật rồi, nhưng là sẽ quan tâm Thiếu Dương cùng ông nội nữa nha! Anh ở đây ghen sao?"

Lôi Húc Nhật cự tuyệt thừa nhận, chỉ ở trong lòng bàn tay cô hôn xuống một cái.

Thắm Thiếu Dương mắt thấy bộ dạng bọn họ yêu thương lẫn nhau, vừa vui mừng vừa có điểm không là tư vị, giống như người làm cha muốn đem con gái bảo bối gả đi ra ngoài, nội tâm ngũ vị tạp trần (2), cho dù con rể có nhiều ưu tú, ban đầu có bao nhiêu yêu thích anh ta.

(2): năm vị : chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn.

"Anh rể, không cần buồn nôn như thế." Giọng nói lạnh lạnh rất cao nhã.

"Thiếu Dương, nhìn đỏ mặt mà nói, chính mình nhanh yêu đương rồi kết hôn đi!" Lôi Húc Nhật phát ra mỉm cười thắng lợi.

Thắm Thiếu Dương xoay mặt không rảnh để ý, trong giống đứa trẻ đang tức giận! Quách Phụng Hề nhìn ở trong mắt, suýt nữa bật cười, vừa lúc ánh đèn tối xuống, kịch hay ra sân rồi.

Bố cảnh hoa lệ, tràn đầy khí thế, tình tiết trong "Ca kịch Mỹ Ảnh" hồi hộp gay cấn, âm nhạc, giọng hát rung động lòng người, chương nhạc thứ nhất kể rõ tình yêu kinh điển cảm động lòng người . Thiếu nữ Thiên Lại Chi Âm mỏng manh, gõ mở ra lòng tịch tịch của Mỹ Ảnh, dưới nền đất run run hồi âm, hẳn là người đó đọc diễn văn bị kịch?

Dục vọng vô cùng, cuối cùng sinh ra bị kịch . Người xem tâm treo vừa lắng mạn lại phiền muộn, vừa động lòng người lại mang theo khủng hoảng, có cười vui có nước mắt có than thở tình yêu gặp phải, tấm màn rơi xuống sau, người nào đi đau lòng Mỹ Ảnh đau thấu triệt tim gan kìa, khiến người ta run rẩy bị thương?

Tạo hóa bất công, ở điểm xuất phát cuộc đời liền không công bằng. Nếu như Mỹ Ảnh cũng cùng vai nam chính có bề ngoài anh tuấn, gia thế giàu có, cũng thành liền không xuất ra cảm động lòng người là vở kịch hay.

Quách Phụng Hề nhịn không được nước mắt, cho dù đã xem qua mấy lần lại vẫn cảm động như thế.

Thắm Thiếu Dương lấy khăn tay ra muốn giúp Diệp Y lau nước mắt, bị Lôi Húc Nhật giành trước một bước, không biến sắc lại đem khăn tay thả lại túi áo. Phụng Hề vẫn âm thầm quan sát, cô giống như nhìn thấy anh cô đơn? !

Hoa mắt! Cô nhất định là hoa mắt.

Thắm Thiếu Dương quay đầu lại đối với cô cười đến lịch sự nho nhã, đối với cô đề xuất tiến thêm một bước, hiển nhiên đối cô ấn tượng vô cùng tốt, có ý

định làm người yêu tới kết giao.

Xem mắt thành công, trưởng bối hai bên đều hết sức vui mừng.

Ba ngày sau, là ngày nghỉ, thời tiết trong xanh là tốt ngày, Thẩm đại lão hạ lệnh bảo Thẩm Thiếu Dương phóng một ngày đặc biệt giả đi ước hẹn, đi chỗ nào đều được, chính là ngoài Đài Bắc.

"Muốn đi đâu chơi?" Ngồi vào xe, Phụng Hề hào phóng hỏi.

"Tôi chưa từng đi qua thôn Cửu tộc văn hóa." Tốt nghiệp tiểu học liền đi Mỹ du học, những nơi cảnh đẹp ở Đài Loan ngược lại xa lạ. Thẩm Thiếu Dương liếc mắt nhìn cô một cái, trên người mặc một chiếc áo len màu tím phớt ôm sát người, cùng chiếc quần âu màu hồng, chân đi dép lê đế bằng, rất thích hợp dạo chơi ngoại thành lại không lỗi mốt. Đạt tiêu chuẩn!

"Như thế nào không đi thôn Lục Phúc a?"

"Về nước khi đó cùng Diệp Y đi qua rồi." Đối với người bận rộn mà nói, đi một lần đã đủ.

Ngồi phía trước còn có hai người nhân viên là tài xế cùng vệ sĩ đi theo, nghe theo chỉ thị hướng phía Nam Đầu xuất phát.

Vì sao nam nữ ước hẹn lại muốn thêm hai khóa bóng đèn cực lớn?

Phụng Hề thật sự không thể lý giải, hào phóng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Thẩm Thiếu Dương hí đôi mắt thâm thúy xinh đẹp. "Bọn họ nếu không theo sát tôi, sẽ bị ông nội xa thải. Phụng Hề tiểu thư cứ làm như bọn họ không tồn tại đi!"

Đôi mày thanh tú nhíu lại. "Ý tứ nói chính là, chỉ cần cùng Thiếu Dương tiên sinh ở chung một chỗ, sau lưng ít nhất sẽ cùng hai người nhân viên đi theo?" Có người yêu đương vậy ư?

"Tại trong an toàn thì không cần, bọn họ sẽ giữ ở ngoài cửa." Anh biết nghe lời phải nói: "Phụng Hề tiểu thư nếu không thích, sau khi xuống xe tôi sẽ kêu bọn họ ở trong bóng tối bảo vệ, tận khả năng không bị em phát hiện."

"Cám ơn anh thông cảm, tôi thật sự không có gặp qua loại chuyện này, nhà tôi chỉ có tài xế mà thôi." Phụng Hề tâm tư phức tạp nhìn gương mặt lạnh lùng tuấn tú của anh, làm sao một người có thể từ trong miệng nói ra lời sáo sỗng, mà trên mặt như cũ không có biểu tình? "Tôi có thể hỏi một vấn đề thiếu lễ độ không?"

"Mời hỏi." Anh lạnh nhạt mà nói, hai mắt nhìn thẳng cô.

"Có người uy hiếp đến sự an toàn sinh mệnh của Thiếu Dương tiên sinh sao?" Cô trông mong nhìn anh, phát hiện ánh mắt sắc bén của anh cũng không âm tà, mưu toan, hơn nữa cho dù đối với phụ nữ thì con mắt anh vẫn nhìn thẳng, có vẻ rất có độ lượng, sẽ không kỳ thị phái nữ, điểm này đối với Phụng Hề mà nói rất trọng yếu.

"Nếu như có đây? Phụng Hề tiểu thư sẽ tự bảo vệ mình như thế nào?" Anh mỉm cười hỏi ngược lại.

"Tôi thân kinh vận động rất không sai, biết đánh Judo, tự bảo vệ mình không thành vấn đề. A.....! Trên thông tin xem mắt nhất định không có viết, mẹ tôi kêu tôi nhất định phải giấu giếm, sợ anh chạy mất dép."

"Bác gái không cho em nói, vậy vì sao em còn tự mình nói ra sự thật?"

"Dù sao anh cũng có vệ sĩ đi theo, còn sợ tôi đem anh đi ném qua vai sao?"

Thẩm Thiếu Dương khẽ mỉm cười. "Phụng Hề tiểu thư so với trong ấn tượng của tôi thú vị hơn rất nhiều, chẳng phải cứng nhắc." Trong lòng anh có chút cảm giác thoải mái.

"Bằng vào gặp mặt một lần, có thể nào làm đúng? Đúng rồi, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi."

"Ông nội tôi huấn luyện một tổ đội thân vệ, tại tôi chưa kết hôn sinh con lưu lại người thừa kế trước, tôi nghĩ tôi tuyệt đối không thể có khả năng một mình ra cửa. Phụng Hề tiểu thư nếu như có ý cùng tôi lui tới, nên sớm dường thành công lực “ làm như không thấy ”. Anh hí mắt thu hút, nụ cười nhạt nổi lên nơi khóe môi.

Người đẹp than nhẹ. "Thiếu Dương tiên sinh, anh có biết biệt hiệu của mình là gì không?"

"Không biết." Nhàm chán!

"Ác ma tuần mỹ."

"Cái gì?"

"Không nên tức giận, mọi người bí mật kêu vui thôi. Anh cùng Diệp Y tiểu thư, có người nói là sinh đôi thiên tài cùng ngu ngốc, có người nói là tổ hợp chị gái thiên sứ cùng em trai ác ma quỷ dị. Thật ra thì người nói lời này, một nửa mang theo phần ghen tỵ, một nửa mang theo phần sợ anh."

"Buồn cười vô cùng"

"Anh diện mạo tuấn mỹ, trừ ác ma, người phạm sao có thể nhìn tốt như vậy? Đây thứ nhất. Nghe đồn anh làm buôn bán mách khoé lợi hại, có mấy nhà kinh doanh không tốt công ty cũng bị anh làm được đóng cửa, sau đó anh sẽ đem nhân tài nổi trội của công ty người ta lấy qua đi, đây thứ hai. Bí mật, tại yến hội chạm mặt, không có một người phụ nữ nào may mắn có thể được đến anh ưu ái, đồn rằng anh đối với phụ nữ lạnh lùng vô tình, đây thứ ba." Phụng Hề đều đầu vào đây phân tích xong, khẽ cười nói: "Người sợ nổi danh heo sợ phì a! Không mắng anh một tiếng “ác ma”, làm sao có thể hết giận đây?"

Anh cười lạnh."Không sao cả."

Nhưng là từ ánh mắt u ám của anh đến xem, anh không phải là không để ý bị người thảo luận.

Suy nghĩ một chút thì, người nào sẽ thích một biệt hiệu không tốt nghe đây?

"Ngượng ngùng, có lẽ tôi không nên như vậy thẳng thắn nói cho anh biết."

Thẩm Thiếu Dương nhìn đôi mắt sáng chớp động của cô, hiểu rõ cô có chút lo lắng."Không sao. Mỗi người đều tại trước mặt tôi thận trọng nói chuyện, tôi cũng đã ngán. Em nói chuyện ngay thẳng, thật mới mẻ."

"Tin đồn bên ngoài là thật ư?"

"Em chỉ người nào?"

"Anh hại. . . . . Anh khiến vài công ty đóng cửa."

"Không có lửa làm sao có khói, không phải sao?" Về mặt anh không đổi sắc nói: "Những công ty kia tựa như mắc phải chứng bệnh nan y cần được chữa trị, tôi chỉ là để cho bọn họ được chết một cách thống khoái một chút, không cần chết đến lê đến lê mè." Anh thật sự là tâm địa Bò Sát a ! Phong hào "Ác ma" này nên đội trên đầu ông nội mới đúng.

Hại công ty của người ta đóng cửa, lại còn cứ như hợp với chính nghĩa và lợi ích chung. Quách Phụng Hề cau mày nhăn mũi, liếc anh một cái.

"Công ty của người ta làm ăn không tốt cũng hi vọng kéo dài hơi tàn sống thêm vài năm, thứ nhất tìm cơ hội chuyển nguy thành an, thứ hai nếu không được cũng có thể để cho nhân viên bên dưới nhiều kiếm thêm mấy năm sinh hoạt phí."

"Có năng lực kéo dài hơi tàn, cũng sẽ không đóng cửa rồi." Trong mắt Thẩm Thiếu Dương lóe ngọn lửa lạnh lẽo vô tình, thanh âm lạnh lạnh lại có vẻ rất chính phái."Thừa dịp cảnh khí chưa tìm đến đáy cốc, công ty sớm đóng cửa, nhân viên mới phải khác làm tính toán, có cơ hội tìm được phần công việc khác. Kéo thêm mấy năm, cảnh khí nếu trở nên tệ hơn, mới thật sự không có trông cậy vào rồi." Ngần sai vạn sai, chỉ có bản đại gia không sai.

Gian thương không lo không tìm được cách thoát tội, hơn nữa nói xong làm cho người ta cảm thấy thật có mấy phần đạo lý.

"Thiếu Dương tiên sinh không lo lắng cảnh khí biến thành kém sao?" Mặc dù hai người chỉ có ngăn ngui tiếp xúc, nhưng Phụng Hề đã thật sâu bị diện mạo thần tuấn cùng cặp mắt trong veo sâu không lường được kia của anh hấp dẫn, nhìn ra được anh tràn đầy sức mạnh, giỏi dùng quyền mưu.

"Cảnh khí kém vừa đúng có thể đào thải một chút không kiện toàn trong công ty, vận số kém liền rơi vào đáy cốc, người có thực lực là thừa cơ mà lên." Cô muốn tranh cãi, anh liền theo cùng."Bất kể ở triều đại nào, cũng sẽ không có mười năm hai mươi năm vinh cảnh, cảnh khí tốt cũng không ngừng phá hủy thay phiên luân chuyển, cho nên người xưa có nói “tích cốc phòng tai họa”, cơ hội vĩnh viễn lưu lại cho người có chuẩn bị."

"Thiếu Dương tiên sinh tuổi còn trẻ, lại làm người ta cảm thấy đa mưu túc trí."

Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, không có nói cho cô biết, từ nhỏ vì bảo hộ Diệp Y, anh luôn ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, không ngừng động não cùng ông nội so chiêu, bảo đảm ông nội sẽ không ghét Diệp Y chỉ số thông minh chỉ có 99, càng thêm xác nhận trong lúc anh ra nước ngoài học, Diệp Y có thể giống như công chúa được chăm sóc tận tình.

Diệp Y a, là đối tượng mà anh cả đời nhớ thương, muốn bù đắp.

Nhìn đây núi ngoài cửa sổ buồn bức, anh nghĩ đến, Diệp Y đã tới Nam Đầu hay chưa? Sớm biết liền hẹn cô ấy cùng đi, trở về nước đến nay quá bận rộn làm việc, căn bản không cơ hội nào cùng đi ra ngoài chơi, nhiều lắm là ngồi xuống ăn bữa cơm.

Đem Diệp Y gả cho Lôi Húc Nhật không sai, bọn họ yêu nhau sâu vô cùng, đáng tiếc Lôi Húc Nhật giống anh đều bận về việc.. Công việc, Diệp Y có thể thường cảm thấy tịch mịch hay không? Hay là, đã "quen nếp" tịch mịch rồi?

Không được, anh phải thường xuyên để ý tới tình hình của Diệp Y, không thể để cho Diệp Y cảm thấy không hạnh phúc.

Chỉ cần thấy được nụ cười hạnh phúc của Diệp Y, nội tâm anh liền sinh ra một cỗ sức mạnh tới, đối kháng hết thảy nghịch cảnh.

Thẩm Thiếu Dương với ánh mắt xa xăm ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, tâm tư bay xa.

Phượng Hè cảm thấy mình bị xem nhẹ rồi, cũng không tức giận. Mới đầu nam nữ quen nhau, chưa nói tới có tình cảm, mà còn có hai khóa bóng đèn lớn chiếu rọi xuống, nói như thế nào cho ra nhu tình mật ý đây? Huống chi thấy thế nào cũng nhìn không ra Thẩm Thiếu Dương là một người sẽ nói lời ngon tiếng ngọt a.

Chuông điện thoại vang.

Vừa nhìn màn hình điện thoại hiện tên của người gọi tới, Thẩm Thiếu Dương nở nụ cười, cười đến tuần mỷ vô trù. "Điện Y, em đang nghĩ đến chị, chị đã điện thoại tới rồi, chị linh cảm được em đang suy nghĩ đến chị sao?"

Phượng Hè dương lên lỗ tai, tròn to hai mắt. Người này, cư nhiên, sẽ nói, lời ngon tiếng ngọt? !

(khó trách chị cảm thấy lỗ tai ngứa một chút, hóa ra là em đang niệm chị) Điện Y ở đầu bên kia điện thoại cười duyên.

"Em đã ba ngày không thấy chị, chị hết thấy đều tốt chứ?"

(chị rất khỏe, dĩ nhiên em tốt hơn á!) phốc tiếng cười. (chị gọi điện thoại đến công ty, mới biết em chạy đi cùng Quách tiểu thư ước hẹn, như thế nào? Cùng mỹ nữ ước hẹn cảm giác rất tuyệt đi!)

"Không tồi." Thẩm Thiếu Dương thực đang không biết trả lời như thế nào, bọn họ còn đang trên đường cao tốc, thế này tính là ước hẹn sao? "Điện Y, chị có chuyện gì không?"

(đúng rồi, chị hỏi em một chuyện. Húc Nhật phải đi Cao Hùng đi công tác, tối nay không kịp về, chị nói "Được, không thành vấn đề, em sẽ chăm sóc mình thật tốt, chính anh chờ quên ăn cơm. . . . ." Kết quả anh ấy cư nhiên kêu chị về nhà mẹ đẻ ngủ một đêm nha! Còn nói đây là ước định giữa đàn ông các người.)

"Không sai, thật cao hứng anh rể có thể hết lòng tuân thủ cam kết." Nụ cười trên khóe môi Thẩm Thiếu Dương càng sâu hơn. "Bảo tài xế đưa chị tới đây? Hay là em phái Quách quản gia đi đón chị?"

(một buổi tối mà thôi, chị cũng không phải là đứa trẻ. . . . .)

"Không được. Ban đầu em chính là cùng anh rể đàm thỏa điều kiện, mới phóng tâm để chị gả đi ra ngoài. Một trong những điều kiện đó, chính là thời điểm anh ấy nếu đi công tác không ở nhà, phải để cho chị về nhà mẹ đẻ ở."

(tại sao? Mới một buổi tối mà thôi. . . . .)

"Điện Y không muốn cùng em ở một chỗ sao? Em thật sự khổ sở a." Anh thở dài. "Thì ra là chỉ có em quan tâm tình cảm giữa chúng ta, bởi vì học xong tiểu học liền đi nước ngoài, không có biện pháp cùng Điện Y sinh hoạt chung một chỗ, nội tâm em vẫn có thật sâu tiếc nuối, nghĩ muốn tận lực bỏ khuyết chỗ trống năm tháng giữa chúng ta, cố tình ông nội quyết định khiến chị sớm gả, cho nên em chỉ tốt xin nhờ anh rể, nếu thời điểm anh ấy không ở nhà thì để cho chị về nhà mẹ đẻ ở, anh ấy an tâm, mà em cũng vui vẻ. Kết quả, Điện Y tựa hồ không vui a."

(chị không có không vui á! Em chỉ cho chị có cảm giác tội ác nha! Chị cũng thật thích cùng Thiếu Dương sinh hoạt ở chung một chỗ, nhưng em biết đây, con gái gả cho người ta liền không giống nhau, phải lấy nhà chồng làm trọng.)

"Chị trên không cha mẹ chồng, dưới không cô gì chú bác chị em bạn dẫu, miễn cưỡng có thể coi là chỉ có ông nội của anh rể còn khỏe mạnh, nhưng ông ấy luôn luôn cùng con cả và trưởng tôn cùng ở, cho nên "nhà chồng" chị chỉ có một mình anh rể, anh rể đã nói sẽ không vấn đề." Phải biết rằng, ban đầu đây cũng là một trọng điểm anh ấy suy tính, mới không hy vọng Điện Y bị cha mẹ chồng cùng năm cô lớn cô nhỏ ngăn trở, nghĩ muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến cũng không dễ dàng.

Điện Y chỉ cần yêu điệu làm người vợ tốt liền đủ rồi.

(được rồi! Em đã cùng Húc Nhật nói hay lắm, chị buổi chiều liền trở về.)

"Em sẽ về nhà ăn bữa ăn tối, cho nên chị nhất định phải trở lại. Đồ đạc trong phòng chị cũng chưa động, Quách quản gia mỗi ngày phái người dọn dẹp được không nhiễm một hạt bụi, bất kể khi nào chị muốn trở lại đều rất thuận tiện."

(chị biết rồi á! Có người cùng chị ăn bữa ăn tối, chị vui vẻ nhất rồi. Thiếu Dương, khi về nhà liền mời Phượng Hè tiểu thư tới đây cùng nhau ăn cơm, biết không?)

"Ừ, em sẽ nhìn làm."

(chị không quấy rầy em hẹn hò nữa, bye!) Điện Y cúp máy.

Tâm tình Thẩm Thiếu Dương rất tốt đánh một cú điện thoại khác, "Quách quản gia, Lôi tiên sinh hôm nay đi công tác, tiểu thư buổi chiều sẽ về đi, mời ông qua đi đón chị ấy, thuận tiện xem một chút giúp việc cùng bảo vệ trong nhà tiểu thư làm có tốt hay không. Tiểu thư mới vừa kết hôn không bao lâu, còn không quá biết quản gia, làm phiền ông tốn nhiều chút tâm giúp chị ấy."

(được chứ, thiếu gia, tôi rất vui vì tiểu thư phục vụ.) Quách quân gia là nhìn Diệp Y lớn lên, cùng nàng thời gian chung đụng lâu nhất, thương nàng càng sâu con gái của mình quách nguyệt.

Thẩm Thiếu Dương đưa điện thoại di động thả lại trong túi, ánh sáng nhu hòa trong mắt lại từ từ biến mất, bộ mặt dịu dàng nở nụ cười cũng đi theo điện thoại di động bị thu hồi trong túi đi.

Quách Phụng Hề cho là mình hoa mắt, trừng mắt nhìn, thấy rõ ràng điểm. Không sai, người đàn ông này ở trong ba giây đồng hồ khôi phục "Bình thường", mày lạnh mắt lạnh, mặt bình thản, không có biểu tình dư thừa.

Vấn đề là, cái nào mới đúng là nét mặt "Bình thường" của anh?

Nam nữ mới quen không lâu, mấy lần ước hẹn đầu không phải đều sẽ "Giả tiên" một phen, biểu hiện ra một mặt tốt nhất?

Phụng Hề lại cảm thấy, Thẩm Thiếu Dương có mấy phần cố ý để cho cô thấy rõ ràng diện mạo thật của anh, cũng cố ý để cho cô hiểu rõ một chút: bất luận là thiên kim nhà nào muốn gả vào Thẩm gia, tốt nhất cùng anh đem Diệp Y để ở trong lòng.

Ở trong mắt của Thẩm Thiếu Dương, tầm quan trọng của Thẩm Diệp Y cao hơn tất cả.

Chỉ vì bọn họ là Long Phụng Thai sao?

Cô cũng biết vài điểm đối với sinh đôi, xác thực tình cảm đều rất tốt, nhưng không ai sẽ giống như Thẩm Thiếu Dương đem chị gái làm thành Kim Chi Ngọc Diệp mà cưng chiều, che chở nhất mực, huống chi Thẩm Diệp Y đã gả làm vợ người ta, tự có chồng thương yêu cưng chiều cô ấy, thật là đã không cần phải Thẩm Thiếu Dương tốn nhiều tâm, rất cuộc vì sao anh không bỏ xuống được đây?

Nhưng bọn họ đích xác là cùng cha cùng mẹ đồng thời sinh ra song bào thai không sai, không có khả năng sinh ra tình yêu khác thường đi!

Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Phụng Hề không phải là không hiểu được Lôi Húc Nhật là người lợi hại dường nào, sẽ không dễ dàng tha thứ quan hệ nam nữ không minh bạch, anh ta nhất định biết Diệp Y có nhiều được cưng chiều, nhưng chỉ là chị em tình thâm mà thôi.

Vấn đề là, Thẩm Thiếu Dương sắm vai không giống lắm với chức danh em trai, thật có vài phần bóng dáng của người cha ở bên trong?

Vì cái gì?

Vì cái gì anh cần làm đến dạng này?

Phụng Hề hơi có chút lộ vẻ khốn hoặc nhìn anh. Thẩm Thiếu Dương không thêm quan tâm chút nào mặc cho cô đánh giá.

Anh dùng hai tròng mắt đen thâm u như biển kia nhìn cô thì cô không thể không thừa nhận, anh giống như một đạo câu đố không giải được thật chặt mê hoặc tinh thần của cô, bởi vì không thể phủ nhận, cô thích anh, còn hơn nhận thức bất kỳ một vị thanh niên tài tử nào. Anh là một quyển sách hay khiến cô nghiên cứu không ra đặc sắc, cô không nỡ để xuống.

"Tôi thật sự không hiểu, ban đầu anh họ Lôi Chi Phàm của tôi cùng Diệp Y tiểu thư lui tới thì làm sao sẽ truyền ra tin đồn “Thẩm Thiếu Dương căn bản vốn không đem Thẩm Diệp Y để ở trong mắt”?" Còn đây là một điểm đáng ngờ trong lòng Phụng Hề đã lâu.

Thẩm Thiếu Dương giương nhẹ lông mi."Có loại tin đồn này sao? Em nghe ai nói?"

"Anh họ tôi nói cho Di cá và dương, mà Di cá, dương đương nhiên bí mật sẽ hỏi thăm xung quanh một chút."

"Này chứng minh hai chuyện."

Phụng Hề khiêm tốn cầu cứu.

"Nhận thức của Lôi Chi Phàm về người không có rõ, xử sự không rõ, này thứ nhất; cha mẹ hắn còn lại là bên tai mềm, quá cưng chiều con trai độc nhất, này thứ hai. Tôi tin tưởng anh rằng tôi chưa từng nghe qua loại tin đồn đó, coi như nghe được cũng sẽ không để tin."

Lời này lại chứng minh cái gì?

Phụng Hề thật sâu hoài nghi, hai năm trước tám phần là vị Thẩm Thiếu Gia này cố ý tạo thành ảo giác cho Lôi Chi Phàm? !

Thôi, hiện giờ truy cứu nữa thì có ý nghĩa gì? Dù sao khi đó Lôi Chi Phàm xác thực bắt cá hai tay, một mặt cùng Thẩm Diệp Y có hôn ước trên đầu lười, một mặt lại cùng Phụng Lam Tâm yêu đương anh em em, chứ đừng nói bên cạnh hắn luôn là có hai vị hồng phấn tri kỷ trở lên, có thể trách ai a?

"Anh họ làm trái với hôn ước, cưới chị dâu Phụng Lam Tâm, anh nhất định rất tức giận đi!" Đây là vấn đề mặt mũi.

"Ông nội xác thực tức đòi mạng, ông hận nhất có người cãi lời mệnh lệnh của ông."

"Vậy còn anh?"

"Tôi dĩ nhiên mất hứng." Đánh chết anh cũng sẽ không nói ra chân tướng, kia toàn bộ hết thấy ở trong kế hoạch của anh.

"Khi đó cha tôi từng khuyên Dì cả cùng dưỡng nên nghĩ lại, nhưng là bọn họ thật quá thương yêu anh họ, toàn tâm toàn ý muốn thành toàn cho tình yêu của con trai, đem ông Lôi đều nói phục. Bí mật a, cha tôi không chỉ bày tỏ một lần, anh họ buông tha cùng tiểu thư Diệp Y kết thân, là quyết định ngu xuẩn nhất cả đời này!"

Thẩm Thiếu Dương cười yếu ớt."Đây chỉ là Phụng Hề tiểu thư đơn phương đa sầu đa cảm. Tôi rõ ràng biết, Lôi Chi Phàm là ghét bỏ chị tôi không đủ thông minh, thân thể cốt cũng không quá khỏe mạnh, bất lợi thật lớn cho việc sinh con, bao gồm người nhà của hắn tất cả đều là coi thường chị tôi như vậy, chỉ có Lôi Tông cùng anh rể tôi ngoại lệ."

Phụng Hề vội khoát tay."Hiện tại sẽ không, chuyện đều đi qua hai năm . . . ."

"Đó là đương nhiên, phong thủy sẽ luân phiên lưu chuyển, tôi sẽ không bằng quan đứng nhìn, nhìn chị tôi chịu uất ức."

"Làm sao có thể chịu uất ức? Nghe Dì cả nói, hiện nay ông Lôi thương yêu nhất tiểu thư Diệp Y vị cháu dâu này, một tuần lễ ít nhất phải cùng cô ấy ăn cơm một lần." Phụng Hề hoài nghi anh vẫn còn đang ghi hận người nhà Dì cả, nói được uyển chuyển."Mỗi người đều có nhân duyên, tiểu thư Diệp Y đã được phong quang lại hạnh phúc, này không phải tốt sao?"

"Nói cũng phải. Anh họ cùng chị dâu em mới là trời sinh một đôi, Diệp Y rất may mắn không có gã lắm người."

Phụng Hề mỉm cười mà chống đỡ.

Ai, cứ như vậy cũng coi là một loại nói chuyện yêu đương sao?

--- Hết chương 1---

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Không phải là ngày nghỉ, du khách không nhiều lắm, đi khu vui chơi vừa đứng, không cần người người chen nhau, không cần xếp hàng là có thể chơi trò chơi đặc biệt mạo hiểm nhất trước mắt mà còn sẽ xoay tròn lên cao rồi rơi tự do, treo lơ lửng kiểu Yun-night Speed, thám hiểm biển Ca-ri-bê, tại ngòi cáp điện trên không trung nhìn xuống khuôn viên cảnh đẹp của thôn Cửu tộc văn hóa, về phần thuyền hải tặc, kính khí cầu, sóng lớn Hawaii, này tính kích thích giống như trẻ con rồi.

Quách Phụng Hề mặc dù thần kinh vận động không tệ, nhưng có chút sợ độ cao, rồi lại không nói ra miệng, bị Thẩm Thiếu Dương đẩy lên đi chơi vật rơi tự do, Yun-night Speed cùng thiết bị khủng bố, liên tục hét chói tai, hủy đi toàn bộ hình tượng thực nữ.

Chân chính chơi đùa, cái loại khoái cảm kích thích đó lại làm người ta khó quên.

Thẩm Thiếu Dương ngược lại chơi được như một đứa trẻ lớn xác, cười ha ha không dứt.

Phụng Hề dễ dàng bị nụ cười của anh mê hoặc."Anh còn không sợ sao?"

"Chính là sẽ sợ mới phải chơi, mới cảm thấy kích thích, tôi ở nước Mỹ còn chơi nhảy dù, ông nội nghe được tin tức thiếu chút nữa tức giận ra bệnh tim, vệ sĩ phụ trách chiếu cố tôi còn vì vậy bị xa thải."

Ngồi ở trong cáp điện trên không trung, anh có vẻ thoải mái tự tại. Hai người nhân viên đi theo ngồi đối diện nhau, sắc mặt khê biến hóa.

Phụng Hề mỉm cười một tiếng."Chơi nhảy dù nguy hiểm rất cao, khó trách Thẩm Tổng lo lắng lại tức giận. Mà những thiết bị để chơi trò chơi này tất cả đều là đã làm kiểm tra an toàn rồi, anh thích chơi vài lần cũng không có vấn đề gì."

"Em theo cùng sao?" Anh bễ nghễ (nhìn bằng nửa con mắt) nói.

"Có thể không cần sao? Thật ra thì tôi có chút sợ độ cao." Vội vàng tự thú.

"Này nhiều không thú vị, bên cạnh có người hét chói tai chơi mới vui."

Thật ác liệt!

Cô có chút nào."Anh sẽ đối với tiểu thư Diệp Y yêu cầu như thế sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không. Cô ấy là chị tôi, tôi sẽ không đối với chị ấy có bất kỳ yêu cầu gì."

"Thiếu Dương tiên sinh thật bao che."

"Đây là nhất định phải. Diệp Y nhịp tim có hơi chút không chính, mặc dù không cần phải uống thuốc lâu dài, cũng không ảnh hưởng sinh hoạt hàng ngày, nhưng là hoạt động quá kích thích vẫn lại là có thể miễn liên miễn."

"Thì ra là như vậy."

Bước xuống cấp điện, thân thể cao lớn của anh nghiêng về phía trước một chút, mắt sâu thăm chớp động ánh sáng khác thường.

Thật là quá đẹp trai xuất sắc rồi!

Cô thật sâu thờ hốc vì kinh ngạc, hai gò má nổi lên rặng mây hồng.

"Tôi rất cao hứng thân thể em khỏe mạnh, không bệnh lậu cũng không cao huyết áp."

"Vâng"

Anh thích cô, cho nên quan tâm cô? !

"Cho nên, chơi một lần nữa đi!"

Kết, anh ấy nói gì?

Phản ứng không kịp, cô đã bị anh kéo đi, lại một lần nữa đi chơi trò làm cô kinh sợ thét ra thanh âm chói tai, mất hết hình tượng mà rơi tự do, Yun-night Speed. . . . .

Không cần, oa oa ~ cô muốn về nhà ~

Ác ma tuần mỹ lại vui vẻ cười lớn, răng trắng lấp lánh tỏa sáng.

"Anh là cô ý đúng không?"

Theo khung máy móc lên cao, tầm mắt không ngừng lên cao, lên cao, dưới chân treo lơ lửng giữa trời, oa a —— Cô thật sự là sợ nha!

"Hôm nay chơi thật đã quá, không biết còn phải đợi mấy năm?" Thẩm Thiếu Dương lại cảm thấy bị treo trên không trung tầm mắt thật tốt, chờ một chút thẳng tắp rơi xuống khoái cảm mê người hơn.

Làm sao có thể có người không dám chơi vật rơi tự do đây? Cũng sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng, anh thật là không thể lý giải. Diệp Y nhát gan mảnh mai là bình thường, bởi vì cô ấy ra đời liền thể chất yếu kém, còn những cô gái khác thì không thể đi!

"A —— a —— a. . . . ."

Rơi xuống rồi ! Rơi xuống rồi !

Thật thống khoái! Đáng tiếc thời gian quá ngắn. Thẩm Thiếu Dương cả thể xác và tinh thần khoan khoái mà tiếp xuống.

Cảm giác giống như qua một thế kỷ lâu như vậy, rốt cuộc trở về mặt đất, hai chân Phượng Hề mềm nhũn, cố gắng duy trì tự tôn cuối cùng, không khóc ra ngoài mà thôi.

"Một lần nữa?" Lễ độ hỏi.

"Tôi hận anh!" Cô uy hiếp nói.

"Vây coi như xong." Vì một chút chuyện nhỏ bị ghi hận không có lời, anh luôn luôn đại nhân có thừa đại lượng.

Đi một đoạn đường, tâm tình bình phục chút, Phượng Hề không nhịn được hừ lạnh nói: "Anh không phát hiện hai người nhân viên đi theo kia cách anh xa xa, chỉ sợ bị anh ép buộc đi lên chơi." Oán anh không hiểu thương hương tiếc ngọc.

Anh tự nhiên thanh thản đối anh mỉm cười."Người nào để ý đến bọn họ có thích hay không!"

Nhìn nụ cười tuần mỹ không gì sánh được của anh, Phượng Hề phát hiện rất khó đối với anh chân chính tức giận, thậm chí, cô có điểm yêu thương. Vị thiên chi kiêu tử, Thái Tử Gia của "Đế Khánh" này, bình thường nhất định có rất ít cơ hội thoải mái cười to.

"Vây vì sao anh ép buộc tôi không thể không chơi?" Có phần hơi uất ức.

"Tiểu thư Phụng Hề, chúng ta là xem mắt nhận thức."

"Vậy thì như thế nào?" Này cùng chơi hay không chơi trò chơi khủng bố đó thì có quan hệ gì?

"Cái gọi là xem mắt, chính là lấy phương thức kết hôn là điều kiện tiên quyết lui tới." Tròng mắt sắc bén của Thẩm Thiếu Dương thoáng qua một tia ánh sáng không rõ, lại treo trở về nét mặt lạnh lạnh. "Tôi hi vọng tiểu thư cùng tôi kết hôn có thể phối hợp bước đi của tôi, đồng cam cộng khổ, mà không phải cùng tôi chênh lệch quá nhiều, hai bên trong lúc đó không có xuất hiện, vậy tuyệt đối không được."

Lần hẹn hò đầu tiên đã nói những thứ này, nhiều sát tình huống.

"Thiếu Dương tiên sinh cảm thấy tôi là đối tượng tốt sao?" Cô cho là kết hôn là chuyện tốt vài năm sau.

Phụng Hề cười dịu dàng, mở cờ trong bụng. Được người đàn ông mình ngưỡng mộ trong lòng tò mò, nguyện ý ở trước mặt cô lộ ra một mặt đứa trẻ lớn xác, này cùng mở miệng nói "Anh yêu em" cũng kém không được quá xa đi? !

Có chút cảm thấy một hồi mê hoặc, cô nhìn anh, dễ dàng vì anh động tâm.

Anh là tuần mỹ cùng khí chất đặc biệt như vậy, tính tình bình thản không xúc nổi, chỉ cần khẽ mỉm cười, liền khiến phụ nữ vì này quý gỏi. Nói cái gì cũng không cần nói, khiến cho người ta nghĩ muốn phớt lờ một tâm chân tình.

Đàn ông tuần tú còn có thể thiếu sao? Anh họ Lôi Chi Phàm từ nhỏ đến lớn thịnh hành vô số nữ sinh, cử chỉ phong cách nhẹ nhàng vạn người nể, mình cũng coi đây là vinh, đem được người hoan nghênh làm thành chí nghiệp cả đời, ba mươi tuổi rồi, cha mẹ mới bắt đầu sốt ruột hấn về mặt sự nghiệp nỗ lực cố gắng cùng thành tựu, cùng Lôi Húc Nhật chênh lệch càng xa! Cô tình chính hấn không cho là như vậy, tựa hồ nghĩ muốn tại bộ phận PR sống quãng đời còn lại, nhẹ nhõm, ưu nhã qua cả đời, nghe Lôi Chi Nha nói, đây cũng là trọng điểm tranh chấp giữa vợ chồng Lôi Chi Phàm.

Bởi vì diện mạo quá tuần mỹ, gương mặt cùng vóc người cũng không chê vào đâu được, quen được phụ nữ ngưỡng mộ, quen được mê luyến, đã cao cao tại thượng rồi, thế cho nên mất đi phương hướng phấn đấu.

So sánh với đó, Thẩm Thiếu Dương không dùng diện mạo gạt người, từ nhỏ đến lớn cố gắng không ngừng phấn đấu tiến thủ, tích cực đầu nhập "tập đoàn Đế Khánh" làm việc, làm tốt trọng trách đảm đương người thừa kế, anh trầm ổn, tin cậy là cỡ nào làm người ta tin cậy nha! Không có mấy đàn ông có nha!

Bà vai rộng rãi như thế, cỡ nào làm cho người ta nghĩ muốn dựa vào nha!

Phụng Hề thật sự rất cảm ơn ông trời, ban tặng cho cô cực phẩm như vậy!

*****

Quả thật là cực phẩm? !

Chỉ là mấy giò, Phụng Hề lại chẳng phải xác định rồi.

Tài xế coi là tốt hồi trình thời gian, trước vừa chở bọn họ đi đầm Nhật Nguyệt lượn quanh một vòng, lại từ trạng thái không vội vã đưa bọn họ đưa về Đài Bắc, không có phụ sứ mệnh Thẩm Thiếu Dương giao, tại bữa ăn tối trước nửa tiếng đến được đại trạch Thẩm gia.

"Tiểu thư Phụng Hề, chúng ta cùng nhau dùng cơm đi!"

Lần hẹn hò đầu tiên liền hướng nhà trai ăn cơm, còn hai tay trống không, cô cảm thấy không quá thỏa đáng.

"Lần sau đi! Tôi cảm thấy. . . . ."

"Chỉ tôi hình như rất thích em, nghe nói chúng ta đi ra ngoài ước hẹn, liền hy vọng có thể với em cùng nhau ăn bữa ăn tối."

"Nhưng là, tôi cái gì cũng không chuẩn bị, quá thất lễ."

"Khiến Diệp Y vui vẻ chính là quà tặng tốt nhất."

Phụng Hề ngược lại không tiện cự tuyệt rồi. Ai bảo cô sẽ nhịn không ngừng được dùng ánh mắt miễn cưỡng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của anh, a, không có biện pháp, đi chỗ nào để tìm một Thẩm Thiếu Dương đây? Yêu ai yêu cả đường đi, anh để ý chị gái sinh đôi của anh, cô tự nhiên cũng nên cùng Thẩm Diệp Y chuẩn bị tốt quan hệ.

"Ngượng ngùng, vậy thì quấy rầy rồi."

"Mời vào." Trên thực tế, anh không có ý định để cho cô cự tuyệt.

Bước vào đại sảnh tráng lệ, phối hợp chính là bộ sa lon rất lớn, xem ra vô cùng thoải mái. Phụng Hề tò mò quét nhìn phòng khách trang hoàng, nghĩ thầm không hổ là dinh thự của Thẩm đại lão, một cảnh một vật đều giá trị không phi (đẹp đẽ, quý giá), trong lòng đang tán thưởng không thôi, Thẩm

Thiếu Dương đột nhiên thoáng qua bên cạnh cô, nhắm phía thành ghế sa lon thật cao —

"Điệp Y!" Thảm Thiếu Dương tỉnh mắt trông thấy Điệp Y đang nghiêng người ghé vào trên tay vịn ghế ngủ, vội vàng dò xét xem, đỡ lấy bả vai của cô, "Điệp Y, chị làm sao vậy? Sao lại ngủ ở chỗ này? Đột nhiên không thoải mái sao?"

"Hả?" Điệp Y từ anh đỡ dậy ngồi thẳng người, còn mơ mơ màng màng, mấy sợi tóc rủ xuống gò má, Thảm Thiếu Dương giúp một tay gạt ra sau tai, lại sờ sờ cái trán của cô, cũng may, không có phát sốt.

"Điệp Y, chị làm sao vậy? Làm em hoảng sợ." Anh không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Điệp Y phát sốt.

"Chị ngủ thiếp đi sao? Kỳ quái, chị nghĩ muốn nhìn. . . . ." Thảm Điệp Y tỉnh táo chút, ngẩng đầu nghĩ muốn chỉnh lý lại suy nghĩ, tầm mắt vừa vịn rơi vào trên người Quách Phụng Hề, vui mừng đứng lên, "Tiểu thư Phụng Hề, thật cao hứng gặp lại em."

Thảm Thiếu Dương lúc này mới nghĩ đến đã quên kêu cô, vội vàng mời người đi vào.

Quách Phụng Hề quyết định coi như không thấy gì, yên lặng xem xét

Quản gia đưa trà qua đây, Thảm Thiếu Dương trách nói: "Làm sao có thể để tiểu thư ngủ ở phòng khách?"

"Chị không có muốn ngủ." Điệp Y thay cãi lại, nhớ lại nói: "Chị vốn là đang luyện đàn, từ đầu đánh ra thật sự thuận, nhưng là, đột nhiên nghĩ đến một chuyện thật quan trọng, càng nghĩ càng phiền não, liền ngồi ở trên ghế sa lon rất nghiêm túc nghĩ, nghĩ đến thật mệt mỏi quá nha! Nghĩ thầm nghĩ ngợi một chút, không nghĩ tới ngủ thiếp đi."

Phụng Hề có chút vô lực. Nghe đồn chỉ số thông minh của Thảm Điệp Y không cao, xem ra không giả, nói nửa ngày còn chưa có nói ra trọng điểm.

Thảm Thiếu Dương khẽ cười cười. "Chuyện gì khiến Điệp Y phiền não như vậy?"

Phụng Hề nghĩ thầm rằng, nhất định là sự kiện trọng đại vô cùng khó lường, làm cô ấy phiền não đến ngủ.

Gương mặt của Thảm Điệp Y xinh đẹp đến thanh lệ tuyệt trần, lại thêm vẻ khổ não, càng thêm chọc người thương yêu.

Quách quản gia một bộ nghiêm trang cũng không bỏ nói: "Tiểu thư có cái gì phiền não cũng có thể nói cho tôi biết, chỉ cần tôi giúp được với việc, nhất định phục vụ cho cô tới cùng."

Thảm Thiếu Dương cầm tay của cô, hơi nhủu mày. "Chị xem tay của chị đều đã lạnh ngắt rồi, rốt cuộc đang phiền não cái gì?"

"Chị thật sự vô cùng phiền não nha!" Điệp Y khẽ thở dài: "Sinh nhật của bác gái sắp tới rồi, rốt cuộc phải đưa quà tặng như thế nào mới tốt đây? Chị nghĩ đến thật mệt mỏi đó!"

Quách Phụng Hề nếu không có ngồi được vững vàng, thì thiếu chút nữa ngã nhào rồi. Đây coi là cái gì sự kiện trọng đại hả? Còn nữa, Thiếu Dương tiên sinh, anh cầm tay của chị gái anh còn muốn cầm bao lâu?

"Loại chuyện như vậy tại sao muốn chị phiền não?" Thảm Thiếu Dương thẳng thắn.

"Thiếu Dương, sao em có thể nói như vậy? Ba mẹ Húc Nhật mất sớm, trưởng bối thân nhất của anh ấy đó là ông nội, bác trai, bác gái, dĩ nhiên không thể bỏ qua sinh nhật của các vị trưởng bối, này quá thất lễ. Húc Nhật bận rộn công việc, chị là vợ của anh ấy, loại chuyện nhỏ này chị đương nhiên là phải giúp anh ấy làm tốt, thân thích trong lúc đó đích thực tình nghĩa chính là rất quan trọng." Điệp Y nũng nịu vui vẻ nói, nhưng rất kiên trì.

Bác trai, bác gái của Lôi Húc Nhật, chính là cha mẹ của Lôi Chi Phàm, Thảm Thiếu Dương đối với bọn họ có chút quan tâm.

"Biết, chị vui vẻ là tốt rồi." Anh tổng sẽ không bác bỏ Điệp Y muốn. "Gửi một bao tiền lì xì lớn?!"

"Bác gái lại không thiếu tiền." Vô vàn mái tóc dài mềm mại như tơ, Điệp Y khổ não nói: "Cũng bởi vì bác gái cái gì cũng không thiếu, chị mới phiền não không biết nên tặng cái gì."

Con người đen xinh đẹp lạnh lùng của Thảm Thiếu Dương rơi vào trên mặt đoan trang điềm lệ của Phụng Hề. "Đó là Di cã của em, tiểu thư Phụng Hề có thể cung cấp một chút ý kiến không?"

Khỏe miệng Phụng Hề lộ ra nụ cười một chút kỳ diệu mà sinh động. "Phụ nữ lớn tuổi chính là đều sợ già đi, nếu không quan tâm tốn chút tiền bạc, thì mỹ phẩm dưỡng da cao cấp là không sai lựa chọn."

"Đúng rồi nha! Thế nào chị không có nghĩ tới?" Khuôn mặt Điệp Y giãn ra, như cây tường vi thịnh phóng kiều mỹ. "Không biết loại da của bác gái như thế nào, quen dùng sản phẩm dưỡng da từ nhãn hiệu nào."

"Di cã thường cùng mẹ em ước hẹn đi dạo quầy chuyên doanh nhãn hiệu Lana."

"Em có thể theo chị đi mua không?"

"Cái gì?"

"Chị mới vừa kết hôn không lâu, đối với thân thích trưởng bối bên nhà chồng vẫn còn không hiểu rất rõ, rất sợ làm được không tốt, sẽ thay chồng chị đắc tội với người!"

"Tiểu thư Điệp Y bán khoán quá nhiều rồi, em tin tưởng Di cả bọn họ cũng sẽ không trách móc chị cái gì." Nhưng là nhìn cặp mắt đẹp tràn ngập chờ mong của cô ấy càng không ngừng ngắm nhìn, Phụng Hề thật sự rất khó cự tuyệt. "Được rồi, tiểu thư Điệp Y thuận tiện mà nói, ngày mai em cùng chị đi chọn mua."

"Cám ơn em. Chị là, gọi chị là chị thì tốt rồi!"

Phụng Hề chỉ cười không nói, cảm thấy còn không phải là thời điểm.

Quách quản gia lại cười nói: "Tiểu thư phiền não có thể giải trừ thật sự là quá tốt. Vốn là tôi nghĩ muốn trước đặt mua chuỗi ngọc trai của hoàng thất Nhật Bản, hai ngày này sẽ gửi đến, cầm đi tặng quà cũng rất thỏa đáng."

"Quách quản gia ông thật thông minh, sớm biết thế tôi liền trực tiếp hỏi ông là tốt rồi." Điệp Y hào phóng thẳng thắn ca ngợi.

"Tiểu thư không phải tôi tương đối thông minh, mà là tôi tương đối già rồi, đòi người từng trải nhiều một chút. Tôi tin tưởng không cần hai năm, tiểu thư nhất định có thể đem các loại chuyện vụn vặt này xử lý được thuận buồm xuôi gió."

"Chỉ hy vọng như thế. Chính là tôi sẽ không, cho nên ông nhất định phải giúp tôi đó!"

"Đó là đương nhiên, vì tiểu thư phục vụ là vinh hạnh của tôi." Quách quản gia trang trọng nói.

"Tặng mỹ phẩm dưỡng da là đủ." Thẩm Thiếu Dương hạ quyết định. "Những chuỗi trân châu kia là thông qua quan hệ gọi đặt hàng, cùng kí gửi tới, Quách quản gia tự mình đưa đến biệt thự của tiểu thư đi."

"Vâng" Quách quản gia cáo lui, hướng phòng ăn làm chuẩn.

Quách Phụng Hề mắt thấy Thẩm Điệp Y không có ý kiến nghe theo rồi, tràn đầy tin cậy với quyết định của Thẩm Thiếu Dương, đây là thói quen quanh năm suốt tháng sao? Nhưng chỉ cần Thẩm Điệp Y mở miệng, Thẩm Thiếu Dương đều sẽ chiều toàn bộ.

Thông minh hơn người Quách Phụng Hề, rất nhanh nhìn ra Thẩm Điệp Y là một người vô cùng đơn thuần, chỉ số thông minh của cô ấy khiến cô ấy không học được một bộ đùa bốn tám cơ kia, người như vậy tuyệt đối tốt ở chung, nếu nói là có vấn đề, cũng là xuất từ trong thái độ của Thẩm Thiếu Dương.

Cô không khỏi nghi vấn, Thẩm Thiếu Dương quả thật là cực phẩm?!

Anh tuyệt đối là cực phẩm em trai của Thẩm Điệp Y, nhưng sẽ là cực phẩm lão công của phụ nữ sao?

*****

"Mẹ, chuỗi ngọc trai trong truyền thuyết của hoàng thất Nhật Bản, rất khó đặt mua đến sao?" Phụng Hề hỏi mẹ.

"Đó là đương nhiên, mẹ với Di cả của con đợi ba năm còn đặt mua không tới." Quách Trần Nhã Văn với vẻ mặt mê mẩn.

Thẩm Thiếu Dương giúp chị gái của anh đính đến, cũng cự tuyệt cùng người chia sẻ.

"Sao con đột nhiên hỏi mẹ chuyện này?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới sinh nhật của Di cả hình như sắp tới rồi." Phụng Hề trực giác không nên thấy người tuyên truyền, nhưng nội tâm không khỏi có hy vọng xa vời, có một ngày Thẩm Thiếu Dương cũng hao hết tâm tư vì cô đặt mua một chuỗi trân châu thượng hạng như thế, có phải đại biểu anh đối cô yêu đã còn hơn chị gái hay không?

"Đáng tiếc chính là đính không tới, bằng không này làm quà sinh nhật thì càng trân quý rồi." Quách Trần Nhã Văn liếc mắt một cái nhìn trên lầu, để giọng thấp giọng nói: "Thật ra thì đặt không tới cũng không tính a! Nếu không bà nội con còn không phải sẽ nói cho cô con biết, đến lúc đó đều bị trở thành hư không, có thể lưu lại ba phần xem là có lương tâm rồi."

Quách Phụng Hề theo lác đầu cười trộm.

Người cô Quách Thiên Hoa này tối hôm qua lại dẫn theo chị họ Phan Vinh Mỹ về nhà mẹ đẻ, cùng nhau ngủ ở trong phòng ngủ của bà nội Quách, nói chuyện phiếm hàn huyên tới rất khuya. Đối với bà nội Quách mà nói, có con gái thân thiết theo mình ngủ, cùng con gái tán gẫu chuyện cũ rỗng tuếch năm xưa, đây là chuyện tốt cầu còn không được, liền nhất muội che chở con gái.

Quách Thiên Hoa vì vậy chỉ cần cùng lão công gây gỗ một chút, hoặc cùng mẹ chồng nổi lên tranh cãi, không nói hai lời liền xách hành lý về nhà mẹ đẻ làm đại tiểu thư, ăn nhờ ở đậu anh trai và chị dâu lấy bà ta không thể làm gì.

Quách Tùng Diên đối với em rể cảm thấy rất có lỗi, đối với Phan Bách Xuyên mà nói, Quách gia xem như là nhà mẹ đẻ rất kém cỏi đi!

Quách Trần Nhã Văn đối với em chồng trừ bỏ không thể làm gì, liền chỉ cần tôn trọng như khách, nếu không đổi thành bà nội Quách sẽ tìm bà phiên toái, mắng bà không có một chút khoan dung độ lượng rộng rãi với người, cả thầy cũng vì một vị em chồng mà thôi.

Cũng không phải là? Em chồng thì nhiều lời, một người liền đạt được.

"Mẹ, thời tiết chuyển lạnh, khách sạn Ôn Tuyền của nhà dưỡng không phải tiến vào mùa thịnh vượng sao? Cô cùng chị họ chạy về tới như vậy, trong khách sạn không đủ người, dưỡng cùng bà thông gia sẽ không càng tức giận?"

"Mẹ không dám đi khuyên họ, bà nội của con sẽ hiểu lầm mẹ đuổi khách."

"Thật là, coi như nổi nóng cũng phải xem thời gian, trường hợp."

"Ba con nhìn không được tự nhiên sẽ mở miệng, mẹ kiên trì mắt đến, tai đến, miệng không tới, bo bo giữ mình."

Phượng Hề cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Nghe nói năm đó Trần Nhã Văn cùng Quách Thiến Hoa là bạn học thời đại học rất thân, khi đó hội trưởng hội học sinh Phan Bách Xuyên vốn có ý theo đuổi Trần Nhã Văn, cố tình Quách Thiến Hoa đối với Phan Bách Xuyên vừa thấy đã yêu, làm ra cái kế hoạch "Rút củi dưới đáy nồi", đem lấy anh trai Quách Tùng Diên mới vừa du học trở về nước của mình giới thiệu cho Trần Nhã Văn, hai người rất nhanh lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, tốt nghiệp không bao lâu liền kết hôn, mà Quách Thiến Hoa cũng như ý nguyện gả cho ông chủ nhỏ khách sạn - Phan Bách Xuyên.

Quách Thiến Hoa từ đó đối với Quách Trần Nhã Văn ôm một loại tâm tình "Ân nhân", nếu như không phải là bà, Quách Trần Nhã Văn hôm nay có thể làm phu nhân của Tổng giám đốc "tập đoàn Phú Vinh" ư?

Trong lòng bà ta nghiêm trọng bất bình, nguyên nhân chủ yếu là, Phan Bách Xuyên không phải như trong ảo tưởng của bà ta là nhà giàu sang quyền thế, kinh doanh khách sạn là rất cực khổ, rất nhiều việc phải tự thân làm, từ kết hôn bắt đầu, cha mẹ chồng liền muốn yêu cầu bà ta cùng nhau vì khách sạn đầu nhập tâm huyết, ngay cả khi sinh một trai một gái đều chỉ có 40 ngày nghỉ sinh, Quách Thiến Hoa bình sinh chán ghét nhất làm việc! Bà ta vừa sinh ra chính là thiên kim tiểu thư nhà, tại sao phải làm việc? !

Sau lại lưu hành làm Spa, khách sạn Ôn Tuyền của Phan gia cũng thuận theo trào lưu lập thêm hiệu Spa, do Quách Thiến Hoa phụ trách, mỗi ngày hướng khách quý cúi người chào hỏi, bà ta chán ghét chết đi giống như phụ nữ ăn nói khép nép.

Lại thêm nữa bởi phụ nữ theo Phan Bách Xuyên cực kỳ tốt, cho dù không có thời gian thật sự gặp ở ngoài, nhưng chỉ là ánh mắt gọi tình sóng thu của nữ khách lớn mật, cũng đủ để ngã lật bình dấm chua của Quách Thiến Hoa rồi.

Tóm lại, nước đắng bà ta uống còn nhiều hơn so với nước ngọt, không trở về nhà mẹ đẻ kể khổ, chẳng lẽ muốn làm thành chứng u buồn sao?

Quách Trần Nhã Văn trải qua đời sống hôn nhân gần ba mươi năm, kinh nghiệm cuộc sống không thể nói không phong phú, đã sớm luyện thành một thân tốt bản lĩnh, mặc cho Quách Thiến Hoa khóc lóc như thế nào, bà bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

"Phượng Hề, con còn không ra cửa sao? Con hôm nay không phải muốn cùng Thẩm tiểu thư đi mua sắm "

"Không vội, bọn con đi xe của Thẩm gia tới." Phượng Hề không có nói là cùng Thẩm Diệp Y đi mua quà sinh nhật cho Di cả, sợ mẹ nói cho Di cả, sẽ không kinh ngạc vui mừng rồi.

"Con không phải tự mình lái xe?" Mẹ Quách hiểu được con gái quen hành động độc lập.

Quách Phượng Hề làm động tác khoa trương nhún vai."Con đương nhiên muốn tự mình lái xe đi đón tiểu thư Diệp Y, nhưng Thiếu Dương tiên sinh một lời cự tuyệt con, nói tài xế trong nhà sẽ đưa đón. Bọn họ không biết con là tốt lái đi!"

"Mẹ thật sự không hiểu, trước kia nói Thẩm Thiếu Dương đối với Thẩm Diệp Y hờ hững, nhưng là bây giờ xem ra lại hoàn toàn ngược lại rồi, rốt cuộc đâu mới là thật?"

"Mẹ, tin tưởng con, người mà Thiếu Dương tiên sinh để ý nhất là tiểu thư Diệp Y."

"Ai, ban đầu Di cả cùng dưỡng con thế nào hạ phán đoán sai lầm đây?"

Phượng Hề tránh nặng tìm nhẹ."Phải là anh họ quá yêu chị dâu rồi, cho nên muốn tất cả biện pháp từ chối hôn sự với Thẩm gia. Dù sao cũng kết hôn gần hai năm rồi, lại so đo những thứ này không phải tự tìm phiền não sao?"

"Cũng đúng a, bụng Lam Tâm cũng lớn, hy vọng có thể một lần được con trai."

Hai mẹ con vừa tán gẫu, vừa chờ xe của Thẩm gia.

Lúc này, Phan Vinh Mỹ ăn mặc xinh đẹp rực rỡ bắn ra bốn phía xuống lầu tới, kiều diễm cười."Mợ, chào buổi sáng! Nghe bà ngoại nói, Phượng Hề cùng thiếu gia Thẩm gia xem mắt, bắt đầu đang lui tới rồi, thật là thật đáng mừng."

"Chỉ là lui tới mà thôi, cũng không phải là muốn đính hôn, nói cái gì mừng?" Phụng Hề cảm thấy chị họ cũng quá khoa trương, hơn nữa cách ăn mặc hôm nay, như muốn đem tất cả sự gọi cảm hấp dẫn của mình so với hết thầy phụ nữ khác sao?

"Nói cũng phải, tất cả chưa định luận." Phan Vinh Mỹ nâng lên cảm hơi nhon, khoan dung nói: "Em hôm nay muốn đi Công Ty Bách Hóa có đúng hay không? Cho chị đi nhờ xe với nhé! Chị vừa lúc cũng muốn mua đồ."

"Không phải là em lái xe, sợ rằng không có tiện."

"Chẳng lẽ Thẩm gia đã bố trí tài xế cho em?"

"Dĩ nhiên không phải. . . . ."

Chuông cửa vang lên.

Quách Trần Nhã Văn hoà giải nói: "Phụng Hề, xe Thẩm gia đến rồi, con mau đi ra đi! Vinh Mỹ, chờ một chút mợ kêu người đưa con đi Công Ty Bách Hóa, cũng là con thông cảm cho Phụng Hề đi?"

Quách Phụng Hề cảm ví da đi ra ngoài, Phan Vinh Mỹ cũng không chịu yếu thế đuổi theo ra, "Thẩm gia có bao lớn lai lịch, cùng nhau đi một xe thì thế nào? Chị cũng là danh môn thiên kim, cha chị là Tổng giám đốc khách sạn."

"Chị họ!" Vấn đề không có ở nơi này có được hay không?

Phan Vinh Mỹ lại quyết tâm muốn đi xe Thẩm gia, không biết vì cái gì.

Tài xế đứng ở bên cạnh xe cao cấp, hướng về phía Quách Phụng Hề hành lễ. "Quách tiểu thư mời lên xe."

Phía sau cửa sổ xe ghế sau kéo xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp như đóa phù dung của Thẩm Diệp Y. "Phụng Hề, nhanh lên xe."

Phan Minh Mỹ hơi giận, những người này không thấy sự tồn tại của cô ta sao?

"Phụng Hề, em không giới thiệu chị sao?"

Bất đắc dĩ. "Tiểu thư Diệp Y, vị này là con gái của cô em, chị họ Phan Vinh Mỹ."

"A! Phan tiểu thư, chào cô."

Phan Vinh Mỹ chủ động tiến lên, thân thiện nói: "Về sau mọi người đều là bạn tốt, cho nên, tôi cũng vậy không khách khí thỉnh cầu rồi, cho tôi đi nhờ xe cùng nhau đi Công Ty Bách Hóa đi!"

Một hồi kinh ngạc hiện lên trên mặt đẹp của Thẩm Diệp Y, liếc mắt nhìn về mặt bất đắc dĩ của Quách Phụng Hề, xinh đẹp cười nói: "Có thể nha! Ủy khuất Phan tiểu thư ngồi ở ghế trước."

Phan Vinh Mỹ tiếp nhận tài xế phục vụ, ngồi vào ghế trước.

Quách Phụng Hề ngồi ở bên cạnh Thẩm Diệp Y, nhẹ giọng nói: "Ngượng ngùng."

"Chuyện nhỏ thôi!" Diệp Y hướng cô thân nhiên cười, muốn cô chớ để ở trong lòng. Tuy chỉ số thông minh của Thẩm Diệp Y không đủ cao nhưng tuyệt đối không phải là ngu ngốc, từ nhỏ đã được tiếp nhận đầy đủ các phương diện giáo dục bồi dưỡng, EQ rất đầy đủ, chỉ xem bộ dáng kia của Phan Vinh Mỹ, liền liền tưởng đến chị ba của Lôi Chi Phàm, cao ngạo, tùy hứng, hư vinh, tranh cường háo thắng, thế cho nên không hiểu được thông cảm người khác.

Cô nghe Lôi Húc Nhật phân tích qua mỗi một người của Lôi gia, đều không phải là người xấu, nhưng có ít người khuyết điểm chính là làm người ta không chịu nổi, chính mình lại không tự cảm thấy, từ nhỏ quen được cha mẹ người nhà bao dung, cho dù tuổi đã hơn 30 sau mới bắt đầu nhận thấy được khuyết điểm trong cá tính của mình, cũng rất khó sửa đổi đi.

Bởi vì mỗi lần cả gia đình tụ họp cùng chị ba tiếp xúc một lần, Diệp Y cũng len lén may mắn kia cô không cần phải chịu đựng người chị chồng này.

Phan Vinh Mỹ mới hai mươi lăm tuổi, là lúc thanh xuân cường thịnh, lại là con gái nhà giàu, giống như tự tin có thể giẫm toàn thế giới ở dưới chân lòng, khiến cô ta điên cuồng sung bái chính mình có thể hành động tùy ý, đạt được hết thầy mong muốn.

Cô ta xem trọng vị Quản lý phòng khách trong khách sạn nhà mình, liền đem hần khéo léo quyến rũ tới đây, trở thành bệ tôi quỳ lạy dưới váy, nghe được bạn gái tiền nhiệm của Trần giám đốc đang bán hàng ở quầy y phục nào đó trong Công Ty Bách Hóa, liền muốn đi xem cái gì đức hạnh.

Bởi vì có sự xuất hiện của cô ta, Quách Phụng Hề cùng Thẩm Diệp Y ngồi ở ghế sau không tốt nói thêm cái gì, cho đến một hồi tiếng chuông điện thoại dễ nghe đánh vỡ yên lặng.

Thẩm Diệp Y nghe. "Thiếu Dương, có chuyện gì. . . . . Đúng, Phụng Hề cùng chị ở chung một chỗ, a, nhiều một vị khách, chị họ của Phụng Hề - tiểu

thư Phan Vinh Mỹ, cô ấy vừa lúc cũng muốn đi mua đồ. . . . . Buổi trưa sao? Có thể mua xong đồ sau đó, ở bên ngoài tùy tiện ăn một chút. . . . . Ặc, Thiếu Dương, chị cũng không phải là đứa trẻ, là đã người vợ có gia đình rồi, em không cần phải phiền não nhiều như vậy được không? Em còn bận việc của em chuyện liền đủ mệt mỏi. . . . . Được rồi! Chị biết rồi." Nở rộ lúm đồng tiền cúp máy.

Phượng Hề nghe thấy này một mặt này, đôi mày thanh tú không tự chủ mà nhíu nhíu.

"Thiếu Dương nói muốn chị mời em đi nhà ăn cao cấp, không thể tùy tiện ăn lung tung." Diệp Y vui vẻ nói: "Chị liền biết Thiếu Dương sẽ là một người bạn trai rất săn sóc đi."

Phượng Hề mảnh liệt hoài nghi, cô chỉ là mồi, dụ đề cho Thẩm Diệp Y đi nhà ăn cao cấp, đây mới là mục đích của Thẩm Thiếu Dương. Kỳ quái, vì sao cô luôn đoán trọng không rõ được ý nói của Thẩm Thiếu Dương?

"Phượng Hề, em có vui hay không? Chị chưa từng thấy qua Thiếu Dương kết giao bạn gái, một lòng với em lui tới cũng rất săn sóc em, ha ha, Thiếu Dương vốn chính là một người đàn ông tốt bụng đáng săn sóc."

Chị à, đó là đối với chị đi! Phượng Hề còn không có bị tình yêu làm cho hôn mê đầu óc.

Phan Vinh Mỹ ngồi ở phía trước lên tiếng nói: "Thật hâm mộ nha! Phụ nữ nào không muốn có bạn trai anh tuấn tiền nhiều lại dịu dàng săn sóc?"

Thẩm Diệp Y ngượng ngùng lạnh nhạt cô ta. "Phan tiểu thư đẹp như vậy, hẳn là đã có bạn trai đi!"

Phan Vinh Mỹ bày ra tư thái cao ngạo kia. "Cha tôi là trùm khách sạn, đàn ông nghĩ muốn treo cao với tôi tự nhiên rất nhiều, còn có người chủ động vứt bỏ bạn gái trước theo đuổi cầu xin tôi, chẳng qua tôi còn chưa có quyết định nhất định phải tiếp nhận."

Thẩm Diệp Y tiêu hóa một lát mới hiểu ý tứ, lấy ánh mắt hỏi Quách Phượng Hề, Quách Phượng Hề nói ra một nhà tên tuổi Ôn Tuyền khách sạn rất có danh khí, và lại xưng là khách sạn JR Ôn Tuyền. Diệp Y nghe qua nhưng không có đi qua, về nhà lên mạng tra một chút nhìn là nhiều không dậy nổi khách sạn.

Kỳ thật dù là Phan Vinh Mỹ hay là mẹ của cô ta - Quách Thiến Hoa, đều hiểu trị giá sản nghiệp của khách sạn không bằng một phần mười 'tập đoàn Phú Vinh', vì vậy lại càng không nguyện bị xem thấp hơn, dù sao ở trong mắt người bình thường, có thể gả cho ông chủ khách sạn chính là gả vào hào môn, Phan Vinh Mỹ tự nhiên là thiên kim hào môn.

Quen được đàn ông nịnh nọt, ánh mắt của Phan Vinh Mỹ chính là rất cao.

Quách Phượng Hề quả thật không có dừng khí đi nhìn về mặt thần sắc tò mò kia của Thẩm Diệp Y, bình thường khi làm việc ở khách sạn cô ta ăn mặc kín đáo thời thượng đoan trang, có thể để lại ấn tượng tin tưởng. Tuy nhiên hôm nay không có đi làm, nhưng Phan Vinh Mỹ ăn mặc giống như muốn đi hộp đêm sẵn người, nóng bỏng, quyết chí cùng Paris Hilton so cao thấp sao? Vấn đề là Paris Hilton là đi con đường nghệ thuật, cùng hình tượng khách sạn không quan hệ.

Đến Công Ty Bách Hóa, Quách Phượng Hề dẫn đầu trước hướng quầy chuyên doanh Lana, Thẩm Diệp Y hào phóng chọn mua cả một bộ sản phẩm dưỡng da đắt tiền, quẹt thẻ trả tiền.

"Phượng Hề, cảm ơn em đã giúp chị, buổi trưa chị mời em ăn cơm, ách, Phan tiểu thư cũng cùng tới không?"

Kỳ quái Phan Vinh Mỹ như thế nào vẫn đi theo bên cạnh họ, không phải chỉ đi nhờ xe, đến Công Ty Bách Hóa liền tự mình đi, mua đồ xong của mình về nhà?

"Được, cảm ơn chiêu đãi." Phan Vinh Mỹ mặt dày đồng ý một tiếng, hâm mộ nhìn Thẩm Diệp Y tiện tay móc ra đó là thẻ tín dụng bạch kim tài khoản ngàn vạn nguyên.

Quách Phượng Hề cảm thấy chị họ là có mục đích khác, nhưng mục đích ở chỗ nào?

"Chị họ, chị hôm nay muốn mua là cái gì?"

"Quần áo. Chúng ta cùng đi dạo một chút đi! Biết đâu các người có thể cho tôi một chút ý kiến," Phan Vinh Mỹ liếc quần áo hôm nay các cô mặc, nhún nhún vai, "Mặc dù phong cách ăn mặc của chúng ta khác nhau, nhưng tham khảo một chút không sao."

Quách Phượng Hề nếu như không phải là sợ mẹ bị khó xử, thật muốn kéo Thẩm Diệp Y quay đầu rời đi.

Cô thích phong cách giản lược, y phục có khuynh hướng cảm xúc, vậy mềm mại dài tới đầu gối, chân thon dài đi đôi bốt ngắn, tươi trẻ lại thời thượng.

Thẩm Diệp Y một bộ áo đầm hoa màu đỏ sẫm liền thân, hoa văn tươi đẹp thuần túy biểu lộ ra mỹ cảm nghệ thuật, đơn giản với dây chuyền đá quý cùng hai chiếc nhẫn trên tay, tồn tại cảm giác đầy hạnh phúc.

Chọn lựa cao nhã hào phóng gọt giũa, y phục có khuynh hướng cảm xúc siêu tốt, là lựa chọn vĩnh viễn bất bại, hoặc yếu điệu lãng mạn, hoặc xinh đẹp ngọt ngào, hoặc xa hoa rực rỡ, hoặc ưu nhã cao quý. . . . . Tóm lại, phong cách xinh đẹp cùng tài trí khôn ngoan song hợp lại tổ hợp, cộng thêm cử chỉ phù hợp, khiến phong tình vạn chủng bùng bùng trên người.

Còn đây là style ăn mặc của Quách Phụng Hề, phóng ra khắp nơi đều tiêu chuẩn.

Phan Vinh Mỹ lại một bộ sắc mặt "Thảm mỹ của các người có vấn đề", chẳng phải làm người ta tức giận? Đơn giản là các cô không có mặc áo đầm bó sát người, cường điệu ra trước sau lồi lõm là vóc người tốt?

"Chị họ, quần áo chị mặc không giống như thiên kim khách sạn, dường cũng không nói gì sao?"

"Thời gian chị đi làm đương nhiên phải mặc đồng phục, sau khi tan việc nhưng là theo chị cao hứng." Phan Vinh Mỹ hướng đi điệu bộ đi khi diễn tuồng tựa như hưởng thụ cảm giác hư vinh được người nhìn chăm chú, cho rằng phụ nữ không có vóc dáng sẽ mơ ước tha thiết biết bao. "Cha chị rất kiêu ngạo có con gái xinh đẹp như vậy khi chị làm đại diện cho khách sạn, rất nhiều chủ quản của các Công ty lớn đều là nể mặt chị, đem địa điểm mà Công ty họ đi du lịch định tại khu Ôn Tuyền của chúng ta a!" Cô ta phụ trách bộ phận PR, và nội dung chủ yếu kinh doanh khách sạn mỗi một quý.

Phụng Hề sâu xa mà thở dài, lại như con một gió nhẹ. Công ty của cha cô, mỗi một ngành đều bị bắt buộc đẩy mạnh tiêu thụ qua phải đi JR Ôn Tuyền khách sạn đứng chân hai đêm trở lên, làm thành nhân viên du lịch, còn không cho giảm giá.

Phan Vinh Mỹ lần này không giả đi ra ngoài, cùng mẹ về nhà mẹ đẻ, đến lúc đó không thiếu được lần lượt cha mắng, anh trai cũng sẽ không cho sắc mặt tốt. Cô ta tâm tính nữ vương chính là không chịu nổi những thứ này, nghĩ thầm rằng kéo món tiền lớn trở về chặn miệng của bọn họ.

"Điện Y tiểu thư, chúng ta đã là bạn tốt rồi, cô nhất định phải giúp tôi. Chồng cô hoặc em trai cô có công ty lớn như vậy, nhất định là cho nhân viên các ngành bộ phận đi du lịch a! Có được hay không đem cuộc làm ăn này giao cho tôi làm hết, trừ có thể ngủ ở phòng hạng nhất của khách sạn JR Ôn Tuyền, anh tôi cũng sẽ giúp một tay an bài điểm du lịch xung quanh, bảo đảm vật quý hơn giá trị. . . . ."

"Chị họ!" Phụng Hề cực kỳ xấu hổ.

"Thế nào? Em ghen tỵ chị theo tiểu thư Điện Y làm bạn bè sao? Là bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau a!"

"Là có lợi cho chị mới đúng bạn bè đi!"

"Em nói cái gì?"

"Chị làm em trước mặt hướng Điện Y tiểu thư lời kéo làm ăn, khiến em rất lúng túng."

"Quách Phụng Hề, cô không cần đi làm, cho nên tự cho là thật nuông chiều sao? Tôi là phải tại khách sạn nhà mình đi làm, vậy thì thế nào? Tôi đúng lý hợp tình hướng tới bạn bè của tôi lời kéo làm ăn, là bởi vì tự tin sản phẩm tốt. . . . ."

Thẩm Điện Y ở một bên nghe được không hiểu ra sao. Cô khi nào cùng Phan Vinh Mỹ biến thành bạn tốt? Chồng cô hoặc em trai của cô muốn cho nhân viên trong công ty đi du lịch, tại sao muốn hướng cô lời kéo làm ăn?

"Ai, tiểu thư Phan Vinh Mỹ, tôi hoàn toàn nghe không hiểu cô ở đây nói gì nha!" Tuyệt mỹ tao nhã Thẩm Điện Y, nở nụ cười ngọt ngào mang theo kiêu diễm, chỉ có này một cặp mắt giống như nai con vô tội, đơn thuần.

Quách Phụng Hề lặng lẽ hít sâu.

Thật là không thể tưởng tượng nổi. . . . . ngu ngốc nha!

Quách Phụng Hề trực giác thích Thẩm Điện Y, cho nên nói không nên lời.

Phan Vinh Mỹ lại cho là Thẩm Điện Y có ý cự tuyệt cô ta, tức giận giọng the thé nói: "Cái gì? Cô hoàn toàn nghe không hiểu ý của tôi? Cô là Đại Ngốc Nghếch sao? Thẩm Điện Y, trừ phi cô thừa nhận mình là ngu ngốc, nếu không làm sao có thể nghe không hiểu chuyện tôi nói? Cho dù nghĩ muốn cự tuyệt tôi, thì cũng đừng có ý giả bộ ngu ngốc rất kém cỏi. . . . ."

"Chị họ, đừng nói nữa!" Phụng Hề vội vàng nói.

Thẩm Thiệu Dương đột nhiên xuất hiện ở chỗ rẽ, hiển nhiên đều đã nghe thấy được.

Thẩm Điện Y bị chửi ngây người, không ai như vậy mắng qua cô.

Phan Vinh Mỹ rất hạnh tròn, lông mày dựng đứng "Quách Phụng Hề, cô còn chưa có gả vào Thẩm gia, liền cắt cánh tay cong ra ngoài tận giúp Thẩm Điện Y, nói cho cô biết, cô còn chưa nhất định có thể gả đi vào a! Cho dù muốn gả, có một chị chồng ngốc đến muốn chết, cùng cô ta nói chuyện có thể mệt chết người. . . . ."

"Cô câm miệng cho tôi!"

Chương 3

Một tiếng lãnh yết, rớt cuộc khiến cho Phan Vinh Mỹ ngừng miệng, ngao mạn xoay người, xem là người đàn ông nào không có mắt dám lên mặt nạt người kêu nữ vương cầm miệng?

Oh, oh, oh!

Chàng trai đẹp trước mắt này mặc tây trang thủ công đỉnh ché, thân thể cao lớn, ngũ quan tinh tế, phong cách ưu nhã, khí thế tôn quý, chiếu lên mắt liền bắt lấy được tâm của Phan Vinh Mỹ.

Chỉ có Quách Phụng Hề nhìn rất rõ ràng.

Trong mắt lạnh lùng của Thẩm Thiếu Dương lóe ra sát khí.

Thẩm Thiếu Dương trực tiếp đi tới trước mặt chị gái sinh đôi, ôm cô vào trong ngực an ủi, "Diệp Y không cần khổ sở, suy nghĩ một chút anh rể là người đàn ông thông minh cỡ nào, anh ấy làm sao có thể cưới một người ngu ngốc?"

Nhắc tới chồng yêu, Diệp Y ngẩng đầu lên, cho em trai một cái mỉm cười. "Em không cần an ủi chị a..., Thẩm Dương. Chị chỉ là không hiểu rõ công ty em hay công ty của chồng chị muốn cho nhân viên đi du lịch, tại sao muốn hướng tới chị lôi kéo làm ăn đây? Chị lại không thể thay các người quyết định muốn đi đâu giải sầu."

Thẩm Thiếu Dương lui ra một bước, nhìn đôi mắt cô mang theo tươi cười. "Bởi vì Diệp Y là người không có dã tâm, sẽ không đùa bỡn tâm cơ, chơi đặc quyền, cho nên anh rể mới có thể yêu chị yêu không cách nào tự kềm chế."

Diệp Y đỏ mặt cười. "Chị căn bản không hiểu những thứ kia a!" Tâm kế quá phức tạp cùng với cô không hợp.

"Không hiểu mới tốt, sẽ không trở thành người phụ nữ diện mạo xấu xí."

"Người nào a?"

"Ăn mặc giống như phụ nữ đi làm ở quán Bar." Ánh mắt của Thẩm Thiếu Dương lạnh lẽo tiếp xuống.

Diệp Y nhìn quanh trái phải. "Nơi này có người đang làm ở quán Bar sao?"

Thẩm Thiếu Dương cười nhìn thẳng mặt cô. "Chúng ta đi ăn cơm đi! Bằng không chờ anh rể trở lại, chị lại không để ý tới em. Anh rể không có ở đây, chị về em phụ trách."

"Cái gì nha!" Diệp Y nói đùa, trêu ghẹo lại anh nói: "Chị xem em căn bản xấu hổ không dám trực tiếp thừa nhận em là đặc biệt chạy tới cùng Phụng Hề ăn cơm, cho nên lấy chị ra làm bia đỡ đạn."

"Chị muốn nói như vậy, em cũng không tốt phủ nhận."

Thẩm Thiếu Dương rớt cuộc ban ơn liếc nhìn Quách Phụng Hề một cái, mỉm cười, nhưng một chút cũng không dụ dằng thiện lương. "Tiểu thư Phụng Hề thích ăn cơm Tây sao?"

Phụng Hề cảm thấy có chút hô hấp khó khăn, Thẩm Thiếu Dương đang trách cứ cô không có bảo vệ tốt chị gái anh sao?

Phan Vinh Mỹ rớt cuộc cướp được thời cơ nói chuyện, đứng ra, cười xinh đẹp như hoa. "Trên lầu có một nhà hàng ăn kiểu Nhật rất nổi danh, Thẩm Thiếu Dương tiên sinh. . . . ."

Thẩm Thiếu Dương không nhìn cô ta đến một cái, vẫn hướng về phía Quách Phụng Hề cười. "Tôi không ăn cá sống, không thích uống cà phê bởi vì quá chua, quá cay là không thể tiêu hóa."

Phải nhớ kỹ! Phụng Hề trực giác cho là Thẩm Thiếu Dương dụng ý như thế.

Nhưng là, cô lại còn không phải là vợ của anh, cũng không phải nàng dâu Thẩm gia, vì sao cần phả lưu tâm những thứ này?

Coi như quên đi, anh muốn nói cô liền nghe đi!

"Xin hỏi một chút, tôi có cần thuận tiện ghi nhớ cả cấm kỵ ăn uống của ông nội không?"

"Kìa không nhọc lo lắng. Việc ăn uống của ông nội tự có chuyên gia dinh dưỡng chăm sóc rồi, đầu bếp sẽ làm theo đó." Thẩm Thiếu Dương mỉm cười đáp lại, gấp chiếu phả chiếu anh là được nhất rồi."Chỉ là, tôi thật cao hứng Phụng Hề tiểu thư như vậy dụng tâm tại trên người người nhà của tôi." Dù thế nào đi nữa anh am hiểu nhất chính là để cho người khác chiếu theo ý tứ của anh đi làm.

Không phải anh đang khoe khoang, anh được ông nội tôi luyện thật sự không tệ, thường phản đem ông nội một quân.

"Thiếu Dương tiên sinh quả nhiên là kiểu người lợi hại." Hừ hừ!

"Nếu có chọc giận cô có chỗ nào không vui, xin tiểu thư Phụng Hề thông cảm. Dù sao trọng trách trên vai tôi không nhẹ, có lúc tình thế bất đắc dĩ phải hạ quyết sách nào đó, là bởi vì tôi không có lựa chọn nào khác."

Như thế nào đem lời nói được ẩn dấu cốt, vừa lúc nói vào "Người thông minh" trong tâm khảm, Thẩm Thiếu Dương rất biết đúng mực, cộng thêm ánh mắt vạn phần chân thành kia của anh, hại con tim nhỏ bé của Quách Phụng Hề mất khống chế đập loạn.

"Tôi hiểu người chủ trì lo liệu việc nhà rất khó xử, tựa như cha tôi thường phải hạ quyết định rất gian nan." Cô hít sâu một hơi, cố giữ vững trấn định.

"Tôi lựa chọn tiểu thư Phụng Hề quả nhiên không có sai." Anh hơi hột nói, lại nhìn thẳng vào cô.

Tại đây hiểu rõ hết thấy ánh mắt sắc bén của người đàn ông này, Phụng Hề cảm thấy hô hấp khó khăn, rất muốn buông đao đầu hàng để cho anh đóng gói mang đi. Nguy hiểm, thật là quá nguy hiểm!

Bất kể người phụ nữ nào yêu anh, đều sẽ bị anh ăn đến gât gạo!

"Thiếu Dương tiên sinh, chúng ta. . . ." Có thể từ từ yêu sao?

Hai người chính ở chỗ này vòng tới vòng lui, Thẩm Diệp Y đã chịu không được mà cười lên, cánh môi tràn ra một đóa hoa xinh đẹp.

"Hai vị thật sự rất buồn cười nha! Mặc dù chị nghe không hiểu lắm các người đang nói cái gì, nhưng rõ ràng là bạn trai bạn gái yêu thương lẫn nhau, lại 'Thiếu Dương tiên sinh' đến 'tiểu thư Phụng Hề' đi, chẳng phải buồn cười? Nhờ các người thẳng thắn một chút, trực tiếp kêu tên thì tốt rồi."

Thẩm Diệp Y cười đến ngốc trong ngốc nghếch, Phụng Hề xấu hổ đỏ mặt.

Phan Vinh Mỹ tận dụng mọi thứ, vội vàng giành lời nói, "Nói đúng là nha, mọi người đều là bạn tốt, biết đâu tương lai còn có thể là người một nhà, kêu tên lẫn nhau mới thân thiết, không hiện khách khí." Nhìn một hồi này, trừ bỏ tài xế riêng, phía sau Thẩm Thiếu Dương vẫn đi theo hai người vệ sĩ, trong nhà còn có quản gia, người giúp việc, đầu bếp, chuyên gia dinh dưỡng, oh, oh, oh! Đây mới thật sự là cuộc sống hào môn nha! Bảo cô ta làm sao không yêu Thẩm Thiếu Dương đây?

Đàn ông ái mộ cô ta dĩ nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng nếu muốn cùng cô ta cùng kết liên cành, Trần giám đốc. . . . .

Cút sang một bên đi!

Chỉ có đàn ông cực phẩm như vậy mới xứng đôi với nữ vương xinh đẹp như hoa! Người thừa kế "tập đoàn Đế Khánh", điều kiện bản thân lại cấp bách đạt đến hoàn mỹ, mà còn xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, Phan Vinh Mỹ không thể không ra sức đánh một trận.

Cái gì? Anh ta là bạn trai của em họ? Phi, dù là vị hôn phu của em họ cũng theo giành đến cùng.

Phan Vinh Mỹ có lòng tin bằng bản thân xinh đẹp cùng đáng người mà quý, chỉ cần cô ta muốn đàn ông nào đều trốn không thoát.

Thẩm Thiếu Dương cũng không thèm nhìn cô ta một cái, thuận tay nhận lấy túi xách trên tay Diệp Y, đoàn người đi thang máy đi nhà hàng Tây trên lầu dùng cơm trưa.

Chọn phần món ăn thịt bò bít tết đắt tiền nhất, Phan Vinh Mỹ cười xinh đẹp như hoa, thẳng tắp nhìn anh."Thiếu Dương, anh quả nhiên là nhân vật quan trọng, liền ăn cơm đều có hộ vệ đứng bên ngoài gác."

Thẩm Thiếu Dương kéo ra nhất mặt cười lạnh."Nhìn ở mặt mũi của Phụng Hề, tôi không cho vệ sĩ đuổi cô đi, cô tốt nhất tự trọng, tôi không có ân chuẩn cô kêu tên tuổi của tôi."

Phan Vinh Mỹ cười đến mặt mờ."Ai u, làm sao anh khách khí như vậy nha, kêu anh Thiếu Dương. . . . ."

"Đừng làm cho tôi đem lời giống vậy nói lần thứ hai." Sắc mặt của anh thật sự trầm xuống.

Phong độ nữ vương của Phan Vinh Mỹ là dùng suy nghĩ nhện bọ trên người đàn ông của cô ta, đối lại với Thẩm Thiếu Dương toàn thân lông lánh kim cương hào quang, đến phiên cô ta làm chó Nhặt rồi.

"Được thôi, được thôi, chờ chúng ta quen thân hơn về sau lại kêu." Làm như anh ta là người đàn ông thâm trầm không muốn ở trước mặt Phụng Hề làm ra ái muội, Phan Vinh Mỹ nghiêng người về phía trước, thật sâu lộ ra rãnh ngực ngọt ngào."Thẩm Thiếu Dương tiên sinh, rồi lần nữa tự giới thiệu mình, tôi là con gái của Phan Tổng giám đốc khách sạn JR Ôn Tuyền, nhậm chức ở bộ phận PR, thỉnh anh đem hành trình du lịch của nhân viên trong quý công ty giao cho tôi phụ trách hết, tôi bảo đảm không khiến anh thất vọng."

"Chị họ!" Phụng Hề thật hy vọng cô ta đừng làm mất mặt xấu hổ nữa, cô ta là muốn quyến rũ người nào nha!

Thẩm Thiếu Dương vói về mặt không chút thay đổi."Phan tiểu thư nếu như thủy chung không rõ ràng lắm muốn làm đối tượng đẩy mạnh tiêu thụ, tôi không tin sự chuyên nghiệp cùng thái độ làm việc của cô."

"Làm sao có thể a?" Phan Vinh Mỹ nín hót cười.

"Liên nhân viên đi du lịch loại ‘ chuyện nhỏ ’ này cũng muốn tới phiền tôi, tôi sớm đã quá lao lực chết rồi."

"Ha ha, nói cũng phải." Đầu Phan Vinh Mỹ chuyển một cái, tiếp tục hưng phấn bưng bưng mà nói: "Xin cho phép tôi tới mỗi ngành trong quý công ty giới thiệu hành trình du lịch."

Thẩm Thiếu Dương hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến, Phan Vinh Mỹ cười đến kiêu diễm. Quả nhiên chỉ cần là đàn ông kiên sẽ không thật sự cự tuyệt cô ta.

Phụng Hề chỉ cần liếc mắt nhìn ánh mắt không có độ ấm kia của Thẩm Thiếu Dương, liền nghĩ thầm không ổn, rất muốn nhắc nhở chị họ đừng đi Tổng công ty "Đế Khánh", nhưng cô ta nhất định không cảm kích.

Cô loáng thoáng đã ý thức được, Thẩm Thiếu Dương vô cùng để ý có người dám giễu cợt Thẩm Điệp Y là "Ngu ngốc", đến bây giờ cũng còn không quá tha thứ cho Lôi Chi Phàm cùng người nhà hấn.

Càng hống bết chính là, Phan Vinh Mỹ còn giễu cợt trước mặt, bị anh nghe được. Phụng Hề thờ dài, không biết hoà giải như thế nào.

Thẩm Điệp Y cả người vẫn đứng yên ở ngoài gió mạnh, cô rất đã thành thói quen khi đàn ông đang nói chuyện làm ăn thì lẳng lặng không lên tiếng. Tại trên bàn cơm nhà mình, thỉnh thoảng ông nội cùng Thiếu Dương khẩu chiến, nói chuyện đi tới đi lui, cô đều thông minh không nói một câu, bởi vì nói thật, có hơn phân nửa cô căn bản nghe không hiểu, cô đối với chuyện của công ty một chữ cũng không biết, như thế nào chen vào miệng?

Cô quả thật không đủ thông minh, lại biết khi nào nên im lặng, miễn cho mất mặt.

Món ăn vừa được đặt lên bàn, Thẩm Thiếu Dương luôn là không tiếc rẽ tay chân thể hiện ra tình cảm cầu anh."Chị, thứ chị muốn đều đã mua đầy đủ hết chưa?"

"Đã gần đủ rồi, chị muốn giúp Húc Nhật mua mấy cái áo sơ mi, còn chọn thêm hai cái cà vạt." Điệp Y cười khanh khách, bộ dáng dịu dàng khiến người không nhận được mỉm cười theo.

"Chị quả nhiên là người vợ hiền tiêu chuẩn, có lão công liền quên em trai."

"Được rồi! Chị cũng sẽ giúp em mua. Chờ em sau khi kết hôn, còn không phải như vậy sẽ ngại chị nhiều chuyện, chỉ chịu mặc y phục vợ yêu mua. Chị rất hiểu chuyện, tuyệt sẽ không xâm phạm đặc quyền của em dâu."

Không thể nghi ngờ cô rất hạnh phúc, cũng hạnh phúc thật sự kiên định, sẽ không đi ghen tỵ với cô gái gả cho em trai.

Quách Phụng Hề sẽ trở thành em dâu của cô sao?

Điệp Y dùng ánh mắt thương thức nhìn cô, ít nhất sự thông minh tài trí của cô xứng với Thiếu Dương, có thể ở tương lai đối với Thiếu Dương có rất lớn giúp ích, chia sẻ gánh nặng trên vai anh.

Hy vọng dường nào Thiếu Dương cũng có thể gặp được người bạn đời tri kỷ để bầu bạn, cười hạnh phúc vui vẻ.

"Phụng Hề, yêu Thiếu Dương có lẽ sẽ khổ cực một chút, nhưng em đừng nên buông tha." Điệp Y đưa mắt nhìn đôi mắt to ngập tràn nước long lanh của cô."Chị không phải là một chị gái tốt, chưa từng có chăm sóc qua Thiếu Dương, mà ngược lại là Thiếu Dương chăm sóc chị, từ chị có trí nhớ tới nay thì đã tựa như này. Chúng ta là sinh đôi, cùng là con cháu Thẩm gia, nhưng mà chị lại quá ngu ngốc, không có biện pháp tiến vào ‘ Đế Khánh ’ đi làm, tất cả trách nhiệm, nghĩa vụ, mọi thách thức khó khăn, đều rơi vào trên người một mình Thiếu Dương. Nó là người sẽ không kể khổ, chị thật hy vọng nó có một ngày có thể lấy dũng khí hướng Phụng Hề tỏ ra khổ tâm, giải tỏa áp lực ở trong lòng nó."

"Chị!" Phụng Hề lộ vẻ xúc động rồi. Cho là cô ấy là cô gái nhỏ ngây thơ, kỳ thật cũng có một mặt bén nhạy của phái nữ.

Thẩm Thiếu Dương kinh ngạc nhìn Điệp Y, nội tâm chấn động vô cùng.

"Không! Điệp Y là người chị tuyệt nhất, bởi vì có sự tồn tại của chị, em mới có dũng khí nghênh đón khiêu chiến mà ông nội cho em, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại." Anh cầm tay chị gái, lòng yêu mến cô vĩnh viễn chắc chắn."Tin tưởng em, nếu em có đầy một bụng khổ tâm, em sẽ trước tiên nói cho chị nghe."

"Có thật không? Nhưng chị vẫn không giúp được em một tay. . . . ."

Phan Vinh Mỹ đột nhiên chen vào nói, sắc mặt một bộ là vì tính toán cho Thẩm Thiếu Dương, "Biết mình không giúp được gì, liền buông tha thừa kế tài sản Thẩm gia, một ngày kia Thẩm Tổng chết rồi, cô cũng không cần vọng tưởng phân chia ‘ tập đoàn Đế Khánh ’, như vậy liền coi là giúp đại ân a!" Tốt

nhất toàn bộ để lại cho cô ta cùng Thẩm Thiếu Dương hưởng thụ.

Quá mắt mặt! Quá mắt mặt!

Quách Phụng Hề không còn mặt mũi nhìn đôi song sinh, nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn của mình không rời.

"Ông nội tôi mới sẽ không chết !" Tính tình dễ chịu như Diệp Y cũng tức giận.

Đáy mắt Thẩm Thiếu Dương chớp lóe tinh quang. "Diệp Y đừng nổi giận, không đáng giá. Ông nội vô cùng coi trọng dưỡng sinh, ít nhất có thể sống đến 100 tuổi, nhìn chất lớn lên."

"Có thật không?"

"Cho nên chị phải nhanh lên một chút mang thai."

"Đáng ghét a!" Diệp Y giống như một đứa trẻ vậy yên tâm nở nụ cười.

"Thẩm Thiếu Dương tiên sinh. . . ." Phan Vinh Mỹ không ngờ một mảnh nhiệt tâm bị xem nhẹ, ai không muốn thừa kế càng nhiều tài sản càng tốt? Tình nghĩa anh chị em tốt đến đâu cũng đều bị đá đi rất xa.

Ánh mắt lạnh buốt của Thẩm Thiếu Dương liếc mắt nhìn cô ta một cái, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho cô ta lại không dám tiếp tục nói nữa.

An tĩnh dùng xong bữa trưa, đi ra phòng ăn, vệ sĩ đã thông tri cho tài xế Kim tới đây giúp tiểu thư mang đồ.

"Phụng Hề, hi vọng em theo chị tôi mua đồ vui vẻ." Ý có nhờ vả.

"Tôi biết rồi, anh đi thông thả!" Bảo đảm không có phụ sự mệnh.

Thẩm Thiếu Dương càng lúc càng tán thưởng sự thông tuệ hơn người của Quách Phụng Hề, đáng tiếc anh không có thời gian bởi phụ nữ đi dạo phố.

"Chị, chúng ta buổi tối gặp." Hôn lên đỉnh đầu cô ấy, anh xoay người rời đi.

Phan Vinh Mỹ cất giọng nói: "Thẩm Thiếu Dương tiên sinh, để cho tôi đáp xe của anh tiện thể cùng đi quý công ty. . . . ."

Vệ sĩ ngăn lại bước chân của cô ta.

Phan Vinh Mỹ lập tức sửa đổi lời kịch, "Lần sau tốt lắm, tôi đột nhiên nghĩ đến có một chuyện rất quan trọng. . . . ." Nói còn chưa dứt lời, đoàn người Thẩm Thiếu Dương đã biến mất ở cửa thang máy.

Quách Phụng Hề trước tiên kéo Thẩm Diệp Y đi dạo quầy chuyên doanh phục sức đàn ông, không mặt mũi nghe chị họ hát xong tuồng.

Cô phát hiện Diệp Y chọn lựa y phục rất cẩn thận, chú trọng vải vóc, đường chỉ cắt may, kiểu dáng, màu sắc và hoa văn, cảm giác thoải mái dễ chịu, quan trọng nhất, lão công cùng em trai là kiểu đàn ông bất đồng, lựa chọn cũng có khác biệt. Mà nếu liên em trai đều mua, cũng thuận tiện giúp ông nội chọn mua một chút.

"Chị biết được kích cỡ của mỗi một người trong nhà, thật sự rất tỉ mỉ." Phụng Hề tin tưởng không có ai không thích Thẩm Diệp Y dịu dàng, liền Di cả cũng bắt đầu khen ngợi 'phu nhân của Húc Nhật' hiểu chuyện lại thân thiết, gia đình tụ họp cũng sẽ trước đó gọi điện thoại hỏi cô ấy có cần giúp một tay chuẩn bị rượu đồ, rượu trắng không? Sẽ không người đến an vị tiếp xuống ăn.

"Chị có thể làm cũng chỉ có những thứ này. Chuyện của công ty chị giúp không được, ít nhất hi vọng đàn ông sau khi tan việc có thể thật tốt thả lỏng, không cần phí tâm về chuyện vụn vặt gia đình." Thẩm Diệp Y hé miệng cười. "Đàn ông ở công ty hô phong hoán vũ, về đến nhà còn không tùy ý phụ nữ định đoạt? Chị từ trên người Quách quản gia đã học được rất nhiều !"

"Quách quản gia?"

"Ừ, lúc chị còn nhỏ, Quách quản gia phụ trách chọn mua những nhu phẩm cần thiết cho ông nội cùng trong nhà, khi đó Thiếu Dương người đang ở nước ngoài, ông ấy thường mang theo chị đến Công Ty Bách Hóa, đầy đủ tinh phẩm, mỗi chọn lựa một kiện vật phẩm, liền hỏi chị ' tiểu thư, cô cảm thấy thế nào? ' chỉ cần chị gật đầu nói tốt, ông ấy sẽ cười lên, 'ánh mắt của tiểu thư nhà chúng ta thật tốt!' nhưng thật ra là ánh mắt của ông ấy tốt, nhưng chị cũng từ chậm chậm hằng ngày mua đồ trung học biết sinh hoạt phẩm vị, hơn nữa nhiều mặt đọc sách báo tạp chí, cho nên, chị am hiểu nhất chính là xây dựng cuộc sống gia đình."

"Đây chính là một môn học cần học vấn rất cao a !" Phụng Hề cảm thấy có chút khó khăn.

"Sẽ không a..., Phụng Hề thông minh như vậy, chỉ số thông minh rất cao, nhất định rất nhanh là có thể trải qua thông đạo này." Diệp Y cười tươi nói. "Người trong nhà hiểu được chỉ số thông minh của chị không tới 100, cho nên bất kể học cái gì đều dạy thả bị chậm một chút, để cho ta học được vị. Em biết không? Chị chỉ là học phác họa liền vẽ hai năm, mới có tư cách lấy nước cọ màu. Phụng Hề, em có rãnh rồi có thể làm mô-đen cho chị được không?"

Phượng Hề bật cười. "Chị à, chị có lúc cũng sẽ Thiên Mã Hành Không ném ra đề tài a!"

"Vậy sao? Bộ đáng như vậy có coi là thông minh không?"

"Em cho là chị là người thông minh rất hiểu được sinh hoạt." Cô chân thành nói. Không phải là nữ cường nhân có học thức sâu mới kêu người thông minh, còn nhiều người cũng không hiểu được sinh hoạt.

"Oa, Phượng Hề, khó có gặp được một vị nữ sinh tán thưởng chị, em nhất định phải làm em dâu chị đó!"

"Bây giờ nói chuyện này còn quá sớm."

Thẩm Điệp Y nghĩ thầm rằng cũng là đem y phục đã chọn cho nhân viên phục vụ gói lại, móc ra thẻ tín dụng tính tiền.

Đang đợi ở trước quầy hàng, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì mà nở nụ cười.

"Chị đang cười cái gì?"

"Chị nghĩ đến em cùng Thiệu Dương hai người cứ cừ cừ lời nói khách sáo với nhau, đã cảm thấy thật buồn cười, nghĩ thầm các em thật đúng là trời sinh một đôi, đối với tình cảm rất cẩn thận rất kín kẽ, liền nắm tay cũng sẽ không."

"Vẫn chưa tới lúc đó a! Chúng ta cũng mới đi ra ngoài ước hẹn một lần." Phượng Hề nhanh nhạy thông minh giương khóe môi, "Chị cùng lão công nhà chị khó đến lần ước hẹn đầu tiên liền tay nắm tay sao?"

Oa, đôi cô bị phỏng vấn rồi a?

"Bí mật, không nói cho em." Điệp Y tràn đầy sức quyến rũ nữ tính cười.

Lấy về thẻ tín dụng, ba túi đồ to do tài xế Kim trước đem đến trên xe cất đi.

Đi xuống lướt qua một quầy chuyên doanh khác.

Rất không khéo, lại đụng phải Phan Vinh Mỹ đang khoe khoang sắc đẹp phong thái yếu điệu khôn cùng xinh đẹp của cô ta, vấn đề là, đối phương là nhân viên nam mà lại bán đồ mặc ở nhà của phái nữ, hẳn là Gay sao?

Quách Phượng Hề xác định lấy chí nghiệp cả đời vì chinh phục đàn ông của chị họ thì không thể nào là Gay được, dụng tâm nghe xong mấy câu đối thoại, quyết định thật nhanh kéo Thẩm Điệp Y hướng bên kia đi. Cô mặc cho cái loại chị họ đó!

"Thế nào?" Điệp Y nghe không hiểu nhiều lắm, chỉ cảm thấy Phan Vinh Mỹ đang tựa như khoe ra cái gì.

"Không có gì, em chỉ là không nghĩ muốn nhúng tay vào chuyện của chị họ em."

Thật mất thể diện, không nói ra miệng.

Chỉ nghe mấy lời, Phượng Hề liền hiểu chị họ lại đang lặp lại chiêu cũ, lấy nhục nhã bạn gái tiềm nhiệm của bạn trai làm thú vui, làm cho đối phương hiểu rõ đàn ông đều sẽ vì Phan Vinh Mỹ mà vứt bỏ bạn gái, thua bởi cô ta là kết quả tất yếu.

Thật sự rất tệ nha!

Phượng Hề thật không rõ chị họ thế nào luôn thích tại trên vết thương của người khác rắc muối vào, làm như vậy có ích lợi gì sao? Phượng Hề từng khuyên qua cô ta một lần, kết quả Phan Vinh Mỹ trái lại tranh công nói: "Chị đây là đang giúp họ nha! Dáng dấp không bằng người liền phải rút kinh nghiệm xương máu, nhanh chỉnh hình! Chị nếu như không ra mặt thị uy một phen, họ làm được không tốt còn muốn treo cổ tự tử đấy, có mấy tên đàn ông rất gian trá, muốn bắt cả hai tay, chị chính là muốn cho họ nhìn rõ sự thật, khác tìm kiếm mùa xuân. Chị làm như thế, hoàn toàn là vì tốt cho bọn họ."

Rắc chó không kêu! Đem bạn trai của người khác quyến rũ tới đây, còn muốn người ta cảm tạ ơn huệ sao? Kém cỏi nhất chính là, cô ta căn bản không tính toán cùng những người đó kết hôn, chỉ là đang "Sưu tập tem".

"Phượng Hề, em không sao chứ? !" Điệp Y nhìn sắc mặt của cô không tốt.

"Không có việc gì." Phượng Hề cười gượng. "Mới vừa rồi em họ em đối với chị nói lời nói một chút không có lễ phép, mong chị không cần để ở trong lòng."

"Chị đã quên rồi a!" Trong mắt cho đến đuôi lông mày của cô ấy tất cả đều là ý cười." Thân thích khiến người chán ghét, mỗi một nhà đều có, tận lực ít tiếp xúc thì tốt rồi!"

Quách Phượng Hề âm thầm thở dài một hơi. Chính là tránh không khỏi cái người ghét kia!

Duy nhất xác định là, Thẩm Điệp Y không phải là chị chồng khiến người chán ghét.

Thẩm đại lão hoàn toàn rõ ràng Thẩm Thiếu Dương là người đàn ông cỡ nào không có tình thú, bởi vì quá giống ông rồi.

Nhưng người già rồi cũng rất muốn ôm chất trai, suy nghĩ một chút, ông cũng không ôm qua cháu trai, cho nên nhất định phải ôm đến chất trai. Thẩm đại lão ước gì Thẩm Thiếu Dương lập tức kết hôn, có tình cháu trai truy phụ nữ động tác chậm như ốc sên.

"Thiếu Dương, không cần ta chỉ bảo cháu truy lão bà như thế nào đi!" Chỉ có hai ông cháu trên bàn ăn quá buồn tẻ, Diệp Y tối hôm qua bị chồng cô ấy đón về, thật hy vọng trong nhà nhanh lên nhiều nữ chủ nhân.

Diệp Y lúc ở nhà, ít nhất ăn cơm không khí rất tốt. Đơn độc cùng Thẩm Thiếu Dương ăn cơm, thật sự làm cho lão nhân gia muốn ăn giảm bớt, tiêu hóa không tốt.

"Truy lão bà?" Thẩm Thiếu Dương chuyên tâm ăn một phần bữa ăn tối kia của mình, giống như nghe đến đầm rồng hang hổ, gương mặt kinh ngạc nhìn ông nội."Cháu cho là ông đã ở tù bị hôn lễ, cháu chỉ phải chờ đợi làm chủ rể là tốt rồi."

Thẩm đại lão thiếu chút nữa nghẹn ."Cháu nói những lời này, bất kỳ người phụ nữ nào nghe được đều sẽ học máu!"

"Tại sao?"

"Thiếu Dương, cháu không phải là thật ngớ như vậy chứ?" Cháu trai tốt nhất không phải nghiêm túc.

"Cháu là nghiêm túc. Ông muốn cháu cưới Quách Phụng Hề, cháu liền ngoan ngoãn cưới Quách Phụng Hề, nhanh đưa hôn lễ xử lý một lần, tắt cả mọi người bớt phiền."

Thẩm đại lão lần đầu tiên trong đời cảm thấy vô lực, nhìn chằm chằm cháu trai không biết nên nói cái gì cho phải. Nhớ năm đó lão nhân gia ông cũng là tổn hao tốt một phen tâm huyết mới đuổi kịp lão bà xinh đẹp!

Nếu đàn ông đều giống như Thẩm Thiếu Dương tính tình lạnh chết người, loài người sớm tuyệt chủng.

"Nghe nói một tuần san thương mại bầu bằng phiếu cháu là ‘ người đàn ông cực phẩm’ đệ nhất danh, thật là buồn cười chết người!"

"Vây cũng không liên quan tới cháu." Thẩm Thiếu Dương chuyên tâm ăn xong cơm.

"Cũng đúng, chuyện không liên quan tới cháu. Đàn ông Thẩm gia một mặt lãnh khốc vô tình, cháu một giọt không rơi rớt di truyền đến, thật đáng mừng!" Thẩm đại lão nghiêm túc như cũ giọng nói lạnh lùng nói: "Nếu như cùng Diệp Y có liên quan, liên liên quan đến cháu đi!"

Gừng càng già càng cay, không tin cháu trai không mắc câu.

Hai hàng lông mày của Thẩm Thiếu Dương nhíu lại một chỗ mà dựng đứng lên ."Diệp Y thế nào?" Đáng chết, Diệp Y đích xác là điểm yếu của anh. Ông nội cáo già muốn làm cái gì?

Thẩm đại lão khẽ hừ lạnh."Nghe giọng điệu của Diệp Y là rất thích Quách Phụng Hề làm em dâu của nó, đáng tiếc theo cái tính tình bất cần đời này của cháu, Quách Phụng Hề tuyệt đối sẽ không gả cho cháu. Ta nên như thế nào cùng Diệp Y nói đây? Không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn nói cho nó biết em trai nó có ‘chứng tình cảm vô năng’ nghiêm trọng, một chút cũng ngại phải theo đuổi phụ nữ, chỉ nghĩ muốn giảm bớt thủ tục trực tiếp đi vào lễ đường. Cháu nghĩ Diệp Y sẽ có phản ứng gì? Cả kinh thất sắc (quá sợ hãi)? Khóc lóc đến ngập bậc tam cấp? Vạn vạn không nghĩ tới em trai mình là một động vật máu lạnh. . . . ."

"Ông nội?" Cẩn rằng nghiêng lợi.

"Hả?"

"Ông rốt cuộc hi vọng cháu làm như thế nào?"

"Theo đuổi Quách Phụng Hề, khiến con bé đồng ý gả cho cháu."

"Cháu hiểu rồi."

Bỏ lại khăn ăn, Thẩm Thiếu Dương cũng không quay đầu lại đi ra phòng ăn.

Quách quản gia tiến lên dọn dẹp đồ ăn, nhỏ giọng nói: "Ông chủ, làm như vậy không tốt lắm đâu!"

"Không có biện pháp. Mặc dù là cháu gái rất ngoan , nhưng khi tắt yếu lại rất tốt dụng!" Chính Thẩm đại lão cũng cảm thấy buồn cười."Mặc kệ Thẩm Dương oán giận ta như thế nào, ta không thể không làm như vậy. Nhất định phải có một người phụ nữ, vượt qua tầm quan trọng của Diệp Y ở trong lòng nó, nó mới coi là chân chính thành thực lớn lên."

Quách quản gia không nói gì cúi người chào cáo lui.

*****

Thẩm Thiếu Dương bắt đầu liên tiếp ước hẹn với Quách Phượng Hề, ít nhất hai ngày một lần hẹn cô ăn bữa ăn tối, kêu thư ký đặt trước một nhà hàng ăn Pháp nào đó ở tầng 16, vừa thưởng thức cảnh đêm, vừa hưởng thụ bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

Không có người phụ nào sẽ không thích một bộ tập kỹ lưỡng này.

Thẩm Thiếu Dương trầm ổn từng bước từng bước bắt lấy được lòng của Quách Phượng Hề!

Nói anh sẽ không theo đuổi phụ nữ? Nói anh có chứng tình cảm vô năng? Anh nhất định khiến ông nội nuốt trở lại những lời không thể đó. Chưa có xem qua heo chạy đường cũng ném qua thịt heo, những tin tức như thế trên mạng đang trong thời kì thịnh hành, nói rõ chiêu thuật đeo đuổi bạn gái ít nhất liệt vào 20 trang, anh đi chất lọc tinh hoa, chỉ lấy trọng điểm, cũng đủ dùng rồi.

Chỉ cần dùng tiền xử lý được cũng không phải là việc khó.

Anh là một người đàn ông có lực khống chế mạnh, bất kể chuyện khác chế mình hoặc chi phối người khác, anh nhất định đem mỗi chuyện làm chủ khống chế đều nắm trong tay.

Nhưng là, lúc cần thiết anh cũng có thể dễ nói chuyện, tốt chung đụng, biến thành một thân sĩ mê người.

Chỉ cần có thể đạt thành mục đích.

Quách Phượng Hề không ngờ tới mình có thể cùng anh tán gẫu nhiều như vậy, cô thất kinh."Anh cứ nhiên đọc qua ‘cả vùng đất’, ‘lục uyển thường xuân’, ‘Hong Lâu Mộng’, ‘Trà Hoa Nữ’....."

"Tôi xem ra có vẻ giống người cầm báo tài chính và kinh tế vào sáng sớm phôi cơm ăn." Anh tự giễu.

"Thật xin lỗi, tôi cho là anh bận rộn đến độ không có thời gian xem tác phẩm văn học nổi tiếng." Ha ha, cô vội vã cười theo.

Trông mặt anh chợt lóe ánh sáng nhạt."Thật sự tôi không có thời gian, nói thật, đối với tác phẩm văn học nổi tiếng cũng không hứng thú đọc. Nhưng không có biện pháp, đó là Diệp Y sau khi xem xong gửi tới nước Mỹ cho tôi, nói sợ Trung văn của tôi kém đi, thông điện thoại đường dài khi đó còn có thể đột nhiên khảo tôi, tôi chỉ có nhanh chóng học một lần, tránh cho chị ấy khổ sở."

Chỉ có hai người ước hẹn, "Diệp Y" tên này thường xuất hiện giữa bọn họ.

Cô suy nghĩ một chút."Anh vì Diệp Y, có thể làm đến trình độ gì?"

Anh không chút do dự."Mặc chị ấy cần gì ở tôi thì cứ lấy."

Thật là câu trả lời không thể tưởng tượng nổi.

"Vậy anh nên may mắn chị ấy không phải một người tùy hứng vô lý, đòi hỏi vô độ."

"Cho nên nói, Diệp Y là phúc báo của tôi." Sáu tuổi khi đó mẹ vì cấp cứu tính mạng của anh mà hy sinh Diệp Y, làm cho trí lực của cô ấy bị hao tổn, cả đời này anh đều thiếu cô ấy.

"Giả sử chị Diệp Y chán ghét tôi, anh còn có thể cùng tôi lui tới sao?" Quách Phượng Hề rất khó không để ý.

"Đương nhiên có thể." Anh không có ngốc như vậy, rơi vào hố bẫy ngôn ngữ."Chỉ có đối tượng kết giao, phụ nữ muốn cùng tôi xây dựng gia đình, tôi sẽ không chịu bất luận kẻ nào chi phối." Gian trá như Thẩm đại lão, dĩ nhiên đem vui buồn của Diệp Y cũng suy tính đi vào, để tránh đưa tới anh phản lại. Trên thực tế, Diệp Y rất ít đi chán ghét một người, này căn bản là vấn đề dư thừa.

"Thật?" Phượng Hề yêu kiều nở nụ cười.

"Muốn tôi lập tức cầu hôn em tôi đều nguyện ý." Nếu cô gái nhỏ thích nghe lời nói, anh nắm bắt được rất khá.

"Không, quá nhanh." Cô giương lên cười, cười đến thật là đẹp.

"Tôi chỉ là muốn bày ra thành tâm của tôi thôi."

Trên thực tế, đây cũng không phải là lời nói dối. Anh thật nguyện ý cùng Quách Phượng Hề kết hôn, có tự tin cùng cô chung đụng hòa thuận, trừ gia thế của cô ra, thì xinh đẹp, trí khôn đều đủ để cùng anh xứng đôi, quan trọng nhất, cô lý tính mà không kiêu căng, trẻ tuổi lại tư tưởng thành thực, sẽ không có tình gây sự.

Trọng trách trên đôi vai anh quá nặng, phải có một gia đình hòa thuận làm hậu thuẫn.

Phượng Hề hài lòng mỹ mãn rồi. Đối với Thẩm Thiếu Dương kiểu đàn ông coi sự nghiệp là nhất này, có thể nói ra nói như vậy đã thực không dễ dàng, hơn nữa khi hai người ước hẹn, anh luôn là chuyên tâm nhìn cô, sẽ không nhìn nhiều cô em mỹ nữ nào khác lấy một cái.

Trông mặt cô dí dỏm mà hướng về ngữ quan trên mặt anh nhìn một vòng, tươi cười rạng rỡ."Anh nhất định nghe chán ngán người khác ca ngợi anh là

người đàn ông cỡ nào xinh đẹp."

"Xinh đẹp là hình dung cho phụ nữ." Anh khốc khốc khạc ra lời vàng ngọc.

"Không hẳn như vậy, chúng ta không phải sẽ tán thưởng hình dung ‘pho tượng Davy thật là đẹp!’ bởi vì quá hoàn mỹ, trực giác sẽ bật thốt lên ‘quá đẹp’, cùng từ ‘thật xinh đẹp’."

"Tôi chính là người đàn ông ‘hoàn mỹ’." Nét mặt ôn hòa bị âm hàn quét xuống thay thế.

"Tôi hiểu rõ, một người thừa kế công ty không có khả năng là dân chúng thuần lương." Phụng Hề không có bị hù đến, cô cũng không phải uống phí làm con gái của Quách Tùng Diên hai mươi mấy năm.

"Em có thể hiểu rõ, tương lai sẽ là tốt hơn chung đụng."

"Anh lấy nghĩ tới tương lai à?" Rất thẹn thùng đó! Nhanh như vậy liền nhận định cô là bạn đời kiếp này?!

"Em theo tôi nếu là không có tương lai đáng nói, chúng ta sẽ không ngồi chung một chỗ ăn cơm. Ngân vạn lần không được nói với tôi, em tính toán cùng tôi nói mấy năm yêu nữa rồi mới kết hôn, tôi nhiều lắm là cho em thời gian một năm."

Cô ngăn người, tỉnh táo lại một chút.

"Thiếu Dương, anh mới hai mươi lăm tuổi, tại sao vội vã kết hôn? Đàn ông điều kiện tốt, không kéo dài tới 30 mấy tuổi là trăm ngàn cái không muốn kết hôn, anh nhưng là phản đạo này mà đi."

Anh tự nhiên sẽ không ngốc đến hướng cô thừa nhận anh lấy hôn sự của mình trao đổi với hôn sự của Diệp Y, anh "Phụng mệnh" muốn nhanh kết hôn. Dù sao sách lược hôn nhân trong giới chính thương có nhiều rồi, chỉ cần nam nữ hai bên cũng không có khuyết điểm trí mạng, không chasnc ghét đối phương là đủ rồi.

Thẩm Thiếu Dương quyết định lấy tình để cảm động.

"Tôi khát vọng có một gia đình bình thường." Nhìn cảnh đêm bên ngoài cao lầu, trên khuôn mặt tuần dật của anh viết đầy cảm xúc nhưng nhìn không hiểu tâm tình. "Phụng Hề, tôi không hề muốn để cho em nhìn thấy điểm yếu của tôi. Tôi sáu tuổi mất cha, tám tuổi mất mẹ, ông nội là người đàn ông mỗi một cái đều thận trọng nghiêm túc, không hiểu được ôn nhu, đối với tôi trừ ra lệnh, yêu cầu, chỉ trích, tôi không cảm thấy sự ấm áp của gia đình, duy nhất có thể an ủi tôi chỉ có chị gái sinh đôi của tôi. Nhưng sự ấm áp ấy cũng không dài lâu, tôi tốt nghiệp tiểu học lập tức bị ông nội đưa ra nước ngoài đọc sách, ở tha hương mặc dù áo cơm không sút mẻ, nhưng tôi khát vọng cuộc sống gia đình bình thường, lại cơ hồ không thể được." Thanh âm của anh tràn đầy khổ sở.

Những lời thật lòng này không hề giả, chỉ là trên thực tế anh không có yếu ớt như vậy.

Phụng Hề mơ hồ cho anh cảm thấy đau lòng, tuổi thơ của anh rất không vui vẻ đi! Cả cha và mẹ anh đều mất sớm. Đối với cô mà nói là từ nhỏ liền có cha mẹ yêu, gia đình ấm áp, còn đối với Thẩm Thiếu Dương lại thành yêu cầu xa vời.

Không ai bì nổi đàn ông một khi yếu thế, phụ nữ không nhận được mùi muốn chua xót.

"Thiếu Dương ——"

"Làm ơn không cần đồng tình với tôi, tôi lấy chịu đựng qua giai đoạn kia, trưởng thành rồi." Ánh mắt của anh kiên định được căn bản không cần đồng tình, "Tôi chỉ là muốn cho em hiểu, tôi quyết tâm muốn kết hôn đến từ chính tôi muốn một gia đình bình thường thôi. Vì vậy, tôi đối với xem mắt không chút nào kháng cự, cũng may mắn đối tượng đó là em"

Mặc dù không coi như là lãng mạn tò tình, ngược lại khiến Phụng Hề cảm thấy hết sức thiết thực.

Anh nói ra tâm tư này, nguyên ý để cho cô hiểu rõ một mặt khác về anh ——mà người ngoài không biết được có một Thẩm Thiếu Dương thế này. Có lẽ, liền Thẩm Diệp Y cũng chưa từng thấy qua một mặt này của anh.

Phụng Hề nhẹ nhàng nhu hòa ngắm nhìn anh, cảm thấy mình thật sự yêu anh rồi.

Thẩm Thiếu Dương nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, cũng không chán ghét bị ngắm nhìn như vậy.

---- Hết chương 3----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Dùng qua bữa ăn tối, lại qua quầy rượu dưới lầu nhà hàng uống chút rượu, từ quầy rượu rơi xuống cửa sổ gỗ ô vuông sát đất nhìn ra dòng xe nhộn nhịp phía ngoài, phong cách bày bố trang trí của quán rượu nhỏ này đầy tình thú.

Hiện trường có Piano diễn tấu, biểu diễn, rất có tình điệu.

Thẩm Thiếu Dương uống Whisky lúa mạch tinh khiết, bỏ thêm một chút đá, có bỏ ít đá vào cũng không mất đi hương vị vốn có của nó, chậm rãi thưởng thức a. Quách Phụng Hề điểm lấy rượu vài làm cơ sở rượu chỗ điều chế cock-tails, khẩu vị thích hợp của phái nữ.

Không ồn ào, có thể để cho khách tâm sự trao đổi, trải qua một đêm mộng ảo lãng mạn.

"Giờ gác cổng của em là mấy giờ?"

Buột miệng cười. "Mười hai giờ, so với sinh viên khá hơn một chút đi!"

"Tôn trọng tâm ý cha mẹ bảo vệ em, có người thương yêu là hạnh phúc." Anh dùng ánh mắt mê say thành khẩn nhìn cô. "Quách Tổng là thương nhân tài ba trên thương trường, tiếng tăm gia phong nghiêm cẩn, không trách được ông nội tôi động lòng."

"Cám ơn." Phụng Hề cười thừa nhận. "Thật ra thì mỗi nhà đều có chuyện khó nói, cho dù bề ngoài xa hoa phú quý như thế nào, đều sẽ xuất hiện con sâu làm rầu nồi canh làm cho người ta đau đầu."

"Thân thích khiến người chán ghét, mỗi một nhà đều có, có thể tránh thì tránh, tránh không khỏi lại nghĩ đối sách ứng phó, không có gì đáng ngại rồi." Thẩm Thiếu Dương thẳng thắn nói.

Hơi nhú lông mày, Phụng Hề với cặp mắt sáng lóng lánh nhìn anh.

"Không hổ là sinh đôi, nói đến 'thân thích' luận điều đều giống nhau."

"Đó là tôi dạy Diệp Y, thân thích của Lôi gia so với Thẩm gia tôi không chỉ nhiều hơn gấp đôi."

"Mạo muội xin hỏi một chút, chị Diệp Y trước kết hôn thì giờ gác cổng là mấy giờ?"

"Chị ấy không có giờ gác cổng."

"Làm sao có thể?" Nói rõ không tin.

"Nói tóm lại, chị ấy không thể một mình ra cửa, liền đi trường học đi học đều là con gái của Quách quản gia - Quách Nguyệt một đường theo chị ấy đọc đến tốt nghiệp đại học, liền bởi vì bệnh tạm nghỉ học, thi lại, Quách Nguyệt cũng phải cùng tạm nghỉ học, thi lại." Thẩm Thiếu Dương không nóng không lạnh trần thuật sự thật, giống như đây là một chuyện rất đương nhiên.

Dĩ nhiên không bình thường, quá kỳ quái rồi.

"Quách Nguyệt cũng không kháng nghị? Quách quản gia cũng không phản đối?" Phụng Hề không cho là đúng nhú mày nói, hoài nghi Thẩm gia lấy tiền tài quyền thế bức người.

"Trên thực tế, là Quách quản gia trước đề xuất đề nghị này." Thẩm Thiếu Dương đứng đưa ly rượu, nhấp một ngụm. "Diệp Y có một chút chướng ngại, xem sách giải trí rất được, bởi vì không cần thi, ứng phó bài tập ở trường học là cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy áp lực rất lớn, thường tại trong lúc đó bởi hồi đêm ngược năm tên, khiến ông nội cảm giác sâu sắc hổ thẹn. Ông nội càng uy, Diệp Y càng sợ đến phát run, tình huống càng tệ hơn."

"Chị ấy là trời sinh? Còn là. . . . ."

"Không phải, nhưng tôi không thể nói cho em biết nguyên nhân thực sự, liền ông nội tôi cũng chưa nói, chính Diệp Y cũng không biết chuyện, chỉ coi mình trời sinh di truyền không tốt."

Tư vị nào đó nổi lên trong ngực, anh hít sâu.

Thẩm Thiếu Dương với giọng nói trong veo mà lạnh lùng tiếp tục nói: "Lúc học tiểu học có tôi giúp Diệp Y vượt qua kì kiểm tra, ông nội dám mắng Diệp Y, tôi liền cùng ông cãi và tới cùng, tôi tuyệt không cho phép có người bởi vì chỉ số thông minh của Diệp Y hơi thấp mà coi thường chị ấy, khi dễ chị ấy. Khi đó Quách quản gia đã vô cùng yêu thương Diệp Y, bởi vì tôi sắp bị đưa đi nước Mi, ông ấy đề nghị để con gái của ông ấy - Quách Nguyệt tới làm 'bạn cùng học', cần phải khiến cho Diệp Y một đường học đến tốt nghiệp đại học, ngày sau muốn kết thân mới có thể chọn được một đối tượng tốt."

Nói cũng phải, năng dâu của nhà hào môn nào chỉ có tốt nghiệp trung học chứ?

"Diệp Y sau khi kết hôn, vì cảm tạ 'bạn cùng học' Quách Nguyệt, kêu công ty bỏ tiền đưa cô ấy ra nước ngoài đào tạo, đợi học thành về nước, trở lại

‘ Để Khánh ’ đi làm."

"Lấy tình để cảm động, lấy lợi dụ, mới có thể làm người cam tâm tình nguyện bỏ ra." Phụng Hề cười như không cười.

"Không sai." Thẩm Thiếu Dương nâng lên cằm dưới. "Tôi cũng không khả năng làm buôn bán lỗ vốn, trước khi Quách Nguyệt xuất ngoại, tôi đã làm cho cô ấy ký hợp đồng mười năm. Vừa là công ty bỏ vốn đào tạo, học thành sau tự nhiên nên vì ‘ Để Khánh ’ ra sức, tôi cũng sẽ không bỏ công vô ích bởi đường một nhân tài đi cho nhà khác lợi dụng. Ngược lại, nếu trong tương lai coi biểu hiện làm việc của cô ấy không tốt, công ty có quyền khai trừ cô ấy."

"Tôi nghĩ, Quách Nguyệt nhất định ký rất uất ức."

"Tôi đối với ánh mắt ôm hận của người khác, luôn luôn làm như không thấy."

Quách Phụng Hề quả thật không phản bác được, người đàn ông này là cao thủ đánh cờ. Có lòng vun trồng Quách Nguyệt, lại sợ Quách Nguyệt ngày sau có chỗ dựa nên không có sợ hãi, không cố gắng làm việc, trước lập ra kế ước khiến cô ấy không dám lười biếng.

"Lôi Húc Nhật tiên sinh biết rõ tình hình của chị Diệp Y sao?"

"Dĩ nhiên, anh ấy là người duy nhất có quyền lợi hiểu rõ chân tướng, đối với Diệp Y chỉ có tăng gấp bội thương tiếc."

"Anh lại keo kiệt hướng anh họ tôi nói ra tình hình thực tế?"

"Tôi tin tưởng em không phải là người nhiều chuyện, cho nên thành thật nói cho em, tôi chưa từng tính toán để Diệp Y gả cho Lôi Chi Phàm, cho nên hẳn không cần thiết biết chuyện gì."

"Tại sao?"

"Bởi vì Diệp Y không thương hẳn."

Lạnh quá! Đây cũng nhắc bình tĩnh, thanh âm không có một chút nhiệt độ, âm điệu lại khẳng khái nhiệt tình như vậy càng làm cho cô hiểu được quyết tâm bảo hộ Diệp Y của anh, cho dù người khác nói Lôi Chi Phàm mê người, nhiều dịu dàng, nhiều thân sĩ, anh đem toàn bộ làm thành nói láo, chỉ nhận thức đúng cảm xúc phản ứng của Diệp Y.

Thờ dài. "Giả sử chị ấy không phải chị của anh, anh sẽ dứt khoát cưới chị ấy chứ?"

Thẩm Thiếu Dương trong nháy mắt cứng ngắc, giống như nghe được đả rỗng hang hổ vậy, qua hoang đường rồi !

"Không biết. Bởi vì là chị gái sinh đôi tôi mới có thể mọi cách bao dung, muôn vạn mến yêu, vạn phần thương tiếc. Làm vợ của tôi, phải cùng tôi phù trợ lẫn nhau, sánh vai mà đi, mà không phải núp ở dưới cánh chim của tôi." Giọng điệu trong veo mà lạnh lùng.

"Anh thẳng thắn như vậy, không sợ hù dọa tôi chạy?" Môi hồng chu lên.

"Em hẳn không hi vọng tôi ‘ lừa gạt cưới ’"

"Nhưng là nghe qua, làm chị gái của anh tương đối hạnh phúc !" Cô cười khẽ.

Anh cũng cười, ý cười tràn ngập trong đôi mắt. "Ăn loại đám này là không có cần thiết, bởi vì chị gái vĩnh viễn là chị gái, là chuyện người không cách nào thay đổi được, tôi luôn luôn bình yên tiếp nhận, liên so với tôi sẽ không ăn đám cha mẹ em song toàn, có hai người anh trai thương yêu, bởi vì rất nhảm chán."

Phụng Hề mỉm cười nâng chén, bày tỏ nhận thua. "Thật xin lỗi, tôi nói một đoạn cực kỳ nhảm chán rồi."

Anh mới lạ mà nhìn cô.

"Hiểu được xét lại bản thân mình là một ưu điểm lớn." Anh độ lượng như biển.

"Này, anh cái người này. . . . . Anh cũng sẽ không xét lại bản thân mình sao?" Cô trộm trợn mắt một chút.

Là anh nên thật tốt xét lại mình một chút mới đúng chứ! Dem chị gái làm thành kim chi ngọc điệp nâng niu, luôn dịu dàng mỉm cười, xin gì được nấy; đối với người khác lại thường lạnh nhạt bức người, yêu cầu rất nhiều, những cô bạn gái trước của anh cũng không có kháng nghị qua anh đối xử bất công sao? Cũng là a! Nhớ rõ Diệp Y nói chưa có thấy qua anh quen bạn gái, cho nên tha thứ biểu hiện của anh có chút kém cỏi.

Mỗi người phụ nữ đều khát vọng mình là nữ chính duy nhất trong suy nghĩ của bạn trai, cần chính là hoàn toàn quan tâm, toàn tâm che chở, mà không phải là tựa như tình cảm cạnh thừa cơm cặn.

Phụng Hề có thể lý giải đàn ông "Một ngày kiếm tỷ bạc" như anh, giống như đang trộm thời gian nói yêu thương, không thể nào giống như "Bạch mã hoàng tử" chỉ cần chuyên tâm nói yêu thương là tốt rồi, bao nhiêu gia đình còn chờ anh phát lương bổng sống qua.

Yêu anh sẽ phải bao dung anh, cô còn có thể yêu cầu nhiều hơn sao?

Tình yêu không có công thức để dựa theo vào, thích hợp với người khác chưa chắc thích hợp bọn họ. Quan trọng là hai người có thể khai thông, quan niệm cuộc sống, giá trị quan sẽ không kém nhau quá xa, sau đó, trái tim rung động, sẽ bởi vì một câu nói hoặc một cái mờ ám của đối phương mà cảm thấy ngọt ngào, tim đập nhanh, quần chịu được một cỗ ma lực đang vẫy gọi.

Cô có dự cảm, bọn họ ở chung sẽ rất tốt.

Nghĩ tới, đôi mắt đẹp của cô lặng lẽ đột sáng lên một loại mộng ảo sáng rõ.

*****

Mười một giờ đi qua không lâu, Thẩm Thiếu Dương liền đem Quách Phượng Hề đưa về nhà, vì cho vợ chồng Quách Tổng một cái ấn tượng tốt, một đường hộ tống vào đại sảnh — anh nhớ rằng anh rê đều là làm như thế.

Phượng Hề cảm thấy rất ủy khuất nha!

Nhưng là, vừa thấy được cảnh tượng trong đại sảnh, lập tức hối hận không có ở tại cửa lớn nói với anh báai bai!

A — cô không cần chuyện xấu trong nhà bêu ra ngoài a!

Không còn kịp rồi, Thẩm Thiếu Dương cái gì đều đã thấy được. Bao gồm Tổng giám đốc Quách Tùng Diên đối với Phan Vinh Mỹ không thể nhịn được nữa rống giận: "Cháu mặc chính là cái gì y phục? Vậy mà còn dám lấy bộ dạng tôi tệ này đi ra ngoài chạy đi làm loạn? Muốn mất mặt xấu hổ thì cứ trở lại nhà họ Phan cho ta, cháu trời vừa sáng liền cút về cho ta!"

Bao gồm bà nội Quách với đôi mắt già rung rung, giống như xem đến quái vật nhìn chăm chăm cháu gái ngoại, "Cái loại y phục này cháu đi mua ở đâu? Tiều thư cao quý nhà chúng ta, tại sao có thể ăn mặc giống như gái quán rượu? A, bà không mặt mũi gặp cha con nữa!"

Bao gồm Quách Học Khoan cùng Quách Uy Chí, chịu không nổi tựa như mãnh liệt mắt tròn trắng.

Phan Vinh Mỹ vội về mặt xem nhẹ, không kiên nhẫn, "Các người thật là bảo thủ buồn cười đến chết người, đi xã giao không ăn mặc hấp dẫn một chút, người nào sẽ liếc mắt nhìn nhiều cô một cái? Liền thiếu phu nhân của Công ty Bách Hóa XX mỗi lần vừa lên báo, không phải lộ rãnh giữa thì là lộ bắp đùi, nếu không dù là mỹ nữ tuyệt thế cũng sẽ không có trang báo, nhiếp ảnh gia cũng không thèm để ý cô!"

Phan Vinh Mỹ mặc một bộ váy liền thân siêu ngắn màu xanh lam, lộ ra hai phần ba bắp đùi, cộng thêm cổ váy chữ V, hai gò bồng đảo miêu tả sinh động, cũng khó mau lão nhân gia bảo thủ nhìn muốn té xiù!

Nhưng cô ta lại rất đắc ý chính mình đêm nay tại bữa tiệc áp đảo chúng thiên kim danh viện cùng thiếu phu nhân, nhiếp ảnh gia hướng cô ta mau tay chụp không ngừng, còn hỏi thăm lai lịch thân thế của cô ta. Mặc dù cô ta coi như là khuôn mặt mới trong các cuộc xã giao danh viện, nhưng truyền thông liền rất chú ý tới khuôn mặt mới này, hơn nữa cô ta còn hào phóng tự giới thiệu mình là cháu gái ngoại của Quách Tổng giám đốc "tập đoàn Phú Vinh", thiên kim của "khách sạn JR Ôn Tuyền", ha ha ha, thành danh ngay tại trong một đêm!

Đây chính là nguyên nhân cô ta chết nung nhờ bên người bà ngoại không chịu về nhà. Cô ta mỗi lần nhìn tạp chí tuần san, đều rất ghen tỵ với những thiên kim danh viện kia đáng đáp so với cô ta kém hơn nhưng lại có mặt công chiếm trên các trang báo truyền thông, đôi lại là khuôn mặt xinh đẹp, đáng người mà quý của cô vừa hiện thân, thì phong hào "Đệ nhất danh viện gọi cảm" không ai ngoài cô ta.

Mẹ của cô ta - Quách Thiên Hoa bị cậu nửa ép buộc khuyên trở về nhà chồng trước, nhưng rất đồng ý để cô ta lưu lại đi bàn bạc vụ làm ăn du lịch với "tập đoàn Đế Khánh", nếu có thể nhất cử bất con cá lớn Thẩm Thiếu Dương này, Quách Thiên Hoa hướng con gái bảo đảm không quan tâm cùng Quách Tùng Diên trở mặt, dù sao bà nội Quách còn đang tại, sẽ không làm gì được bọn họ.

Mà nay Thẩm thiếu Dương đứng ở bên cạnh Quách Phượng Hề, mặt không vẻ gì nhìn biểu tình phức tạp của mọi người trong phòng khách, có giáo đường làm bộ như cái gì cũng không thấy, nhỏ giọng cáo từ.

"Phượng Hề, tôi sẽ liên lạc với em sau."

"Được." Phượng Hề lúng túng nhỏ giọng nói: "Thật sự rất xin lỗi."

"Không cần nói xin lỗi, chỉ cần em đừng mặc loại y phục mà gái quán rượu mặc làm cho tôi mất thể diện thì tốt rồi." Thẩm thiếu Dương mỉm cười.

Phượng Hề không thuận theo vỗ anh một phen. Lại mới biết được anh không có để ở trong lòng.

Anh xoay người muốn rời đi, Phan Vinh Mỹ giống như một người đột nhiên tỉnh rượu, phát ra một tiếng kêu to, "A ~ Thẩm thiếu Dương tiên sinh, tôi rất cuộc gặp được anh~" lấy tư thái thiếu thân lao đầu vào lửa bỏng nhào tới anh.

Thẩm Thiếu Dương xoay người lại, thiếu chút nữa bị cô ta đụng ngã, thật may là Quách Uy Chí kịp thời kéo lại Phan Vinh Mỹ.

"Em điên khùng đủ chưa!" Quách Uy Chí chịu không nổi loại em họ này, mất thể diện ném đến trước mặt người nhà họ Thẩm! Cả nhà bọn họ vô cùng coi trọng mỗi lương duyên giữa Phượng Hề cùng Thẩm Thiếu Dương, không để cho có người muốn làm phá hư.

"Buông tôi ra!" Phan Vinh Mỹ vùng vẫy ra Quách Uy Chí, hô to: "Tôi cùng Thẩm Thiếu Dương tiên sinh có một cuộc làm ăn muốn nói, mắc mớ gì tới anh? A, anh sợ Thẩm Thiếu Dương không đỡ được sức quyến rũ của tôi, làm không được em rể của anh?"

"Em say khướt cũng cần phải có hạn độ!" Quách Uy Chí cả giận nói?

Thẩm Thiếu Dương bắt đầu cảm thấy thú vị, khẽ mỉm cười. "Không sao, cứ để cho Phan Vinh Mỹ tiểu thư nói rõ ràng, cô ấy có cuộc làm ăn cần tìm tôi nói sao?"

Quách Tùng Diên không thể làm gì khác hơn là mời mọi người ngồi xuống nói, ông cũng muốn thừa cơ bí mật quan sát phong độ của Thẩm Thiếu Dương một chút.

Thẩm Thiếu Dương cùng Quách Phụng Hề ngồi cùng nhau, Phan Vinh Mỹ lập tức chiếm đoạt chỗ ngồi bên cạnh Thẩm Thiếu Dương, này vừa ngồi xuống tới, váy ngắn càng ngắn, đôi gò bồng đảo như muốn nhảy ra, không tin đàn ông tránh được cửa ải này.

Người của nhà họ Quách, tự nhiên sắc mặt đều đã thật sự rất khó khăn, ánh mắt cũng không biết hướng chỗ phóng, bao gồm bà nội Quách ở bên trong.

Ai chứ Thẩm Thiếu Dương thì không kiêng dè đem Phan Vinh Mỹ từ đầu nhìn đến chân, lại hướng chân nhìn đến đầu, chợt cất tiếng cười to. "Hiện tại tôi rất cuộc hiểu rõ, công ty nội bộ vừa nhắc tới phương án nghỉ phép tại ‘khách sạn JR Ôn Tuyền’, bởi vì làn sóng phản đối của các nhân viên nữ quá lớn, đề án liên đã chết từ trong trứng nước, vấn đề thì ra là tại Phan Vinh Mỹ tiểu thư thiếu sót ‘tính chuyên nghiệp’ nghiêm trọng."

"Mới không phải như vậy, rõ ràng là. . . . ."

"Phan Vinh Mỹ tiểu thư, lòng ghen ghét của phụ nữ là rất đáng sợ. Nhân viên đi du lịch phần lớn mang theo gia quyến tham gia, có người phụ nữ nào chịu được ánh mắt của chồng hoặc bạn trai mình thỉnh thoảng chạy tới ngắm trên ngực hoặc trên đùi Phan tiểu thư? ‘khách sạn JR Ôn Tuyền’ phải cô tới đề án là một đại thất sách." Ngắm phê phán cô ta quá trớn khoe khoang gợi cảm

"Thì ra là những người xấu xí đó ghen tỵ với tôi!" Trước trách người khác lại nói.

Trên thực tế cũng không phải là như vậy, mà là Thẩm Thiếu Dương ngẫu nhiên đối thư ký nói ra một câu "Tôi rất chán ghét loại phụ nữ lẳng lơ như cái người làm quan hệ xã hội của khách sạn Ôn Tuyền kia", trợ lý tự nhiên sẽ truyền đi xuống. Hôm nay cơ hội khó có được, Thẩm Thiếu Dương liền "Mượn đao giết người", đem vấn đề đẩy cho lòng ghen tỵ của phụ nữ, có ý làm cho Phan Vinh Mỹ nóng lòng một hồi.

Phan Vinh Mỹ nếu quả cứ chịu như vậy, cũng không gọi Phan Vinh Mỹ rồi.

"Thiếu Dương tiên sinh, anh nhất định phải giúp tôi, không thể để những người xấu xí kia ghen tỵ bôi nhọ tôi, hãm hại tôi, tôi nhất định phải làm thành một vụ làm ăn lớn, không thể tay không trở về khách sạn đi." Cả nửa người trên dựa sát qua.

Bà nội Quách giận đến nói không ra lời. Quyến rũ bạn trai của em họ, này còn thể thống gì nữa!

Thẩm Thiếu Dương đột nhiên hắt xì thật to, khiến Phan Vinh Mỹ tự động giữ một khoảng cách. "Mùi rượu cùng mùi nước hoa trên người cô quá nồng, làm cho lỗ mũi của tôi bị dị ứng."

Phan Vinh Mỹ cứng đờ thân thể.

Khỏe môi anh vẫn như cũ treo mỉm cười bình thản, ánh mắt lại phút chốc u ám xuống. "Còn có nhất điểm mời cô nhớ kỹ, Phan Vinh Mỹ tiểu thư, mua bán không thành nhân nghĩa tại, không cần bởi vì người ta không mua thương phẩm của cô đã nói người ta là phụ nữ xấu xí, chỉ có thương nhân ngu ngốc nhất mới có thể đắc tội khách, huống chi nhân viên nữ trong công ty tôi đều không xấu xí."

Phan Vinh Mỹ có chút ngạc nhiên, cô ta nhưng là mỹ nữ siêu cấp vô địch kêu gọi nha, anh không thấy rõ sao?

"Anh. . . . . anh là cháu trai của Thẩm Tổng giám đốc, Thiếu đồng của ‘Đế Khánh’, cần gì để ý tới những kẻ xấu xí dưới chướng đó. . . . . Nhân viên nữ, chúng ta mới là bạn bè, anh lý ra nên giúp tôi mới đúng, điểm nhỏ ấy là anh hẳn không không cho tôi mặt mũi chứ? ! Cậu tôi, bà ngoại tôi người một nhà đều tại nơi đây."

Đây rõ ràng là ép buộc trúng thưởng.

Thẩm Thiếu Dương cũng không mắc mưu. "Phan Vinh Mỹ tiểu thư, tôi tôn trọng Quách Tổng, nhưng cô không phải là bạn bè của tôi."

"Cái gì? Anh. . . . ."

"Làm ăn nói thực lực, tay dựa cổ tay, làm thân mang thích nghĩ muốn lượm tiện nghi có sẵn, vô cùng không thú vị."

"Nhưng tôi. . . . ."

"Cô đừng không phục. Hôm nay cho dù là anh rể tôi muốn cùng tôi nói chuyện làm ăn, tôi cũng sẽ không tổn hại đến lợi ích của ‘Đế Khánh’, anh ấy cũng không đến mức trắng mắt đến bụng đáng về anh rể cùng tôi nói chuyện làm ăn, cho nên chung đụng vui vẻ."

Đổi lại đàn ông khác, Phan Vinh Mỹ đã sớm trợn mắt hướng về phía tới, nhưng bên cạnh vị này thích đủ để cho tất cả đàn ông xấu hổ Thẩm Thiếu

Dương, trừ bỏ thẳng mị nhân (đôi mắt quyến rũ), còn thẳng phát kiêu làm nũng.

"Tôi là không thể so với anh rẻ của anh, cũng không như vậy buồn bán lớn cùng anh nói, chỉ là nhân viên đi du lịch loại case nhỏ này, chỉ cần anh hạ thanh chỉ lệnh là tốt rồi."

"Tôi không thể làm như vậy."

Thất thanh, "Vì cái gì. . . . ." Vội vàng lại phóng thanh âm mềm mại, "Tại sao không thể?"

"Liên tính tôi là cháu trai của Tổng giám đốc, cũng quản không tới nơi nhân viên muốn đi nghỉ phép."

"Anh có thể làm được, chỉ cần anh nguyện ý hạ lệnh, nhân viên bên dưới ai dám không nịnh bợ anh?" Quán quít làm phiền.

"Rất xin lỗi, tôi không phải một nhà độc tài."

Thẩm Thiếu Dương đứng lên, chuẩn bị muốn cáo từ.

Phan Vinh Mỹ đứng lên ôm lấy cánh tay anh, tư thế không đạt mục đích không bỏ qua, hôm nay tại nhà cậu như vậy không mặt mũi, cô ta không thể không lấy lại mặt mũi.

"Vinh Mỹ, cháu đây là đang làm cái gì?" Bà nội Quách với nét mặt già mua cũng không nén được giận.

Quách Phụng Hề tức giận liếc mắt. "Chị họ, chị thật là quá đáng!"

Thẩm Thiếu Dương một cái động tác dùng sức vung cánh tay, đem Phan Vinh Mỹ vùng thoát khỏi ngã về trên ghế sofa ngồi, thiếu chút nữa ngã nhào.

"Không phải người phụ nữ của tôi, không cần tùy tiện đụng tôi."

Thẩm Thiếu Dương với vẻ mặt lạnh lùng nói xong, chuẩn bị rời đi.

"Thẩm thiếu Dương, anh này giả mù sa mưa nguy quân tử ——" Phan Vinh Mỹ thất thanh hét chói tai, "Tôi không tin anh không thấy được sự gọi cảm của tôi không người nào có thể gấp, chỉ là sợ cậu của tôi tức giận, cho nên cố tình nghiêm chỉnh!"

"Đủ rồi, không cho phép lại nói một chữ!" Quách Tùng Diên nghiêm khắc nói.

"Cậu cũng không phải là cha cháu, dựa vào cái gì quản đông quản tây?" Phan Vinh Mỹ mượn rượu giả điên, đem bát mẫn trong lòng toàn dốc xuất ra, "Tôi có bà ngoại cũng thế, nói thương yêu cháu cùng thương yêu Phụng Hề một dạng, căn bản đang gạt người, bằng không người đàn ông có điều kiện tốt giống như Thẩm Thiếu Dương vậy vì sao không giới thiệu cho cháu? Cháu cũng có tư cách kết thân a!"

Bà nội Quách tức giận đến toàn thân phát run, nói không ra lời.

Phan Vinh Mỹ không đếm xỉa đến, "Thiếu Dương tiên sinh, ban đầu người với anh xem mắt nếu như là tôi. . . . ."

"Không thể nào." Thanh âm của Thẩm Thiếu Dương giống như từ địa vực sâu không thấy đáy truyền đến một loại âm lãnh. Chính là con gái của một nhà khách sạn Ôn Tuyền, không có ở trong mắt của Thẩm đại lão.

"Tại sao?"

"Tôi thích Phụng Hề một cô gái này, di truyền từ bà nội Quách cùng Quách phu nhân đoan trang, ưu nhã."

Bà nội Quách cổ gồng hít sâu, phải ưu nhã, phải ưu nhã.

"Anh là không có kết giao qua mỹ nữ gọi cảm mê người. . . . ."

"Cô lại mui phần sai rồi." Một câu so với một câu lại vẫn trầm thấp. "Cô không ngại đi điều tra một phen ông nội tôi là thần thánh phương nào. Phương thức của ông nội huấn luyện tôi, chính là tìm đến mỹ nữ ở khắp các quốc gia tới quyến rũ tôi, cao thấp mập ốm, thanh thuần gọi cảm, diêm dúa lừa lọc có một không hai. . . . . Muốn hình muôn vẻ đều có. Phan Vinh Mỹ tiểu thư, cô còn không coi như là đứng đầu đầu."

Đây là vũ nhục tột cùng! Phan Vinh Mỹ cắn răng nói: "Hừ, Thẩm Thiếu Dương, coi như anh lợi hại, nhưng anh rẻ anh hèn là không có chịu qua ông nội anh huấn luyện đi! Anh rượu mời không uống thích uống rượu phạt, dám cự tuyệt đại mỹ nữ như tôi đây, tôi liền ngày mai bắt đầu đi tìm anh rẻ đây mạnh tiêu thụ hành trình du lịch, tôi tin tưởng anh ta khẳng định so với anh thật tính mất, sẽ biết tôi so với chị gái ngu ngốc kia của anh có nhiều sức quyến rũ."

Thời gian như là trong nháy mắt đông lại một dạng, tại dưới ánh mắt lãnh lệ băng hàn của Thẩm Thiếu Dương, tất cả lời nói tựa như bị đóng băng ở tại yết hầu thâm sâu, tại chỗ lạng ngắt như tờ.

Anh bình sinh hận nhất có người uy hiếp đến hạnh phúc của Diệp Y, hơn nữa dám mắng Diệp Y là ngu ngốc. Cho dù anh không tin Lôi Húc Nhật có như thế lừa gạt, nhưng dám dùng Diệp Y uy hiếp anh, chân chính đâm lên đến chân đau của anh rồi!

Trong không khí như tóe ra tia lửa phấn nộ lớn, nhưng anh cũng không có phát hỏa.

"Xin chỉ giáo." Ánh mắt lạnh lẽo nhìn gần Phan Vinh Mỹ ba giây, Thẩm Thiếu Dương cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi Quách gia.

Vẫn như cũ lặng ngắt như tờ.

Thật lâu, Quách Tùng Diên thờ dài một cái. "Nếu như cậu ấy không thể trở thành con rể của con, sẽ là kẻ địch đáng sợ nhất. Mẹ, ngày mai liền kêu Vinh Mỹ trở về nhà đi!" Làm như không chút để ý giọng nói lộ ra một tia nghiêm nghị.

"Được." Bà nội Quách một lời đáp ứng, thật sự là thấy rõ ràng Phan Vinh Mỹ có bao nhiêu thiếu người quân giáo, không quay về để con rể nghiêm khắc quân giáo, sớm muộn sẽ gây họa.

*****

Quách Phượng Hề lại được mời đi Thẩm gia ăn cơm, nhìn đến nguyên bản vẻ mặt nghiêm túc Thẩm đại lão đều đã lộ ra khó có được tươi cười, thì ra là Lôi Húc Nhật công khai tuyên bố Diệp Y mang thai.

"Tốt, tốt, tân hôn nửa năm liền mang thai, vừa vặn tốt!" Thẩm đại lão nghĩ đến rốt cuộc có thể ôm đến chất, vẻ mặt thường ngày nghiêm khắc cũng có vẻ dễ thân hơn. "Bác sĩ nói như thế nào? Mấy tháng rồi hả? Là nam hay là nữ?"

"Ông nội, mang thai mới ba tháng, còn không nhìn ra là nam hay nữ." Tròng mắt Diệp Y lộ ra ngọt ngào sưng mù, xem ra thật hạnh phúc.

"Ừ, ừ, kia cũng cần phải bắt đầu chuẩn bị rồi." Thẩm đại lão khàn khàn tiếng nói dừng một chút, "Húc Nhật a!"

"Dạ, ông nội." Lôi Húc Nhật đem ánh mắt từ trên người vợ chuyển qua tới.

"Cha mẹ con cũng không ở đây, cho nên để Diệp Y về nhà mẹ đẻ ở cũ!" Ông muốn cướp trước ôm chất, dù sao Lôi Tổng bên kia có Phương Lam Tâm mau lắm bòn rồi.

"Có thuận tiện không ạ?" Các người có ai sẽ giúp sản phụ ở cũ?

"Không thành vấn đề." Thẩm đại lão rất không cho phép người cự tuyệt, bắt đầu hạ chỉ lệnh, "Quách quân gia, thông báo chuyên gia Dinh Dưỡng cùng đầu bếp bắt đầu phác họa chế độ bữa ăn ở cũ. Hiện tại, trước giúp phụ nữ có thai bổ sung vào."

"Đúng vậy, ông chủ." Quách quân gia mừng hân hoan tiêu sái đi ra phòng ăn.

"Ông nội, cháu ăn được rất khá, không cần bồi bổ nữa."

"Cháu từ nhỏ thể chất liền không tốt, vừa đúng nhờ vào mang thai, trong lúc ở cũ đem thể chất điều chỉnh qua." Đây là quan niệm của người thế hệ trước, tin tưởng không nghi ngờ.

Lôi Húc Nhật cười liếc vợ yêu. "Em liền ngoan ngoãn ăn nhiều một chút, anh sẽ cực kỳ kiêu ngạo bởi em đi mua quần áo bà bầu."

"Người ta rõ ràng liền ăn rất nhiều nha!" Diệp Y rất thông minh dời đi mục tiêu, "Phượng Hề mới là khách nhân, nên quan tâm cô ấy ăn được có hợp khẩu vị không mới đúng."

Phượng Hề nhẹ nhàng cười. "Chị, ý đồ của chị quá rõ ràng nha!"

Mọi người đều cười, dùng cơm không khí rất tốt.

Quả nhiên một nhà cần nhất đích thị là nữ chủ nhân ngưng kết người nhà đoàn tụ, chỉ là hai vị đàn ông thối trời sinh tính nghiêm lãnh ngồi chung một chỗ ăn cơm, quả thật vị như nhai sáp nến.

Thẩm đại lão trong lòng bắt đầu đánh tính toán, Quách Phượng Hề nếu như không thể lập tức gả tới đây, ông liền muốn mượn dịp thường kêu Diệp Y trở về ăn cơm, tiếng là đến bồi bổ, Lôi Húc Nhật cũng không tốt từ chối đi!

Dùng cơm sau, Thẩm Thiếu Dương bồi Phượng Hề tản bộ ở trong vườn hoa tán gẫu.

"Ông nội thật sự thật cao hứng a!"

"Tôi cũng không nghĩ tới ông sẽ vui vẻ như vậy." Anh trầm ngâm. "Đối với cháu trai hết sức nghiêm khắc, không có nửa phần ông nội từ ái, cư nhiên lại như vậy khát vọng ôm chất, quả thật không thể tưởng tượng nổi."

Trong mắt Phượng Hề tràn đầy ý cười. "Anh mới không thể tưởng tượng nổi! Lão nhân gia hơn 70 tuổi, hưởng thụ vui vẻ niềm vui thú của tuổi già, là dục vọng rất tự nhiên."

"Vậy sao? Dù sao ông cao hứng là tốt rồi."

"Vậy còn anh? Sắp làm cậu rồi, vui hay không vui?" Trêu ghẹo hỏi, dĩ nhiên vui về a!

"Tôi còn tại tiêu hóa tin tức này nhưng lại làm tôi chấn động."

"Ách?" Cô nhất thời không cách nào hiểu ý.

"Giống như đứa trẻ một dạng ngây thơ chị gái nhỏ cư nhiên phải làm mẹ, tôi thật sự rất khó tin tưởng."

Phượng Hề kinh ngạc mà nhìn chăm chú vào anh. "Kết hôn, sống chết, không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Chị gái khi kết hôn, kế tiếp đương nhiên sẽ sinh con. . . . ."

"Đạo lý này tôi hiểu, chỉ là tôi cho tới bây giờ không sử dụng tại trên người Diệp Y." Anh chậm rãi nói, ánh mắt nghiêm túc. "Yên tâm đi, tôi rất mau sẽ điều chỉnh tốt tâm tình, làm một người cậu xứng chức."

Người này cũng sẽ có thời điểm tay chân luống cuống? Anh vẫn xem thư thư như thành tiên nữ phái Chương Môn Nhân đối đãi sao?

Khóe miệng có chút co rúm, Phượng Hề vụng trộm tròn mắt nhìn anh.

Đầu của anh là vừa gặp phải Thẩm Diệp Y sẽ tự động kịp thời sao? Rốt cuộc đều đã trang những thứ gì à?

"Chờ bụng lớn tới nhất định rất vất vả đi! Trước giúp chị ấy đính ghế nằm Eames, để cho chị ấy có thể ngồi được thoải mái, không đúng, phải đính hai cái mới đủ, một cái trực tiếp đưa đến chỗ ở của Diệp Y." Thẩm Thiếu Dương lại khôi phục "Bình thường" rồi.

Xem ra, anh thật sự đem chị gái chỉ số thông minh không bằng anh làm con gái dưỡng rồi.

Phượng Hề buồn cười nhận rõ sự thật, kỳ quái đích thị, cô không cách nào đối với Thẩm Diệp Y ghen, bởi vì vấn đề không có ở trên người Thẩm Diệp Y, mà là vị tiên sinh này không thả ra.

Thôi, anh thích hoa tiền bạc cung chiều chị gái, đó là tự do của anh, chỉ cần anh cảm thấy vui vẻ là được rồi, dù thế nào đi nữa nhà bọn họ thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Khi cô quyết định nghĩ thoáng, vừa lúc điện thoại di động kêu lên.

"Mẹ, có chuyện gì?" (. . . . .)"Con hiện tại a? Ở trong vườn hoa nhà Thiếu Dương tán bộ." (. . . . .)"Cái gì? Mẹ, mẹ đừng quá kích động, có chuyện gì từ từ nói." (. . . . .)"Mẹ nói chị họ chị ấy. . . . ."

Thẩm Thiếu Dương nhìn cô nói điện thoại bộ dạng phải nói thật lâu, để cho cô tại ghế ở hoa viên ngồi xuống, còn mình đi vào bụng ra hai tách cà phê, thuận tiện cùng Lôi Húc Nhật nói chuyện một chút sự tình, đạt được đáp án vừa lòng.

Trước sau tốn mười lăm phút, Phượng Hề đã nghe hết mẹ oán giận, ngồi gần người, hiển nhiên nói chuyện với nhau nội dung làm cô nhất thời khó có thể tiêu hóa.

Nhìn tách cà phê bụng đến trước mắt, Phượng Hề theo bản năng nhận lấy.

"Cám ơn." Hớp uống một ngụm, kinh hi. "Thơm thật nha!"

"Diệp Y nấu."

"A? Chị ấy lại không thể uống."

"Vì anh rẻ, đặc biệt đi học. Nghe nói thời điểm đang luyện tập nấu, chính mình sẽ ngậm một hóp ở trong miệng, là mùi vị của nó, sau đó sẽ phun đi."

"Chị ấy thật rất yêu chồng mình a!"

"Ừ, chỉ cần Diệp Y hạnh phúc là tốt rồi." Chỉ cần bị anh phát hiện có một cây "Cỏ dại" có ý đồ với Diệp Y, làm cho cô ấy khóc thút thít, anh đều hào phóng không lưu tình nhỏ. "Đúng rồi, bác gái nói cái gì đó? Trong nhà xảy ra chuyện gì, nhìn mặt em lộ vẻ khổ não như vậy."

Quách Phượng Hề thờ dãi một cái, có phần tư vị cam chịu. "Dù sao anh đã chính mắt thấy một mặt khó coi nhất của chị họ tôi, nói với anh cũng không coi là chuyện xấu trong nhà bêu ra ngoài."

"Được, tôi rửa tai lắng nghe." Thẩm Thiếu Dương ngồi xuống bên cạnh cô, tự tại hưởng dụng cà phê, không hề gì nói: "Phan Vinh Mỹ tiểu thư lại đã gây họa rồi hả?"

"Làm sao mà anh biết chị ấy gây họa?" Cô thất kinh.

"Tôi không biết. Chỉ là cái loại cá tính đó không gây họa mới là lạ!" Mắt anh chớp lóe.

"Nói cũng phải." Phụng Hề không cách nào phủ nhận điểm này. "Trước kia chị họ tôi có chút làm người ta không quen nhìn, nhưng sự tình cũng không náo lớn, vẫn gặt hai bên bà nội, ngoài mặt đều còn bình yên vô sự. Nhưng lần này thật náo quá lớn! Anh có thể tin tưởng sao? Một thiên kim của khách sạn nổi danh lại bị tuần san nhiều chuyện đăng lên ảnh chụp lộ liễu, lại còn trên một góc trang bìa."

"Cái gì?" Ánh mắt Thẩm Thiếu Dương quý dị, nhưng Quách Phụng Hề không tâm tình chú ý.

"Chính là lần trước anh đưa tôi về nhà, chị họ tôi mặc bộ đầm ngắn hù chết người đó chạy đi làm loạn, vẫn còn rất hào phóng không ngừng bày ra đủ loại tư thế làm cho người ta chụp ảnh, kết quả đám tuần san nhiều chuyện kia cũng rất thiếu đạo đức, tấm hình xinh đẹp không chọn, cố ý đăng lên tấm hình lộ liễu, hơn nữa đem hình 'khách sạn JR Ôn Tuyền' tuyên truyền làm thành tình huống xuất bản ra, tựa đề ở dưới là 'Nữ quan hệ xã hội khách sạn nghiệp - Đệ nhất lăng ló', thiên kim Phan Vinh Mỹ của Tổng giám đốc Phan Bách Xuyên, hào phóng dám lộ. . . . ." Phụng Hề một tay nâng trán, cảm thấy nhức đầu.

Nói thật, cho dù là người mẫu làm các biện pháp phòng hộ được tốt nhất cũng khó tránh khỏi bị chụp tới ướt át hoặc ảnh chụp lộ sạch, huống chi là lính mới Phan Vinh Mỹ chạy đi làm loạn? Mặc thành như vậy không bị lộ hết sạch mới là lạ!

Thẩm Thiếu Dương hờ hững nói: "Chị họ em là cô gái trưởng thành, cô ấy cao hứng trên hoa ghẹo nguyệt, mặc cho ai cũng quản không được, vì sao em phải phiền não?"

"Tôi là thay mẹ tôi khó chịu." Phụng Hề chán nản giải thích. "Dượng tôi cùng bà nội Phan là người ngôn hành cử chỉ đều vô cùng đứng đắn, bọn họ đều lấy khách sạn Ôn Tuyền nhà mình làm ngao, cả anh họ Thiên Diễn cũng vậy, cần trọng cố gắng kinh doanh. Năm mộng cũng không nghĩ tới, có một ngày đột nhiên tới đây một nhóm lại một nhóm người khách nam, cầm trong tay cuốn tuần san bát quái kia muốn tìm nữ quan hệ xã hội lăng ló Phan Vinh Mỹ phục vụ. . . . . Chuyện mới náo lớn! Nghe nói bà nội Phan khi đó tức giận đến té xỉu, sốt ruột chờ cứu tỉnh lại sau đó, chị họ tôi đã nhận được tin tức, trước một bước trốn, bà nội Phan tìm không được người để mắng, gọi điện thoại đi nhà tôi năn nỉ mẹ cùng bà nội tôi không có để ý tốt chị họ, bởi vì chị họ là trong lúc ở nhờ nhà tôi chạy đi làm loạn."

"Buồn cười! Nên tự trách mình dạy cháu gái không nghiêm, thật là ác nhân cáo trạng trước."

Phụng Hề cũng là đồng ý, trái tim lạnh lẽo hiện lên ám áp. Anh bắt đầu giúp người nhà cô nói chuyện !

"Kỳ thật cũng không tốt toàn bộ trách bà nội Phan, bà ấy vẫn đối với cô tôi thường dẫn theo chị họ tôi về nhà mẹ đẻ ở rất tức giận, cho rằng bên chúng ta là 'nhà mẹ đẻ hư', không có dạy tốt cô tôi lấy nhà chồng làm trọng, động một tí liền bỏ lại công việc trong khách sạn rồi chạy, liền dượng đều tức giận đến mấy lần muốn cùng cô ấy ly hôn, chỉ là hai người con đều đã lớn, không nghĩ muốn làm trò cười, bởi vì cô ấy sẽ ở đại sảnh khách sạn thượng nào, khiến dượng không mặt mũi, chuyện mới không giải quyết được gì."

"Lần này tuần san nhiều chuyện đăng lên, mới kêu chuyện náo loạn cười lớn."

"Cũng không phải là? Cả đời khổ tâm kinh doanh, lại bị nói đến giống như dựa vào con gái khêu gọi lăng ló câu kéo làm ăn, dượng cùng bà nội Phan làm sao không tức? Cố tình chị họ tôi lại không có can đảm gánh vác hậu quả, một đường chạy lấy người."

"Em sợ cô ta chạy tới nhà em lánh nạn?"

Cô lắc đầu. "Lần này ngay cả bà nội tôi cũng rất giận, ở trong điện thoại cùng bà nội Phan tranh cãi ầm ĩ một trận —— nghe mẹ tôi nói, cuối cùng vẫn là mẹ tôi giành lại điện thoại, cùng bà nội Phan nhẹ nhàng mà nói, kết quả cũng bị bà nội Phan mắng một trận đến váng đầu, lúc này mới chịu không được gọi điện thoại tìm tôi kể khổ."

"Nghĩ về phía tốt, về sau Phan Vinh Mỹ cũng không tốt ý tứ thường nương nhờ nhà em không đi, không phải sao?"

"Làm sao anh nói như vậy? Danh dự khách sạn của dượng tôi bị tổn hại nha!"

Kia liên quan gì đến tôi!

"Sẽ không ai bởi vì hành vi phóng đảng của Paris Hilton, mà cự tuyệt dừng chân ở khách sạn Hilton."

"Vậy sao?"

"Kia căn bản là hai việc khác nhau. Huống chi, thời hạn có hiệu lực của tuần san nhiều chuyện hạn chỉ có một kỳ, khi đến cuối tuần tuần san mới ra lò, ai còn sẽ nhớ tin tức hôm nay?"

"Chỉ hy vọng như thế." Phụng Hề bất đắc dĩ nói.

Trừ phi Phan Vinh Mỹ không ngừng cố gắng, muốn nổi danh hơn.

Cò đại đã trừ tận gốc, nên đi chỗ nào vớt a?

Thẩm Thiếu Dương nhàn nhã đem cà phê uống xong, tâm tình đang tốt.

~~~~~ Hết chương 4 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Quách Phụng Hề cùng mẹ đi tham gia tiệc trà xã giao đầy tháng cháu gái nội của Di cả, Phụng Lam Tâm vì Lôi Chi Phàm sinh hạ một cô con gái xinh đẹp, tại vườn hoa nhà mình tổ chức tiệc trà xã giao đầy tháng, chỉ chiêu đãi thân hữu thường lui tới.

"Thật đáng tiếc, thế nào không đồng nhất sinh được con trai a? Lôi Tổng nhất định sẽ đại yến tân khách, náo nhiệt một phen." Đang trên đường tới đó, Quách Trần Nhã Văn tiếc hận nói.

"Mẹ, đến đó cũng đừng nói như vậy." Phụng Hề vội vàng nhắc nhở.

"Mẹ biết rõ, trường hợp nào nên nói cái gì, mẹ còn sẽ không hiểu sao?"

Bởi vì chỉ là một hội tiệc trà xã giao ấm áp, được mời cơ hồ đều là nữ thân quyến đại diện tham dự.

Thẩm Diệp Y cũng tới cùng tham gia hoạt động lớn, Lôi Húc Nhật đi công tác đến Nhật Bản đi, trước đó đã chúc mừng anh họ cùng chị dâu rồi, hôm nay tiệc trà do phu nhân đại diện tham dự.

Phụng Hề theo mẹ cô đến khi đó, thì Diệp Y đã ngồi ở bên cạnh Phụng Lam Tâm, lấy ra tặng phẩm đầy tháng đưa cho mẹ đưa bé : sáu bộ quần áo trẻ sơ sinh cùng một bộ kim sức.

Phụng Lam Tâm cùng Lôi Chi Phàm cười nhận lấy, Lôi Trần Nhã Từ nhìn này bộ vật phẩm trang sức hoàng kim đưa cho trẻ sơ sinh, thẳng hướng Diệp Y cười."Đây là kỷ niệm cả đời nha! Đưa được thật tốt."

Thẩm Diệp Y cười yếu ớt xinh đẹp."Sinh con gái thật là tuyệt nha! Có thể giúp bé con mua thật nhiều y phục xinh đẹp, phục sức đáng yêu, ăn mặc giống như công chúa, cùng đi dạo phố, cảnh tượng đó mới nghĩ đã thật hạnh phúc rồi."

Bởi vì là thai thứ nhất, lần đầu tiên làm cha mẹ, Lôi Chi Phàm cùng Phụng Lam Tâm đối với con gái bảo bối đặc ý, đều gạt đầu tán thành Diệp Y nói.

Ở đây phái nữ phần lớn có đồng cảm, thật sự giúp con gái ăn diện có vẻ đạt được liền cảm.

Chỉ có mẹ của Phụng Lam Tâm - Phụng phu nhân, ước gì con gái một lần được con trai có thể tranh khẩu khí, nghe Thẩm Diệp Y như vậy nói nhưng là thật sự chối tai, theo dõi cái bụng nhô cao của cô, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cháu cũng không hưởng thụ một phen thời kỳ trắng mặt liền lớn bụng, vội vã nghĩ muốn sinh con gái cùng cháu đi dạo phố sao?" Có con gái vào hào môn, quan trọng nhất chính là sinh con trai.

Thẩm Diệp Y cúi đầu vuốt ve bụng mình, trên mặt tràn đầy vui sướng nói."Bác gái nhìn ra được trong bụng cháu chính là con gái sao? Cháu thật rất vui về đó! Lần trước đi khám thai, Húc Nhật đều không cho cháu hỏi giới tính của thai nhi."

Phụng phu nhân cười khanh khách."Phụ nữ có thai hoài nam thai sẽ biến xấu đi, hoài nữ thai sẽ biến xinh đẹp. Bác xem cháu một chút cũng chưa biến đổi a, cho nên nhất định sẽ sinh con gái."

Trừ Thẩm Diệp Y rất vui về ra, thì những người lớn tuổi khác chính là phái nữ đều đã nghe ra Phụng phu nhân là nhìn có chút hả hê, nói một cách thẳng thừng là sợ Thẩm Diệp Y giành trước sinh con trai, cướp đi Lôi Tổng càng thêm yêu mến.

Quách Phụng Hề coi như không nhìn mặt mũi của Thẩm Thiếu Dương, cũng muốn che chở Thẩm Diệp Y ngay thơ thuần lương."Chị, chúng ta đi bên kia ngồi uống trà, bên này lưu lại cho các bà các cô đi tán gẫu dục nhi trải qua."

Thẩm Diệp Y không có ý nghĩa cùng cô đi tới.

Lôi Trần Nhã Từ kéo tay em gái, yêu thích và ngưỡng mộ nói:"Cũng là em có phúc khí a, Phụng Hề nhanh như vậy liền cùng Thẩm Thiếu Dương đính hôn, cùng Diệp Y lại ở chung vui vẻ, ngày sau gả đi vào nhất định hưởng phúc."

Quách Trần Nhã Văn tự nhiên là như tắm gió xuân, vui sướng vô hạn."Chỉ chờ Chí Uy kết hôn xong, sẽ phải thay Phụng Hề chuẩn bị đồ cưới rồi. Nói thật, em chỉ có một đứa con gái, thật sự không nỡ nó sớm như vậy lấy chồng, nhưng cha nó nói này là nhân duyên tốt khó có được, bên nhà họ Thẩm lại thúc dục được ngay, trước là đính hôn."

"Có thể khiến Thẩm đại lão nhìn trúng ý, Thẩm Thiếu Dương lại gấp suy nghĩ kết hôn vào cửa, có thể thấy được đối với Phụng Hề có nhiều hài lòng! Nhân duyên tốt như vậy thật sự là khó có được, duyên phận đến nên nắm chắc, con gái có nuôi cũng sẽ không tăng giá trị tài sản."

"Chị cả cũng thiệt là, cũng không phải là đồ cổ danh họa, nói chuyện gì tăng giá trị tài sản không tăng giá trị tài sản?"

Chị em bèn cười, tràn đầy cảm tình.

"Chỉ là, cấp cho Phụng Hề bao nhiêu đồ cưới, chồng em nhất định rất đau đầu đi!"

"Nói như thế nào đây?"

"Em có biết Thẩm đại lão cho Diệp Y bao nhiêu đồ cưới không?" Lôi Trần Nhã Tư tại bên tai em gái nhẹ giọng nói: "Cái khác không đề cập tới, chỉ là cổ phiếu kiến cho cô ấy ba vạn tờ, hiện tại biệt thự ở vườn hoa chỉ là quà tặng đính hôn."

"Cái gì?" Liên từng trải việc đời Quách phu nhân đều đã vì này chắc lưỡi hít hà.

"Thẩm gia cũng sẽ không yêu cầu các người đối chiếu thực hiện đi?!"

"Em chưa từng nghe qua có loại chuyện này." Quách Trần Nhã Văn vội vàng lắc đầu.

"Cho là Thẩm đại lão xem nhẹ cháu gái ngọc ngà, kết quả cho đồ cưới nhiều đến hù chết người, hơn nữa chỉ cần Húc Nhật đi công tác không ở nhà, ngay lập tức đem Diệp Y đón về nhà mẹ ờ." Lôi Trần Nhã Tư không phải là không có tiếc nuối.

"Điểm ấy em có nghe Phụng Hề đề cập qua, hình như là Diệp Y thể chất yếu, sợ nửa đêm không ai chăm sóc." Quách Trần Nhã Văn sợ Phụng Lam Tâm lúng túng, ám chỉ Thẩm Diệp Y tự có khuyết điểm của cô ấy.

"Nói là thể chất yếu, lại lập tức liền mang thai thành công."

"Chị cả, này cần phải trách chị sinh đứa con trai lằng mằng, chỉ là chừng tân hôn trong sinh hoạt nên hưởng thụ lằng mằng, ưu nhã, không áp lực, nó chịu ngoan ngoãn lên cấp làm cha?"

Phụng phu nhân cũng vì con gái nói chuyện, "Nói đúng là nha, là Chi Phàm không chịu quá sớm làm Lam Tâm mang thai, nếu không Lam Tâm nhà chúng ta sớm muốn vì Lôi gia nói dối tông đường."

Lôi Trần Nhã Tư không nói gì thêm nữa, thật sự vị này bà thông gia còn nói ra lời nói làm người ta lúng túng.

Lôi Chi Phàm nhận được tin nhắn khách hàng gửi tới, nói muốn chạy về công ty.

"Con hôm nay nghỉ ngơi thật tốt bởi vợ cùng con gái, ai còn sẽ tìm con đi công ty?" Ngay trước mặt Phụng phu nhân, Lôi Trần Nhã Tư không thể không quở trách con trai một chút.

Ăn nói khéo léo, sức quyến rũ bắn ra bốn phía Lôi Chi Phàm, một phen lời ngon tiếng ngọt liền dỗ qua binh đoàn phụ nữ trong nhà, đi ra cửa. Làm cha, sự nghiệp mới trở nên khá thịnh vượng cũng là nên là thôi!

Binh đoàn phụ nữ dễ dàng tin Lôi Chi Phàm, chỉ có Phụng Lam Tâm âm thầm ngờ vực vô căn cứ.

Bên kia còn lại là ba cô gái chưa lập gia đình bồi tại Thẩm Diệp Y uống trà hoa hồng. Quách Phụng Hề là tự nguyện làm bạn với cô ấy, Diệp Y nhưng là thường nói với cô một chút chuyện khi còn bé của Thẩm Thiếu Dương. Lôi Chi Thiên cùng Lôi Chi Nha còn lại là bị mẹ chỉ phái hôm nay phụ trách thay mặt bồi Thẩm Diệp Y, không làm cho cô ấy chịu cảm giác vắng vẻ, ông nội sẽ mất hứng.

"Chị dâu họ, chị tặng cho cháu gái nhỏ kim sức thật là đẹp, chọn ở đâu vậy?" Lôi Chi Nha cùng Phụng Hề cùng tuổi nhưng là một bộ dáng ngọt ngào đáng yêu thanh tú.

"Hoàng Long châu bảo 'Tiết quản lý giới thiệu, ông ấy chuyên nghiệp đáng tin cậy.'" Thẩm Diệp Y tươi cười rạng rỡ, trong số em họ của Húc Nhật, cô thích nhất Lôi Chi Nha.

"Trên tay chị này chiếc nhẫn là đá kim cương phấn hồng thật sao?" Lôi Chi Nha thẳng yêu thích thưởng thức đồ trang sức chị dâu họ đeo tại trên người. Kiểu cách thiết kế của chiếc nhẫn kim cương phấn hồng này làm cho người ta có cảm giác ngọt ngào, cô lần đầu tiên tận mắt thấy.

"Đây là quà tặng Húc Nhật đưa cho chị lúc mang thai." Nụ cười của cô so chiếc nhẫn kim cương càng ngọt hơn.

"Ông trời của tôi ơi! Anh họ thật sự là nhiều rộng lượng, có thể hỏi bao nhiêu tiền vậy?"

"Chị không hỏi giá nha! Quan trọng là... ý nghĩa đại biểu của nó, giá tiền rất quan trọng sao?"

"Đương nhiên. . . . Không quan trọng." Đối với cô ấy mà nói không quan trọng. Lôi Chi Nha cười ha ha, "Em vẫn rất muốn hỏi một vấn đề a, chị dâu họ."

"Vấn đề gì?" Thanh lệ ngọt ngào mỉm cười giống như thiên sứ.

Thật là đẹp nha! Mỹ nhân cùng châu báu hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh tốt nhất tuyệt vời, chính là trước mắt này một vị rồi.

"Chị nhận qua hoặc mua qua một lần tối đa số lượng, là mua bao nhiêu cái?"

Thẩm Điệp Y suy nghĩ một chút. "Kỳ thật chị rất ít mua, lần nhận được số lượng nhiều nhất là bữa tiệc đính hôn, Thiếu Dương thỉnh Tiết quản lý đưa châu báu tới đây, chọn 12 chiếc nhẫn cho chị, ngoài ra còn mua sáu bộ vòng tai, một đôi đồng hồ kim cương, chị cười em trai chị quá tục khí rồi, kết quả cậu ấy còn không thừa nhận."

Ha ha! Chị là vui vẻ nhận châu báu người ta dâng lên liền thu đến mỗi tay, kia còn cần mua?

Lôi Chi Nha phát hiện chị dâu họ giá trị quan cùng người thường bất đồng, thì ra là gia đình có tiếng học giỏi sâu xa.

Đột nhiên, cô ấy ái muội nắm lấy bả vai Phụng Hề, cười khanh khách nói: "Em kiếm được nha! Phụng Hề, vị hôn phu của em như vậy khẳng khái hào phóng, về sau em nhận được không chỉ gấp hai gấp ba đi!"

Quách Phụng Hề không biết nên khóc hay cười. "Em không quá thích đeo đồ trang sức, em không thiếu vật ngoại thân."

"Quan trọng là... tình đầu ý hợp, anh nông em nòng đậm, đúng hay không?"

"Lôi Chi Nha!"

"Có! Thẩm thiếu phu nhân tương lai, có gì phân phó?" Tiếp tục phô trương.

Phụng Hề bị cô ấy chọc nở nụ cười. "Em a! Tương lai nhất định phải gả cho một lão công lợi hại quản chặt em."

Lôi Chi Nha cười ha ha. "Em đây ra vận rồi! Bởi vì em biết hai người đàn ông lợi hại nhất chính là anh họ cùng Thẩm Thiếu Dương, đều đã danh thảo có chủ rồi."

Lôi Chi Thiên ngay thẳng lại mạnh mẽ nói: "Làm ơn! Đàn ông càng làm việc lợi hại càng không thú vị, theo chân bọn họ ở chung một chỗ khẳng định nhàm chán ngập, bởi vì trừ bỏ công tác ra, bọn họ cái gì cũng chưa hứng thú."

Quách Phụng Hề có phần chịu không nổi Lôi Chi Thiên ăn nói thẳng thắn, nói chuyện cũng không xem một chút tình huống sao?

"Chi Thiên, Thiếu Dương là vị hôn phu của em, em không cảm thấy anh ấy không thú vị, ngược lại, khá ý vị sâu xa." Chị là quan sát tâm tư anh đối với chị gái yếu ớt, cũng là một loại niềm vui thú. "Mà Lôi Húc Nhật là anh họ của chị, vợ anh ấy liền tại một bên, chị cũng không suy tính một chút tâm tình của người ta."

Lôi Chi Thiên cá tính thẳng thắn cay độc, giấu không được tâm sự. "Chị nói đích thị là sự thật a! Cho đến ngày nay, chị còn đang hoài nghi chị dâu họ là yêu không tới anh trai chị, mới có ý gả cho anh họ, để cho chị dâu chị không thể không đối mặt cô ấy."

Quách Phụng Hề thật sự là bị cô ta đả bại rồi!

Thẩm Điệp Y đầu tiên là ngẩn ngơ, ý cười nòng đậm mới tại khóe môi cô tràn ra. "Chị không thích anh trai em a! Chị cho tới giờ không có nghĩ tới muốn thương anh ta."

"Làm sao có thể? Biết bao phụ nữ muốn gả cho anh trai tôi đây." Lôi Chi Thiên cay độc cãi lại. Cô ta so Thẩm Điệp Y lớn hơn một tuổi, gọi chị dâu là cấp bậc lễ nghĩa, không có nghĩa là kính trọng trong lòng.

"Anh ta có nhiều như vậy bạn nữ giới, làm cho chị hoa mắt hỗn loạn, chị mới sẽ không đi yêu anh ta a!" Thẩm Điệp Y cười nheo đôi mắt, lộ xuất quyền rũ phong tình. "Húc Nhật mặc dù không giống như anh trai em như vậy chuyện trò vui vẻ, nhưng anh ấy yêu chị, chị yêu một mình chị, khiến cho chị rất có cảm giác an toàn. Dĩ nhiên, chị cũng rất yêu anh ấy."

Đời sống hôn nhân dài đằng đẳng, tình thú chỉ là làm đẹp, quan trọng nhất là cảm giác an toàn.

Lôi Chi Thiên cùng Lôi Chi Nha đều tròn mắt hốc mồm, họ vẫn cho là không có người phụ nữ nào bỏ qua được sức quyến rũ nam tính của anh trai mình, cũng cho rằng Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Điệp Y chỉ là mặt ngoài ân ái cho mọi người xem, ai ngờ chuyện không phải như vậy.

Thẩm Điệp Y cười đến nhu ẩm. "Từ nhỏ chị liền nhận lấy ông nội tôi nghiêm khắc dạy dỗ, chị là đại tiểu thư Thẩm gia, ngôn hành cử chỉ đều không được khiến Thẩm gia mất mặt, cho nên, chị sử dụng tất cả đều là tốt nhất, bao gồm ăn mặc, châu báu, đồng hồ đeo tay, giấy, đều cần phải phối hợp hoàn mỹ, tiến tới dưỡng thành thói quen, biến thành một loại thái độ sinh hoạt. Chờ chị trưởng thành, ông nội cùng Thiếu Dương cũng nói với chị, chị chỉ có thể gả cho đàn ông tốt nhất, đó chính là chồng của chị rồi."

Người đơn thuần, chỉ cần nhận định hạng nhất chân lý, liền cũng sẽ không tại thay đổi.

Hai vị em gái của Lôi Chi Phàm hai mặt nhìn nhau, trong lòng đồng thời nghĩ tới: sao cơ? Anh trai của bọn họ không phải Vạn Người Mê sao? Thẩm Điệp Y không phải là người bị vứt bỏ một sao? Nếu như chị ta không có nói láo, họ cũng tuyệt không có khả năng cho là thật, coi như làm không nghe thấy tốt lắm, tránh cho chị dâu không lại cho rằng anh trai "Đầu cơ kiếm lợi" mà yêu không oán không hối.

Cạnh tranh, là động lực phát triển, đối với tình yêu cũng thế.

Lôi Chi Thiên lập tức nói sang chuyện khác, đối với Quách Phụng Hề nói: "Chị có một vị đồng học trung học, trước mắt tại ‘ thiên sứ quảng trường ’ làm tiểu thư bán hàng ở quầy chuyên doanh mỹ phẩm S, nếu như có thiếu cái gì, nhớ tìm cô ấy mua, giúp cô ấy hướng công trạng."

Quách Phụng Hề sáng khoái đồng ý. "Được a! Tên cô ấy là gì."

"Kêu Ưng Xảo Linh, Linh trong dương linh, là một cô gái tốt, khi chúng ta cùng nhau học tại trường học Quý tộc, vô cùng chơi thân. Đáng tiếc về sau cha cô ấy làm ăn thất bại, không có biện pháp ra nước ngoài học, nhưng cô ấy cũng không nổi giận, tự lập tự mình cố gắng học xong đại học, so với chúng ta mạnh mẽ hơn nhiều."

Lôi Chi Nha tròn mắt con mắt. "Làm ơn, chị hẳn không phải lại muốn nói chúng ta là một đám sâu gạo đi!"

Lôi Chi Thiên hừ một tiếng. "Chúng ta cũng chưa công tác, không phải sâu gạo thì là cái gì?"

"Cha cho chị đi làm, chị đều đã làm không vừa lòng một tháng liền thậm chí không đi, chị đã du tẩu qua sáu ngành, chỉ còn dư địa bàn của anh cả cùng anh họ chị còn chưa có đi ‘ đến nay nhất du ’. Chị tư, đây cũng là chính chị cá tính có vấn đề, không có khả năng mỗi một cái ngành đều không thích hợp với chị đi!" Lôi Chi Nha chằm chọc nói.

"Em nói thêm câu nữa nhìn xem." Lôi Chi Thiên cắn giận bất bình nói: "Chị nghĩ muốn đi công ty mở ra sở trường tài năng, không phải đi làm những công việc vặt, cư nhiên còn phải chị đi photocopy, xử lý bảng biểu, đó là công việc của tiểu muội đi!"

"Làm ơn, chị muốn bị cha cùng ông nội mắng mấy lần mới cam tâm? Một chút kinh nghiệm công việc cũng không có, không theo cơ sở nhận làm, chẳng lẽ nghĩ muốn đi vào coi như nữ chủ quản sao?"

"Anh trai không phải vừa vào bộ phận PR, không bao lâu liền lên chức trưởng phòng? Chị không tin chị sẽ so với anh ấy kém hơn."

"Làm ơn, anh trai là tốt nghiệp thạc sĩ, hơn nữa làm một năm rưỡi mới thăng cấp." Lôi Chi Nha lắc đầu một cái. "Ông nội nói rồi, nếu như ôm tâm tính ‘ đại tiểu thư ’ đi làm, vậy không bằng đừng đi công ty tạo thành gây nhiễu cho mỗi cái ngành, ngoan ngoãn đợi tại trong nhà làm đại tiểu thư, chờ kết thân đi!"

"Chị muốn làm nữ cường nhân có đầy thần khí." Lôi Chi Thiên hướng tới nói.

Quách Phụng Hề đối với cô ta tự nhiên sinh ra thương hại, một người lớn nhất bị ai không phải là không hiểu rõ người khác, mà là không biết mình. "Chị họ, làm nữ cường nhân muốn vô cùng khắc khổ chịu được vất vả, sáng đi sớm tối tăng ca, lại càng không có hai ngày nghỉ ngơi cuối tuần, bởi vì phải chuẩn bị tài liệu giấy tờ ngày mai đi họp, chị chịu được áp lực công việc như thế không lỗ sao? Cho dù chị không thành vấn đề, Di cả cùng dưng bỏ được sao? Nhất định đau lòng muốn chết." Cuối cùng lại vẫn mang một cái thang cho cô ta xuống.

Lôi Chi Thiên quát cường nói: "Làm nữ cường nhân chỉ huy một đám nam thuộc hạ, mới nghĩ tới cảnh tượng đó liền thật đã nghiền." Nhưng giọng nói đã không còn như thế kiên trì nữa, thật sự là không quá khổ.

Quách Phụng Hề băng quơ nói: "Điều kiện tiên quyết là, muốn trước phần đầu mười năm đó!"

"Phụng Hề, chẳng lẽ em tuyệt không nghĩ muốn cống hiến sở học, chỉ chờ làm cô dâu?" Lôi Chi Thiên phản kích trở lại.

"Làm cô dâu chỉ có một ngày, trọng điểm là sau khi kết hôn, em sẽ tận em có khả năng hiệp trợ Thiếu Dương." Phụng Hề thân mật nói: "Giống như mấy chị họ vậy, làm dâu hiền nội trợ, phụ tá đắc lực, không phải rất hạnh phúc sao?"

Lôi Chi Thiên không thể không thừa nhận ba chị gái đều gả được không sai, mặc dù "Mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc", cũng là môn đăng hộ đối, không có phiền não trên kinh tế, ngày nghỉ còn có thể về nhà mẹ đẻ cãi nhau.

Đây chính là hạnh phúc đi!

Vậy mà xem quen, Lôi Chi Thiên không thấy loại hạnh phúc này cũng quá bình thường một chút, không đủ oanh oanh liệt liệt.

"Các người đã gặp qua tổng giám đốc của ‘ thiên sứ quảng trường ’ chưa?" Phụ nữ điêu ngoa khó được về mặt mộng ảo. "Tháng trước tôi đi tìm Ưng Xảo Linh, vừa lúc gặp anh ta mang theo một đám thuộc hạ thị sát tình hình kinh doanh của tất cả tầng lầu, xem ra thật có làn gió vương giả nha! Chị hỏi tới Xảo Linh, mới biết anh ta là ông chủ lớn, phía sau đi theo một đám chủ quản, thật là oai phong đó!"

Phụng Hề nhin cười. "Tiểu thư, loại thần khí này, ông chị cũng có, cha chị cũng có."

"Mặc kệ, anh ta là đối tượng trong mộng tưởng của chị!" Ông nội cùng cha, đều đã quá già rồi.

"Nhưng là, anh ta kết hôn rồi nha!" Thẩm Diệp Y với thanh âm mềm mại như gió đêm.

"Cái gì?" Lôi Chi Thiên không tin. Người đàn ông kia xem ra mới chừng ba mươi tuổi.

"Ông chủ lớn của ‘ thiên sứ quảng trường ’, cũng chính là tổng giám đốc của ‘ tập đoàn Long Tinh ’- Long Thiên Dục, anh ta là chồng của Liễu Băng Thần a!" Thẩm Diệp Y cười lên mở ra biểu cảm. "Chị cùng Liễu Băng Thần ở đại học H học cùng khoa, cho nên chị hiểu biết rõ. Chi Thiên, em rất muốn

làm nữ cường nhân đúng hay không? Chị của Liễu Băng Thần - Liễu Tiểu Nam, chính là nữ tổng giám đốc của xí nghiệp Thiên Hạc, rất lợi hại đó! Em có thể coi chị ấy thành mục tiêu để học tập, Liễu Băng Thần đều thật bội phục chị cô ấy."

Lôi Chi Thiên với vẻ mặt xám tro, Lôi Chi Nha nhưng lại cười ha ha.

"Vì cái gì đàn ông điều kiện hạng nhất đều như thế kết hôn sớm a?" Giống như cảm thấy rất thú vị tựa như hát vang, "Oh, Romeo, em mới đúng là Juliette của chàng a! Tại sao chàng bị người phụ nữ khác bắt cóc rồi a?"

Lôi Chi Thiên đối với em gái tức giận trừng mắt một cái.

Thẩm Điệp Y mỉm cười. "Long Thiên Dực là cực kỳ khí phách, người đàn ông cực kỳ hung , Chi Thiên sẽ thích chúng loại đàn ông này sao? Chị cảm thấy được có phần kinh khủng."

"Có thể so với chồng chị kinh khủng sao?"

"Nói loạn! Húc Nhật là người đàn ông vô cùng dịu dàng a." Thẩm Điệp Y vì lão công sửa lại án xử sai.

"Ác ~" Lôi Chi Thiên làm ra dáng vẻ nôn mửa. "Chị dâu họ, ánh mắt của chị có vấn đề sao? Toàn bộ đàn ông Lôi gia bước ra khỏi hàng, được xưng tụng dịu dàng chỉ có anh trai em, chồng chị ngoại hiệu kêu ‘ Lôi Lão Hồ ’, chị không biết sao?"

"Chị không tin. Chị biết rõ người đàn ông dịu dàng nhất , đó chính là lão công cùng em trai chị."

"Đó là đối với chị mới. . . . ."

"Được rồi a!" Phượng Hề cười hoà giải. "Mỗi bông hoa vào mỗi mắt, mỗi người thưởng thức loại hình bất đồng, vốn là không có đáp án tiêu chuẩn, tranh cãi tiếp đi nữa lại biến thành tranh cãi rồi."

Lôi Chi Thiên lộ ra một loại tỏ vẻ chẳng hề để ý. "Đi a! Chúng ta bây giờ liền đi ‘ thiên sứ quảng trường ’, giúp bạn của chị, Ưông Xảo Linh hướng công trạng."

Lôi Chi Nha nhìn chằm chằm nói: "Chị, tháng trước chị vừa mới mua một đồng nha!"

"Sợ cái gì? Chúng ta có 5 chị em gái, chia ra dùng rất nhanh đã dùng hết rồi ."

"Không cần mỗi lần đều ép buộc trúng thưởng có được hay không? Chị mua không nhất định là chúng ta thích dùng."

"Vậy em đừng có dùng, hể có chị ba quét là sạch, thuận tiện chị ấy tặng mẹ chồng cùng em chồng."

"Dày, cái người này cũng là một loại lãng phí."

"Chị cao hứng, em quản chị?"

Lôi Chi Nha chịu không nổi tiêu sái làm lơ, tình nguyện đi bồi lễ mề nói chuyện.

Lôi Chi Thiên liền kéo Quách Phượng Hề cùng Thẩm Điệp Y đi xúc tiến phát triển kinh tế, cố gắng tiêu phí lại tiêu phí, đây là sâu gao có tiền đối với xã hội một công hiến lớn.

Không có ai thích bị bắt buộc đẩy mạnh tiêu thụ.

Nếu như cá tính của Ưông Xảo Linh có một chút giống Lôi Chi Thiên, Quách Phượng Hề cùng Thẩm Điệp Y cũng sẽ không trở lại thăm lần thứ hai. Thật may là Ưông Xảo Linh không phải, cô gái đó là tiêu thụ quầy chuyên doanh cực kỳ ưu tú.

Cho dù trên bàn trang điểm bày đầy đồ trang điểm, đối với phụ nữ mà nói, mua một thỏi son môi cũng không gọi lãng phí.

Quách Phượng Hề thuộc loại tiêu phí lý trí, chỉ mua một cây mascara cùng son môi. Thẩm Điệp Y trước mắt cần nhất chính là kem bôi mờ vết rạn khi mang thai, mặc dù trước có mua một loại nhãn hiệu khác, nhưng nhiều bôi xuống một chút cũng không sai, liền lại mua một lọ về nhà.

Lôi Chi Thiên chân chờ một phen, hào sảng nói: "Không biết được chị dâu có hay không có vết rạn do có thai, chị cũng mua một lọ tặng chị ấy tốt lắm." Trong lòng biết anh trai bên ngoài là rất được phụ nữ ái mộ, cho nên chị dâu ngàn vạn lần không thể biến dạng.

Quách Phượng Hề cười cười nói. "Chị họ vẫn lại là một dạng tốt bụng."

"Chị Nha cũng nói chị giống hiệp nữ thời cổ đại, thích gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ. Thật ra thì không có khoa trương như vậy a! Chị là không hy vọng người nhà chị bị so đi xuống a." Lôi Chi Thiên cảnh giác hướng Thẩm Điệp Y nhìn một chút.

Thẩm Điệp Y không nhiều tâm tư phức tạp như vậy, không nghĩ tới muốn với ai ra vẻ, cô chỉ quản đem chính mình ăn mặc thật xinh đẹp, khiến Lôi Húc Nhật thấy thế nào cũng xem không ngán.

Đứng tại trước quầy chuyên doanh mỹ phẩm S đã được nửa tiếng đồng hồ, đồng tây mua đầy đủ hết rồi, cũng không thấy ông chủ lớn của Công Ti Bách Hóa này xuất hiện đi kiểm tra, Lôi Chi Thiển đành phải hết hi vọng bởi các cô hướng trên lầu đi dạo, nói muốn đi khu đồ dùng trẻ sơ sinh xem một chút, nếu không Diệp Y mới không cần tới a!

Quách Phụng Hề nhận được điện thoại của Thẩm Thiếu Dương, hai người hàn huyên mấy câu, cuối cùng hứa hẹn nhất định đem chị gái bình an đưa về nhà, sau đó cười cúp máy.

Lôi Chi Thiển chanh chua nói: "Phụng Hề, em chừng nào thì thành bảo mẫu của chị dâu họ chị rồi?"

"Liên hôm nay." Phụng Hề thẳng thắn nói: "Bởi vì trong nhà có hầm thuốc bỏ, ông nội dặn dò Thiếu Dương kêu chị Diệp Y về nhà ăn cơm chiều."

Diệp Y cau cái mũi nhỏ. "Chị uống rất nhiều thuốc bỏ rồi, không cần lại bỏ bỏ nữa."

"Chị à, lời như thế đi đối với ông nói đi."

"Thế nào Húc Nhật không nhanh lên trở lại a? Chị liền có thể trở về nhà."

Phụng Hề buột miệng cười. "Chị, loại lời này đừng để Thiếu Dương nghe được, anh ấy sẽ đau lòng."

"Tại sao?"

"Chị không sợ anh ấy lại ai oán đối với chị nói, chị có anh rể liền quên em trai."

"Ha ha, nó đang đùa giỡn thôi! Lúc chị muốn kết hôn, nó rất bận rộn lại vô cùng vui vẻ, tựa như ước gì vợ vàng gả chị đi ra ngoài đấy!"

"Đó là chị cùng anh rể thực yêu nhau, anh ấy chỉ muốn nhìn thấy chị hạnh phúc là liền rất vui vẻ."

"Chị cũng vậy a! Chị chỉ muốn nhìn thấy bộ dáng Thiếu Dương cùng Phụng Hề yêu nhau đã rất vui vẻ, bởi vì Thiếu Dương vẫn luôn rất vất vả, chị càng hy vọng Thiếu Dương có được hạnh phúc."

Phụng Hề cười như đóa hoa nở rộ, nhưng trong lòng cũng không hề như vậy tin chắc, Thẩm Thiếu Dương thật sự thương cô sao?

Bởi vì, anh cũng chưa mở miệng nói lời yêu.

Cá tính của anh không mong tới oanh oanh liệt liệt, cô cũng tin tưởng Thiếu Dương không phải người đàn ông do dự, cô thậm chí có thể thông cảm anh vĩnh viễn đem chị gái để ở trong lòng, nhưng mà, cô càng muốn mình thuộc loại phụ nữ hạnh phúc.

Nói một câu "Anh yêu em" có khó như thế sao?

Vẫn lại là, anh có chút giống một dạng đàn ông, cả đời đối với vợ trung tâm, lại nói không ra lời ngon tiếng ngọt mà nói? !

Lôi Chi Thiển nghênh ngang nói: "Hai người bớt buồn nôn đi có được hay không? Là đi đâu có em chồng chị dâu tình như chị em gái, hưởng chi các người trước cũng không hề nhận thức."

Thẩm Diệp Y hướng Phụng Hề nháy mắt mấy cái. "Cô ấy đang ghen tỵ với chúng ta a!"

Phụng Hề cũng nháy mắt mấy cái. "Vậy chúng ta đây sẽ khiến cho chị ấy càng ghen tỵ hơn tốt lắm, ghen tỵ đến nổi hai mắt toát ra hỏa tinh (đốm lửa)!" Nói xong, cùng Diệp Y tay trong tay, mười ngón đan cài.

Lôi Chi Thiển chỉ cho hai người họ một cái biểu tình nôn mửa.

Thang máy dừng ở lầu bảy.

"Chúng ta cần tới lầu năm mà." Diệp Y không hiểu.

"Nơi này hiện tại có một tiệm pha cà phê uống rất ngon..., đã đến như vậy rồi, không uống thì thật đáng tiếc." Lôi Chi Thiển theo thói quen tự chủ trương, không cho người cự tuyệt.

"Nhưng chị không thể uống . . . . ."

"Em biết, em sẽ đóng gói mang đi, đến lầu năm từ từ hưởng dụng. Bằng không, lúc chị ở đây đi dạo xem đồ dùng trẻ sơ sinh thì em cùng Phụng Hề chờ ở một bên nhiều nhảm chán." Chẳng muốn phải che giấu cô đối với phụ nữ có thai là không kiên nhẫn.

Phụng Hề nhéo nhéo tay Diệp Y, ám hiệu cô ấy đừng để ý. "Nếu như chị không mệt, chúng ta đi xuống lầu một đi dạo không tồi. Nếu chị mệt, em sẽ lập tức đưa chị về nhà."

"Phụng Hề thật săn sóc nha! Cùng Thiếu Dương rất giống." Diệp Y trực giác mà trả lời.

Lôi Chi Thiên đảo cặp mắt trắng dã, cái gọi là "thành kiến chị gái" liền là như thế đi! Bọn họ Lôi gia trên dưới cũng không cho rằng Thẩm thiếu Dương là người thân thiết, chứ đừng nói hai chữ "Săn sóc", rõ ràng là Thiếu đồng ác ma.

Tại trước cửa quán cà phê, bọn họ đang muốn đi vào, một đôi nam nữ vừa lúc đi ra, ánh mắt của hai bên chống lại, cùng bị cả kính lớn, sững sờ ở tại chỗ, thật lâu, mới từ cực độ chấn kinh hoàn hồn.

"Anh!" Lôi Chi Thiên kêu lên.

"Chi họ, làm sao chị có thể ở trong này?" Phụng Hề cho là chính mình hoa mắt rồi.

Không, phải, chứ? !

Như thế nào Phan Vinh Mỹ có thể cùng Lôi Chi Phàm đi cùng một chỗ? Phan Vinh Mỹ thậm chí còn ôm lấy khuỷu tay Lôi Chi Phàm, ánh mắt của hai người quẩn giao, vừa nói vừa cười đi ra, tư thế quá mức thân mật.

Bây giờ là tình huống gì?

Hai bên nhìn nhau, thoáng chốc một mảnh yên tĩnh.

Lôi Chi Phàm dù sao tình trường lâu năm, rất nhanh phản ứng kịp, khéo miệng gọi lên nụ cười mê người. "Thế nào các người cũng tới đây? Thật là trùng hợp. Anh tới giới thiệu, vị này là thiên kim của khách sạn Ôn Tuyền - Phan Vinh Mỹ tiểu thư, chúng ta đang ở thảo luận muốn đem hành trình du lịch thu đông của công ty Lôi thị giao do một mình cô ấy đảm nhận mọi việc." Mặt không biến sắc kéo xuống cánh tay Phan Vinh Mỹ đang dầy dứa, thông thường người phụ nữ biết chuyện đã sớm tự động buông ra.

Lôi Chi Thiên không phải là không biết bệnh cũ của anh trai, nhưng hiểu rõ hơn gia quy của Lôi gia: không cho phép gây ra tai tiếng ly hôn! Cô lo lắng không phải là phản ứng của chị dâu, mà là ông nội nổi giận lôi đình.

"Anh, nếu như là công sự, ở trong công ty nói là được rồi. Anh là đàn ông đã kết hôn, lại đã có con gái rồi, phải hiểu được kiêng dè, tránh cho ảnh hưởng tới hình tượng công ty Lôi thị, chộc giận ông nội cũng không phải là chuyện đùa." Mục đích lớn nhất của Lôi Chi Thiên là tại đánh thức Phan Vinh Mỹ: Lôi Chi Phàm là đàn ông đã có vợ, tránh mau đi!

Lôi Chi Phàm cảm thấy được có chút sượng mặt, hơn nữa lại ở trước mặt Thẩm Điệp Y.

"Chi Thiên, em ở đây dạy dỗ anh sao? Anh cùng Phan tiểu thư nói xong công sự, cùng uống ly cà phê, cũng đáng cho em ngạc nhiên sao? Em như vậy không phóng khoáng, ngược lại tính ra là để Phan tiểu thư chế giễu rồi!"

"Cô ta coi là cái gì? Em cần gì để ý tới cô ta." Lôi Chi Thiên xác định không quen nhìn Phan Vinh Mỹ ăn mặc lộ ngực lại lộ chân. Muốn uống cà phê, nơi này cũng cách công ty quá xa đi!" Phụng Hề, chị mới vừa rồi nghe em kêu vị tiểu thư này là gì?"

"Cô ấy là chị họ của em, con gái của cô em." Phụng Hề có chút xấu hổ.

Lôi Chi Thiên tự nhiên không cần biết con gái của em chồng nhà dì nhỏ, không khỏi lạnh lùng cười một tiếng. "Thì ra trước mắt chính là Phan Vinh Mỹ đang lúc nổi tiếng, nữ quan hệ xã hội khách sạn nghiệp - Đệ nhất lăng lợ, đề tài nhân vật mới nhất xã hội thượng lưu hiện nay. Nguy hiểm thật đó! Thật may là tuần san nhiều chuyện không có đưa lên cô là cháu gái ngoại của đương, nếu không ngay cả chúng ta cũng đi theo mất mặt."

Phan Vinh Mỹ nhất tức giận chính là một điểm này, cô lần nữa cường điệu cô ta là cháu gái ngoại của tổng giám đốc Quách, những ký giả kia cư nhiên không có viết ra, trả lại cho cô ta lấy một cái ngoại hiệu bất nhã, hại cô ta không dám về nhà, không thể làm gì khác hơn là tạm thời ở Đài Bắc mượn nhà trọ tạm cư trú, chuẩn bị kéo vài vụ làm ăn lớn mới trở về chận miệng cha cùng bà nội.

"Những ký giả kia tất cả đều là mắt chó đui mù, cha tôi là tổng giám đốc khách sạn, tôi là danh viện đệ nhất gọi cảm trong giới xã giao, tôi cũng đã tới yêu cầu bọn họ sửa chữa lại." Hai tháng này chạy vạy đây đó, sống về đêm, Phan Vinh Mỹ đã có điểm say mê trong phồn hoa náo nhiệt, còn hơn tại khách sạn nhà mình bận rộn không ngừng.

Lôi Chi Phàm luôn là có phong độ thân sĩ, thay cô ta bắt bình. "Phan Vinh Mỹ là thiên kim danh viện cao quý, những ký giả nhiều chuyện kia chính là thiếu đạo đức."

"Vẫn là trường phòng Lôi có mắt nhìn người, danh lưu thân sĩ chính là cùng người khác bất đồng." Phan Vinh Mỹ đối người thừa kế công ty Lôi thị nhưng là ngưỡng mộ trong lòng, nũng nịu mềm giọng.

Quách Phụng Hề trực giác không khí không đúng, vội nói: "Chị họ, làm sao chị có thể nhận thức anh họ em vậy?"

Phan Vinh Mỹ thần bí cười một tiếng. "Đây là số mạng an bài nha! Chị không phải là sâu gao không có việc gì, trong lòng thủy chung lo lắng tình hình kinh doanh của khách sạn nhà chị, khắp nơi đây mạnh tiêu thụ hành trình du lịch thu đông. Dĩ nhiên, công ty Lôi thị cũng là một trong những mục tiêu của chị, mà trường phòng Lôi Chi Phàm đại diện cho công ty cùng chị bàn bạc, chúng ta cứ như vậy quen biết, trò chuyện với nhau vui vẻ, ý kiến hòa hợp, trở thành bạn tốt tri giao a!"

Cô ta sĩ diện cho nên tự nhiên sẽ không nói ra. Vốn là mục tiêu chuẩn của cô ta là Lôi Húc Nhật, đến công ty là trực tiếp muốn gặp Lôi Húc Nhật, lại không người để ý tới cô ta, liên tục ba ngày tới cửa, trải qua thông báo kết quả, một vị nữ thư ký xuống nói cho cô ta biết, chuyện này không do Tổng

giám đốc phụ trách, bảo cô ta hướng bộ phận quan hệ xã hội do Lôi Chi Phàm phụ trách.

Thật may là Lôi Chi Phàm đối với mỹ nữ vĩnh viễn có phong độ, có kiên nhẫn, Phan Vinh Mỹ cũng coi như đàm thỏa một món tiền lớn.

Kế tiếp a? Ha ha ha, liền xem Lôi Chi Phàm có thể hay không chạy trốn cô ta bày mỹ nhân kế.

Cô ta không quên khiêu khích đối với Thẩm Điệp Y nói: "Bụng của cô lớn vậy rồi, có thể không có tiện tham gia chuyến du lịch của công ty đi! Cô yên tâm đi, Lôi Húc Nhật tiên sinh nhà cô nếu đến khách sạn Ôn Tuyền nhà tôi dừng chân, tôi nhất định ân cần chiêu đãi, để cho anh ấy xem như ở nhà, thậm chí lưu luyến mà quên về."

"Chị họ, nói chuyện với người nên giữ ý." Phụng Hề vội vàng cảnh cáo.

"Phan tiểu thư là có ý gì?" Điệp Y nhất thời không phản ứng kịp.

"Ngu ngốc, cô ta nghĩ muốn quyến rũ chồng chị a!" Lôi Chi Thiên thẳng thắn nói.

"Nói quyến rũ thật khó nghe, mỗi một nhân viên trong khách sạn của chúng ta làm việc đối với mỗi một vị tân khách đều là tận tâm phục vụ, đây là đạo đức nghề nghiệp." Phan Vinh Mỹ thân thiết nói, ánh mắt cũng không có mang ý tốt nhìn Thẩm Điệp Y, ai bảo em trai cô không đem mỹ nhân đề vào mắt, tại chỗ không cho tôi mặt mũi.

Thẩm Điệp Y không để ý đến cô ta, trực tiếp lấy ra điện thoại gọi, "Tài xế Kim, mời đem xe lái đến cửa chính, tôi muốn đi về."

Phụng Hề vội đuổi theo."Chị, chị không phải muốn đi dạo khu đồ dùng trẻ sơ sinh sao?"

"Thật xin lỗi, chị mệt mỏi."

Phụng Hề đành phải trước đưa cô ấy về nhà, thẳng dự cảm có chuyện gì sắp xảy ra.

Lôi Chi Thiên bị bỏ lại, không thể làm gì khác hơn là cuốn lấy Lôi Chi Phàm."Anh, anh phải đưa em về nhà, hơn nữa, em quyết định, muốn vào bộ phận PR đi làm, thỉnh chí giáo nhiều nhé!"

Lôi Chi Phàm cười khổ không thôi.

---- Hết chương 5---

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đào viên, Câu Lạc Bộ Golf.

Đại sảnh thiết kế tỉ mỉ, kiến trúc đồ sộ hoa lệ, tầm nhìn rộng lớn, khí thế phi phàm; mà bên ngoài cảnh đẹp khí thế hào hùng, sơn cảnh (phong cảnh núi non) bát ngát vô tận làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Từ bên trong lẫn bên ngoài hồ bơi, mười phần giống Hawaii phong tình, vô luận dưới ánh mặt trời hoặc dưới ánh trăng du dương, đồng dạng làm cho người ta cả thể xác và tinh thần khoan khoái dễ chịu. Khác có thiết kế sân Golf, sân bóng rổ, sân Tennis, để cho khách dừng chân sử dụng.

Sân đánh Golf với diện tích mênh mông, chơi được trận đấu cấp 18 lỗ bóng, gậy Golf tiêu chuẩn là 72 cái, trong đó thiết kế sáu cái hồ nhân tạo làm chướng ngại cũng kiêm làm chức năng điểm tô cho cảnh đẹp, cộng thêm đôi hồ cát, thật đáng giá để các nhân sĩ đến đây thử một lần khả năng.

Thẩm Thiệu Dương mời Quách Phụng Hề tới nơi này vào cuối tuần, thuận tiện luyện tập kỹ thuật bóng.

Đây còn là trung tâm hội nghị cấp quốc tế, kiêm làm phòng ở, hội nghị, hưu nhân giải trí, còn có hành lang gấp khúc rất nghệ thuật dài đến 100 mét, cộng thêm ở bên trong, sự kiện mỹ thực com Tây, đủ để giải tỏa tất cả áp lực, xa xỉ mà tận nắm lấy lực ý cảnh đẹp động lòng người.

Mỹ nhân, rượu nguyên chất, đàn ông còn có thể yêu cầu xa vời thêm sao?

"Tôi thường thường mỗi tháng sẽ tới một lần, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không quản, hoàn toàn tự mình chạy xe tới đây, thuần túy sống phóng túng." Thẩm Thiệu Dương lười biếng dùng cánh tay chống đỡ đầu, tựa vào trên ghế sa lon.

"Trụ sở bí mật của cậu bé ?" Phụng Hề dương lên tiếng cười thanh thúy, ngay tại bên lỗ tai anh. Tâm tình của anh thật buông lỏng, có phần uống hơi nhiều, dường như uống hai, ba ly, vẫn lại là bốn ly rượu đỏ.

"Trung tự đi!" Anh khẽ nở nụ cười.

"Không mang theo chị Diệp Y cùng tới?"

"Không." Đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch. "Chỉ với em." Cho dù nhiều yêu một người, đều cần có một chút không gian riêng, nếu không hai bên đều sẽ hít thở không thông.

Áo giác sao? Tại sao cô cảm thấy được tình yêu của anh rất chân thành, trong mắt chỉ có một mình cô?

A, ánh mắt của anh làm cho cô chú ý nhìn cô đến nghiêm túc như vậy, Phụng Hề nghĩ muốn né tránh, lại bị anh hếch cằm lên, nhìn thẳng vào mắt cô; anh nhìn chằm chằm như vậy khiến hai gò má cô nóng lên, liền thân thể cũng nóng lên.

Anh nâng gương mặt cô lên, ti mỉ vuốt ve.

"Chúng ta phải ở chỗ này qua đêm, giống như tất cả vị hôn phu hôn thê như vậy. . . . ." Thẩm Thiếu Dương sáp đến Phụng Hề, "Đêm này chỉ thuộc về hai người chúng ta."

Dễ dàng chiếm lấy môi anh đào mềm mại ngọt ngào biết bao nha!

Anh thuận thực hôn, cho cô nụ hôn sâu ngọt ngào nhất; Phụng Hề đã sưng mồm, không tự chủ được đáp lại anh, hương thụ nhịp thở của anh, anh mút hôn cùng với anh vô về đến mất hôn.

Trông mắt say mê, cô nhìn đến vị hôn phu tuấn mỹ kia của cô, đang ôn nhu mà hướng cô cười, thì thầm tên của cô, trút đi quần áo của cô, chỉ đối với một mình cô cười, giống như cô là người phụ nữ đẹp nhất trên đời.

Loại cảm giác này, cỡ nào làm tim cô đập thành thịch, tâm trạng một phen nhộn nhạo. . . . .

"A. . . . ." Cô say, chỉ muốn chìm vào trong sự dịu dàng ní non kia, không nhận được phát ra tiếng rên rỉ.

Người đàn ông thâm tình vuốt ve người cô, khiến cho cô cả người đều đắm chìm trong một loại không khí hạnh phúc, loại ngọt ngào này làm cho người ta khoái cảm mất hồn, là cô chưa từng có trải qua, đây cũng là nam nữ yêu nhau đi!

Đây mới thật sự là yêu đi! Cảm thấy được thế giới là như vậy tốt, ngọt ngào làm cho cô mê say.

Cô lần đầu tiên cảm nhận được.

Sóng triều vui sướng, ập cuốn tới.

*****

Cơ hồ đạo ánh mặt trời đầu tiên ở sáng sớm rơi vào trong phòng đồng thời, Thẩm Thiếu Dương liền tỉnh lại.

Phụng Hề quả nhiên giống như anh tưởng tượng, có một thân hình uyển chuyển tương xứng.

Anh thỏa mãn thở dài một hơi, lần nữa nằm lại trên giường.

Vốn là anh cũng không có nghĩ nhanh như vậy biến cô thành người phụ nữ của anh, anh thậm chí nguyện ý chờ đến đêm tân hôn, cho nên đặt trước hai căn phòng.

Chẳng qua là giữa trưa ngày hôm qua khi bọn họ đến, ở đại sảnh thượng nghị đón tân khách, không phải là Giám đốc Hoàng anh quen biết, mà là có một người thanh niên trẻ tuổi bước đi tới, nhìn dáng dấp không tới ba mươi tuổi, tự giới thiệu mình là Phó giám đốc. Đây cũng không cái gì, mà là Quách Phụng Hề vừa mở miệng liền hô lên "Học trưởng" !

Phạm Thần không chút nào giữ lại mà cấp cho cô một nụ cười rực rỡ nhất. "Anh còn thật lo lắng em không nhớ rõ anh, anh nhưng là chưa từng quên em, Phụng Hề học muội."

Phụng Hề vội vàng thay hai bên giới thiệu, thì ra Phạm Thần là lưu học sinh lúc cô đi nước Mỹ du học một năm khi đó nhận thức, mới vừa lấy đến học vị Tiến sĩ trở về tiếp nhận gia nghiệp.

"Không nghĩ em trẻ tuổi như vậy liền đính hôn rồi." Phạm Thần không có che giấu trong giọng nói của anh ta có nỗi mất mát.

"Bởi vì sợ anh ấy bị phụ nữ khác cướp đi a!" Phụng Hề trêu ghẹo nói, không có để ý anh ta ý ở ngoài lời.

Thẩm Thiếu Dương nhưng là từ nhỏ tại trong ngôi nhà ta gạt ông cháu đầu pháp lẫn lộn tới đây, ngay tại chỗ chỉ là nhú mào, anh cũng sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội phá hư kế hoạch cuộc đời của anh.

Ừ! Thắm Thiếu Dương cười hướng bọn họ gật đầu, chính mình hướng quầy đăng kí, lúc này Giám đốc Hoàng tới đây chào hỏi, thuận miệng vừa hỏi, liền biết được Phạm Thần là Nhị thiếu gia của Đồng sự trường Câu Lạc Bộ GOLF này, mới có thể vừa về nước liền thuận lợi lên làm Phó giám đốc. Giám đốc Hoàng trước mắt mặc dù chức vị so với anh ta cao hơn, nhưng không lâu về sau nhất định sẽ núp bên dưới anh ta.

Thắm Thiếu Dương không nói hai lời, hủy bỏ hai căn phòng đắt tiền nhất, trực tiếp chỉ muốn một phòng cho 'Tổng thống', không chuẩn bị buông ra Quách Phụng Hề rồi.

Anh cũng không đem Phạm Thần làm tình địch mà đối đãi, Phạm Thần vẫn còn không nên trò trống, chỉ là anh không nghĩ muốn lãng phí thời gian hoặc tình lực đi phòng tình địch công thành chiếm đất, phương pháp đơn giản nhất chính là bắt được lòng của Quách Phụng Hề.

Một người trừ phi không muốn ngoại tình, thì chỉ cần có ý nghĩ, rằng muốn làm ái muội, phòng cũng không phòng được.

Anh lựa chọn tin tưởng vị hôn thê, để cho cô trở thành người bên gối là muốn ám chỉ Phạm Thần chết tâm đi.

Nhưng không thể phủ nhận, trải qua cả đêm lưu luyến triền miên, anh thật sự hưởng thụ đến tư vị mừng như điên, thân thể dán lên thân thể, cảm thấy vô cùng mềm mại, thoải mái, dịu dàng phù tận mỗi một tác da thịt anh, vĩnh viễn không chút dừng lại nụ hôn nóng bỏng, quấn lấy nhau, cùng nhau ở trong cảnh giới vui thích, thật lâu không thể tự kiềm chế.

Ngọt ngào ni non, một đêm hoàn mỹ, hạnh phúc cao trào. . . . .

Mãi cho đến sức cùng lực kiệt mới ngừng.

Thắm Thiếu Dương thật không nghĩ tới, thân thể của hai người càng như thế phù hợp.

Loại cảm giác này, sẽ nghiện, nhưng có quan hệ gì đây? Bọn họ là một đôi.

Lần đầu tiên, Thắm Thiếu Dương nhìn thẳng vào tình cảm chính mình đối với Quách Phụng Hề, may mắn vị hôn thê của mình là cô, không riêng gì thuận theo chỉ thị của ông nội, mà là thật sự khát vọng nghĩ muốn cùng cô ở cùng một chỗ.

Cảm xúc này chắc chắn không cần hoài nghi.

Khẽ chạm, anh một phen rồi lại một phen cắn môi Phụng Hề, đùa trêu chọc cô từ trong mộng đẹp nửa mê nửa tỉnh tỉnh lại, nhìn thấy con người anh lại biến nóng rực, bên trong lên ra một cỗ dục vọng khó tả.

"Thiếu Dương ——" Thân thể mềm mại của Phụng Hề cơ hồ hoàn toàn bị lồng ngực trắng kiêu nóng bỏng của anh gắt gao dán lấy, hô hấp nóng rực lướt nhẹ qua, vén lên một đạo lại một đạo lửa dục thâm trầm.

Trời mới biết anh làm sao sẽ giống như cậu bé không biết thỏa mãn, như thế khát vọng phủ lên thân thể mảnh khảnh a!

Phụng Hề lại một lần nữa động tình, chìm đắm tại trong anh mang tới cho cô hành hạ ngọt ngào.

"Thiếu Dương, em yêu anh!" Tất cả tâm tư hóa thành vô hạn tình yêu, chặt chẽ nhốt chặt cô.

Say đắm lòng người như trong cơn bão tình.

"Anh yêu em " Nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ mọng.

Phụng Hề thâm tình ôm anh, cô thật yêu anh, mới nguyện ý giao mình cho anh, một câu "Anh yêu em", càng làm cho cô xác định cả đời này đều muốn cùng người đàn ông này gắt gao đi theo rồi.

Tình yêu, đích xác rất kỳ diệu.

Khiến thân cùng tâm dần được thật gần thật gần, không còn có khoảng cách.

Tình yêu của cô cập tại trong bến bờ của anh.

Trong không khí, tràn đầy tư vị hoan ái ngọt ngào. . . . .

Cho đến mặt trời lên cao.

Sau một cuộc tình ái lưu luyến yêu say đắm, Phụng Hề mệt mỏi cực độ tựa vào trước ngực Thắm Thiếu Dương, lắng nghe tiếng tim đập hơi nhanh của hai người, trong lòng ngọt ngọt ngào ngào.

Cô thật yêu anh a! Phóng mắt nhìn đi, toàn bộ thế giới tựa như thành một mảnh tràn ngập tình yêu cuộn cuộn.

"Em yêu anh, Thiếu Dương." Cô thật là thỏa mãn ôm chặt hông của anh, nhẩn nhừ đối với anh vô số tình yêu."Nghe được anh đối với em nói anh yêu em, em càng thêm cảm động, ngực tràn đầy hạnh phúc."

Anh thật nói ra miệng sao?

"Anh sẽ thật tốt quý trọng em, Phụng Hề." Anh hứa hẹn tâm tình của mình, chỉ là này đã là cực hạn rồi.

"Nói lại lần nữa xem."

"Uh?" Anh yêu thương khẽ vuốt mặt cô.

"Nói với em, ‘anh yêu em’ ý."

Anh thấp giọng nói."Anh ngượng ngừng nói." Anh vuốt vuốt tóc cô, "Từ nhỏ anh được dạy bảo không dễ dàng lộ ra cảm xúc, trừ phi. . . . ."

"Trừ phi cái gì?" Cô ngẩng mặt lên, u oán mà liếc mắt nhìn anh một cái.

Anh phát ra một tiếng cười khê, "Trừ phi em có thể khiêu khích anh mất đi lý trí, vậy thì cái gì cũng đều tùy em rồi." Trong mắt chảy qua tình ý ảm áp, "Đến đây đi! Anh hôm nay tùy em xử trí."

Ai nha nha nha!"Anh. . . . . Anh. . . . ." Như thế nào sắc như vậy nha!

Thật sự là mắc cỡ chết người, trên mặt Phụng Hề sớm đã hồng thắm, dùng ga giường bao chặt chính mình, xấu hổ chạy đến trong phòng tắm, đưa tới tiếng cười mĩa của anh cùng tiếng đóng cửa.

Một tiếng sau, đi ra khỏi phòng cho 'Tổng thống', hai người đã khôi phục bộ dạng thân sĩ cùng thực nữ.

Thẩm Thiếu Dương ghé vào lỗ tai cô nói nhỏ: "Chúng ta vẫn là đi xuống phòng ăn ăn cơm đi! Kêu khách phòng phục vụ, anh sợ anh sẽ nhịn không được lại đem em ôm đến trên giường đi."

Phụng Hề giả bộ làm không có nghe thấy, nhưng cô biết chính mình đã đỏ mặt, nóng gò má.

Cho đến tại nhà hàng Tây thì nhanh nhẹn đi vào, chọn xong món ăn, cô mới có dũng khí nhìn thẳng vào anh.

"Chị Diệp Y căn bản là đang gạt người, nói anh chưa từng quen qua bạn gái." Ngoài miệng hờn dỗi, nhưng trong lòng là vui mừng, cả người cũng toát ra phong thái toả sáng.

"Diệp Y đơn thuần như vậy, muốn gạt người cũng lừa gạt không đến." Thẩm Thiếu Dương ngược lại bình tĩnh."Thật sự anh không có ở trước mặt chị ấy quen qua bạn gái." Ở Đài Loan là nghỉ đông, nghỉ hè khi đó Thẩm đại lão phái người đem Diệp Y đưa tới nước Mỹ giao cho anh chiếu cố, mà trước đó anh cũng vừa lúc ngừng đeo đuổi bạn gái!

"Xin hỏi, em đánh số thứ mấy?" Phụ nữ ghen tuông không thể khinh thường.

"Một vị sau cùng."

Xem đi! Thẩm Thiếu Dương chính là Thẩm Thiếu Dương, một dạng Bất Động Như Sơn (bình tĩnh, vững vàng như núi), bất luận ném ra cái dạng vấn đề gì, đều rất khó dao động tâm tình của anh. Nhưng Phụng Hề chính là không tự chủ được chịu anh hấp dẫn, yêu anh say đắm.

Đàn ông như vậy, vô cùng thận trọng, rất có cảm giác an toàn a!

Hưởng dụng bữa ăn Tây ngon miệng, hai người thuận miệng tán gẫu.

"Chị bị anh rủ đón về nhà đi?" Phụng Hề cơ hồ khẳng định nói, nếu không anh sẽ không qua đêm ở bên ngoài.

"Ừ, anh rủ tham muốn chiếm hữu rất mạnh." Thẩm Thiếu Dương lạnh nhạt nói.

Vội anh tám lạng nửa cân đi!

"Xế chiều hôm đó sau khi em đưa chị ấy trở về, đã xảy ra chuyện gì? Nghe Di cả em nói, ông Lôi hạ lệnh hủy bỏ cho nhân viên đi du lịch tại ‘khách sạn JR Ôn Tuyền’, kết quả các bộ phận ngoan ngoãn sửa đổi hành trình, còn rõ ràng phát tiền thưởng thay thế, đến sau cùng chỉ có anh họ em dẫn đầu bộ phận PR kiên trì tiến về phía trước, cuối cùng giữ được một chút mặt mũi cho chị họ em." Phụng Hề chỉ là tò mò trong đó có nội tình gì.

Không có lực sát thương nhất Thẩm Diệp Y, như thế nào phá hư cuộc làm ăn lớn của Phan Vinh Mỹ đây? Mặc dù ra mặt "Quát tháo" chính là Lôi Tổng, nhưng Phụng Hề trực giác là vì Diệp Y.

Thẩm Thiếu Dương vội về mặt bình thần."Diệp Y không ăn cơm, cái gì cũng không chịu ăn."

"Chị ấy tuyệt thực kháng nghị?" Thật không nghĩ tới nha!

"Không. Không phải kháng nghị. Chị ấy thực phiền não, phiền não đến cái gì cũng ăn không vô, tựa vào trên ghế quý phi ngẩn người."

Phượng Hề tưởng tượng một phen hình ảnh kia, một vị tuyệt thế mỹ nhân mềm mại yếu ớt, ưu sầu nghiêng dựa vào trên ghế quý phi, đôi mày thanh tú nhẹ nhàn mày, muốn làm không tốt còn là đôi mắt đẹp rung rung. . . . .

Oa oa, không đem đàn ông làm được điền rồi mới là lạ!

"Anh làm như thế nào?"

"Thật may là chị ấy rất nghe lời anh, anh dỗ dành chị ấy một hồi lâu, chị ấy liền đem hết thái phiến nào nói cho anh biết." Thẩm Thiếu Dương chậm rãi nói: "Anh hoài nghi, chị họ Phan Vinh Mỹ của em có hay không có di truyền bệnh thần kinh? Kéo làm ăn buồn bán dùng đến thủ đoạn cũng là thôi, như thế nào trắng trợn sáng giọng muốn cướp chồng người ta ? Cô ta là dựa vào cái gì chứ? Cũng chỉ là đáng người cô ta xinh đẹp? Cô ta tới cùng là quá mù quáng tự tin hay là quá ngu xuẩn?"

"Thật xin lỗi, em. . . . ."

"Vì cái gì em muốn nói xin lỗi? Hành động việc làm của Phan Vinh Mỹ cùng em không liên quan." Anh ảm giọng trấn an cô, chậm rãi nói: "Điệp Y rất đơn thuần, quả thật đối với người khác là dễ dàng uy hiếp. Bởi vì chị ấy rất yêu anh rể, dễ dàng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Chị ấy phiến nào tới đến nỗi cái gì ăn cũng không vô, đối với ông nội gấp gấp muốn ôm chắt trai mà nói, so trời sập xuống còn nghiêm trọng hơn, anh chỉ tốt đem nguyên do chuyển cáo ông nội, không nghĩ tới ông nội luôn là bình tĩnh nhưng lại lập tức đánh điện thoại cho Lôi Tổng, anh cũng không ngờ được Lôi Tổng lại hạ lệnh hủy bỏ du lịch."

Quách Phượng Hề mặc dù cảm thấy Phan Vinh Mỹ tâm thuật bất chính, hành động quá, cũng không phải là cô gái hiền thực, nhưng tốt xấu cũng là thân thích một nhà, cũng không hy vọng cô ta có kết quả không tốt.

"Sau lại chị ấy đã chịu ăn cơm chưa?"

"Anh mở thiết bị nghe nhìn cùng anh rể liên lạc với, khiến Diệp Y cùng anh rể nói, ‘ cời chuông phải do người buộc chuông ’, không bao lâu liền nhìn thấy chị ấy thật vui vẻ xuống lầu ăn cơm."

"Tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm đi!" Liền Thẩm đại lão cũng đều kinh động, có thể nghĩ tới tâm tình của người làm.

"Ừ, tất cả mọi người có thể bình thường hít thở rồi."

"Em đoán, chị ấy cũng không rõ ràng lực ảnh hưởng của mình."

"Chị ấy sẽ không tưởng quá nhiều, chỉ là đơn thuần mà yêu chồng của chị ấy. Anh hi vọng đây sẽ là hành vi ngu xuẩn cuối cùng của Phan Vinh Mỹ." Thẩm Thiếu Dương dừng lại chốc lát, phát đi hiểu ý mỉm cười, "Diệp Y nhà anh là bông hoa đường tại nhà ẩm, chỉ biết là trời xanh mây trắng, không biết gió táp mưa sa. Phượng Hề, em cũng tán thành đi!"

Phượng Hề suy nghĩ sâu xa nhìn anh một lúc lâu."Em tán thành."

"Thật cao hứng chúng ta đạt thành nhận thức chung."

Cái gì nhận thức chung? Diệp Y là chủng loại hoa hiếm có, thỉnh cùng gia nhập hàng ngũ bảo hộ.

Chị em yêu thương nhau là một chuyện tốt, nhưng vị tiên sinh này có thể hay không quá khoa trương một chút rồi?

Nhưng Phượng Hề tin tưởng, anh cực kỳ nghiêm túc.

Anh không dễ dàng lộ ra nụ cười, nhưng chỉ cần có Diệp Y ở đấy, vẻ mặt của anh luôn là rất ôn hòa, thanh âm vô cùng dịu dàng, hơn nữa tuyệt không phải cố ý làm bộ, mà là thoải mái lộ xuất một mặt nhân tính thật tốt.

Này không phải là ý muốn đơn thuần bảo hộ quá thừa.

Bởi vì anh đối với Diệp Y cũng không có lưu luyến lạ thường, buông tay để cho cô ấy đầu nhập lòng ngực Lôi Húc Nhật, cửa hôn sự này nghe nói chính là anh cực lực thúc đẩy. Cho nên Phượng Hề cũng không có ghen tỵ sự tồn tại của Diệp Y, ngược lại, cô vô cùng thích Diệp Y, chẳng qua là nhìn không được tò mò là nguyên nhân gì tạo thành loại tâm tính này cho Thẩm Thiếu Dương.

Thẩm Thiếu Dương không tính toán giải thích nỗi khổ riêng núp ở sâu trong nội tâm của anh, chỉ hy vọng Phượng Hề cũng đối xử tốt với Diệp Y.

Bất kỳ người nào đối với Diệp Y không thân thiện, rất tự nhiên sẽ bị anh loại bỏ bên ngoài.

Phượng Hề cười híp mắt hóp một ngụm cà phê sau bữa ăn, chỉ ít cô dễ dàng vạch trần được điểm mấu chốt của anh ở đâu.

Kỳ thật, chuyện lại đơn giản vô cùng, Thẩm Diệp Y vừa hạnh phúc vừa vui vẻ, đương nhiên tiếp tục dương lên nụ cười tràn đầy hạnh phúc, đây cũng là mong muốn chân thành của Thẩm Thiếu Dương rồi.

Hai người đã có ăn ý, đều là người thông minh, nhất điểm liền thông.

Lúc Phạm Thần đi tới chào hỏi thì Thẩm Thiếu Dương nhận được điện thoại của Húc Nhật, nghe tin bất ngờ Thẩm đại lão đột nhiên huyết áp tăng cao, không hạ xuống được, đã đưa vào bệnh viện theo dõi.

Thẩm Thiếu Dương cùng Quách Phượng Hề lập tức kết thúc ngày nghỉ, rất nhanh thu thập xong vật phẩm tùy thân, hủy bỏ phòng cho 'Tổng thống', tài xế cùng vệ sĩ đã ở đại sảnh chờ, hai người nắm tay nhau mà đi, lộ xuất ra quan hệ thân mật không gì sánh kịp.

Phạm Thần trở mặt nhìn Quách Phượng Hề ngồi lên xe Thẩm gia nghiêng ngàng rồi đi, một chút biện pháp cũng không có.

Cho là cô trẻ tuổi như thế, chờ anh ta trở về nước triển khai hành động theo đuổi vẫn còn kịp, ai ngờ chậm đi vài bước, giai nhân chẳng những đã đính hôn, còn cùng vị hôn phu cùng ngủ phòng cho 'Tổng thống', vợ chồng son ân ái một dạng.

Lúc ấy đã muộn.

Anh ta nên chết tâm đi? !

*****

Thẩm đại lão đột nhiên nằm viện, Thẩm gia không có đối với bên ngoài công khai, nhưng khó miễn để lộ tin tức, kinh động đến Lôi Tổng, Quách Tổng, Thái đồng, Trần đồng. . . . . Cùng một nhóm bạn già thương giới đến thăm bệnh.

Thẩm đại lão đối với mỗi một nhân vật quan trọng đến thăm bệnh, đều là nét mặt già nua nhú lại, xúc động mà nói: "Không thấy Thiếu Dương lấy vợ sinh con, tôi chết không nhắm mắt a!"

(Bé Con: quả ko hổ danh là lão hồ ly à nha..)

Này đối với vợ chồng Quách Tùng Diên cùng Quách Phượng Hề tạo thành một cổ áp lực không nói được, giống như không nhanh đem hôn lễ xử lý một lần, Thẩm đại lão sẽ ôm hận mà chết đi! Cái tiết nuôi này ai có thể san bằng?

Một người cao tuổi, cho dù nhìn như trạng thái khỏe mạnh, nhưng ai cũng nói không được chính xác có thể hay không đột nhiên có việc không hay xảy ra. Huống chi, tâm nguyện của lão nhân gia cũng không phải loại vấn đề khó khăn như là lên trời hái sao, chỉ là nghĩ muốn có thể giúp cháu trai duy nhất chủ hôn, nhìn cháu trai sinh hạ con cháu, rất quá đáng sao?

Tuyệt không, những vị Đồng sự trưởng, Tổng giám đốc đến nhóm bạn già kia, ngược lại đều đã lòng có lưu luyến, hữu ý vô ý ở trước mặt Quách Tùng Diên đánh thức một phen. Người đồng này tâm, tâm đồng này lễ thôi!

Chỉ có Thẩm Thiếu Dương nhìn thấu ông nội lại đang giờ trò lừa bịp.

"Làm thế nào đây? Diệp Y vô cùng lo lắng." Lôi Húc Nhật chỉ để ý cung chiều thương tiếc vợ yêu cùng đứa nhỏ trong bụng cô, đầu đầu nói: "Nếu không phải anh kiên trì không cho cô ấy rời giường, thì trời vừa sáng cô ấy đã muốn chạy tới bệnh viện bồi ông rồi."

Thẩm Thiếu Dương cười nhạt nói: "Người tốt sống không lâu, tai họa do trời, người thuộc kiểu ông nội mà không sống đến 100 tuổi mới sẽ không ngoan ngoãn chết đi, bởi vì Diêm Vương không nghĩ muốn thu!"

"Anh có thể đối với Diệp Y nói những lời này sao?" Lôi Húc Nhật lạnh lạnh hỏi.

"Dĩ nhiên không được."

"Cậu cũng biết không được, nên là còn chưa có bị ông nội tức quá."

"Cũng không sai biệt lắm." Thẩm Thiếu Dương cười lạnh.

"Nhưng liên là 'kế bức hôn', khó có lật được cậu?" Lôi Húc Nhật bĩu môi, kỳ quái hỏi: "Nghĩ rõ ràng rất thích Quách Phượng Hề, hai người còn cùng đi nghỉ ngơi, kết hôn trước thời gian rất khó khăn sao?"

"Không khó, nhưng trong lòng cực kỳ khó chịu."

"Đổi lại góc độ suy nghĩ xem, không phải vừa vặn có thể tương kế tựu kế, tránh khỏi bên Quách gia kia lấy lý do vì con gái còn nhỏ, cho cậu kéo dài đến hai ba năm." Lôi Húc Nhật ngoài cuộc tình tảo, bình tĩnh phân tích nói.

Này đều không phải là chuyện không có khả năng, Thẩm Thiếu Dương trong lòng rất rõ ràng.

"Nhanh hạ quyết định, khiến ông sớm ngày xuất viện, cậu nhấn tâm nhìn Diệp Y cả ngày ôm cái bụng bự hướng bệnh viện chạy sao? Anh chính là mỗi ngày lo lắng đề phòng."

Thẩm Thiếu Dương khuất phục, bởi vì Diệp Y đối với ông nội tình cảm không giống với anh, cô vẫn rất sùng bái vị cường nhân như ông nội, lại là tại bên người ông nội lớn lên. Ông nội nhất trụ ở viện, cô lập tức hoa lệ đầm lầy, sâu thượng chân mày, vô cùng lo lắng ông nội có bất trắc gì.

"Anh rể, chuyển cáo Diệp Y không cần đến bệnh viện, bởi vì ông nội sẽ rất mau xuất viện rồi."

"Rốt cuộc hạ quyết tâm, rất tốt. Muốn anh dạy cậu như thế nào cầu hôn không?"

"Không cần phải." Dám coi rể anh thử xem xem!

Lôi Húc Nhật cười cười, đi khỏi.

Thẩm Thiếu Dương xoay người tiến vào phòng bệnh của ông nội, được một đám bác sĩ cùng y tá chiếu cố tận tình Thẩm đại lão, Tinh, Khí, Thần đều tốt, làm sao có thể sẽ có nguy hiểm tính mạng đây?

Anh cùng với Quách Phượng Hề qua cả đêm ở bên ngoài, ông nội lập tức huyết áp tăng cao phải nằm viện, trong này hàm nghĩa không thể không làm anh suy tư.

Ông nội cáo già rõ ràng là mượn lực dùng lực, ép Quách Phượng Hề trước thời gian suy tính chuyện hôn nhân.

Nếu như trong quá khứ, anh sẽ thuận thế mà làm, vui vẻ tiếp nhận, sớm ngày kết hôn sớm ngày tiếp nhận sự nghiệp.

Nhưng hiện giờ, anh đối với Phượng Hề có tình cảm thật, cũng không hi vọng cô là bị ép ở tại bất đắc dĩ mới gả cho anh. Anh có tự tin ở tương lai không lâu sẽ khiến cho Phượng Hề đồng ý lời cầu hôn, ông nội cần gì vội vã nâng một cước?

Việc đã đến nước này, anh nên như thế nào kết thúc?

Thẩm Thiếu Dương ra hiệu cho bác sĩ, y tá toàn bộ rời khỏi phòng bệnh, hai ông cháu bọn họ cần lại một lần nữa đàm phán.

Thẩm đại lão liếc anh "Như thế nào?"

Này lão nhân gia quả nhiên là cố ý!

Con người màu đen thoáng chốc rung mình, Thẩm Thiếu Dương thẳng nhìn vào ông nội. "Như ông mong muốn, cháu rất nhanh sẽ đi hướng Phượng Hề cầu hôn, ông chuẩn bị thưởng cháu cái ưu đãi gì?"

Thẩm đại lão với ánh mắt thâm trầm khó lường ngưng lại. "Đưa cháu lên làm Phó Tổng giám đốc tập đoàn, từ nay về sau sinh tử tồn vong của công ty do cháu phụ trách, cháu mất hứng có thể đem chúng Game Over cũng không sao cả."

"Biết rõ cháu hẳn không làm loại chuyện này, ông chơi xấu?"

"Không sai. Cháu sẽ vững vàng cầm kim quyền lực lượng, hơn nữa tốt dùng bọn họ, ngoài ra lòng tự ái của cháu sẽ không để cho cháu té xuống đỉnh Kim Tự Tháp, cũng vì bảo đảm Diệp Y được vinh hoa phú quý." Thẩm đại lão rất rõ ràng, tiếp qua vài năm, chờ đôi cánh của Lôi Húc Nhật thành thực, Thẩm Thiếu Dương nhất định sẽ từng bước từng bước giúp anh rể mình đi lên cái ghế của Tổng giám đốc công ty Lôi thị, một cước đá văng ra Lôi Chi Phàm.

Thẩm Thiếu Dương hít sâu một cái. "Ông luôn cho rằng Diệp Y là điểm yếu của cháu, cũng vẫn bắt lấy không tha."

Thẩm đại lão lãnh tình bất động thanh sắc. "Hiện tại lại nhiều một cái, Quách Phượng Hề, cháu để ý cái nhìn của cô bé đó, không hy vọng bị nó xem nhẹ, cháu nhất định sẽ ngồi vững vàng vị trí Phó Tổng giám đốc."

"Ông nói Phượng Hề cũng thành điểm yếu của cháu sao?" Hừ hừ!

"Ta tò mò chuyện, lúc nào thì Quách Phượng Hề sẽ thay thế được vị trí của Diệp Y ở trong lòng cháu?"

Người già, đều nhằm chán như vậy sao?

Thẩm Thiếu Dương lười phải tiếp tục phụng bồi. "Ông nội, làm phiền ông ít nhất sẽ vất vả thêm tám năm, mười năm nữa, cháu không muốn làm Tổng giám đốc quá sớm!" Há có thể để cho ông quá rảnh rỗi, cả ngày tìm anh phiền toái.

Thẩm đại lão thật có phần bất ngờ.

"Mặt khác, mời ông nhanh xuất viện đi! Diệp Y chịu không được bốn ba mệt nhọc."

Thẩm Thiếu Dương nói xong, trở lại công ty trấn thủ.

Thẩm đại lão thật không nghĩ tới, cháu trai vẫn luôn cùng ông đối chọi gay gắt, lẫn nhau không cho sắc mặt hòa nhã, thế nhưng cũng không hy vọng ông chết sớm! Ông đột nhiên cảm thấy cuộc sống lại có tư vị rồi.

*****

Thẩm Thiếu Dương mua một chiếc nhẫn kim cương 5 Carat hướng Quách Phượng Hề cầu hôn, tại một đêm, kia Câu Lạc Bộ Golf Đào Viên, phòng cho

'Tổng thống', bữa tối lãng mạn dưới nến sau cùng món điểm tâm ngọt, sự thanh nhã để trên bàn không phải là bánh ngọt, mà là hộp trang sức nhung gấm màu xanh, một chiếc nhẫn kim cương lớn bày hiện ở trước mắt khiến phụ nữ khó có thể kháng cự.

Phượng Hề biết đại biểu cái gì: hôn lễ trước thời gian cử hành.

Thẩm Thiếu Dương trước lúc đính hôn tự nhiên từng hướng cô cầu hôn, hi vọng sớm một chút lập thành danh phận. Lúc ấy điều kiện của cô là có thể đính hôn, 1 năm sau sẽ cử hành lễ cưới. Anh đã đồng ý, nhưng bây giờ không thể không nuốt lời.

"Chị cùng anh rề nhưng là đính hôn một năm rưỡi sau mới kết hôn." Cô không khỏi do dự. Thẩm đại lão nằm viện năm ngày sau xuất viện, cha mẹ cô ít nhiều cũng hướng cô nói ra một chút áp lực Thẩm Thiếu Dương thân là người đàn ông duy nhất Thẩm gia, ngụ ý là hy vọng cô phải hiểu được và thông cảm cho vị hôn phu.

"Khi đó Diệp Y vẫn còn đang học đại học, tự nhiên phải chờ đến tốt nghiệp mới có thể kết hôn." Thẩm Thiếu Dương dùng ánh mắt nhu tình nhìn thẳng vào đáy lòng cô. "Phượng Hề, gả cho anh rất khó khăn sao?"

"Anh cũng không phải là người bình thường a!" Gả đi vào, phiền não không phải là củi gạo dầu muối, mà là tiền bạc danh tiếng.

"Em cũng không phải là cô gái nhỏ đột nhiên gả vào hào môn, cần tâm tình lo sợ đối mặt." Thẩm Thiếu Dương với vẻ mặt đương nhiên, "Làm vợ của anh có lẽ không dễ dàng, nhưng anh tin tưởng em không thành vấn đề."

"Anh nói như vậy, căn bản không để cho em có cơ hội cự tuyệt thôi!"

"Đó là đương nhiên, bị em cự tuyệt, lòng tự tôn của anh bị thương thì tìm ai bồi đây?" Người đàn ông lý trí ngẫu nhiên đùa bốn chữ ít vô lại, ngược lại khiến phụ nữ cảm thấy thật đáng yêu.

"Được rồi! Kết hôn liền kết hôn, chỉ là anh phải đồng ý với em một điều kiện."

"Lại nữa rồi!" Thẩm Thiếu Dương cảm thấy bất đắc dĩ. "Phượng Hề, anh vui với làm quân tử giữ chữ tín, bất đắc dĩ anh trên có ông nội, có lúc thật sự cũng không phải do anh làm chủ, cho nên em ngàn vạn đừng nói lên điều kiện anh không cách nào hứa hẹn, anh không muốn về sau nghe được em mắng anh là tên đại lừa gạt."

Cô thất thần.

"Chúng ta đều còn trẻ tuổi, tình cảm cũng chưa nói tới thâm thiết, có thể chờ hay không hai năm sau rồi mới thảo luận tới trọng trách đảm đương sinh đứa nhỏ? Ông nội anh liên tục chuyện này cũng can thiệp sao?"

Sẽ không mới là lạ! Nếu không có vợ vả muốn ôm chất trai, Thẩm đại lão sao cần giả bộ bệnh?

Thẩm Thiếu Dương thật sự rõ ràng, lấy lui làm tiến, cười nhạt nói: "Phượng Hề, thẳng thắn nói cho em biết, ông nội bức anh trước thời gian kết hôn, trong lòng anh thật ra không hề kháng cự."

"Tại sao?"

"Anh khát vọng cùng em trải qua cuộc sống vợ chồng, buổi tối có thể cùng ngủ một chỗ, nhưng anh cũng không khát vọng làm cha!" Cười nhìn bộ dạng đỏ mặt của cô, anh bình tâm tĩnh khí nói tiếp: "Anh đồng ý với em, trừ phi chính em khát vọng muốn làm mẹ, nếu không anh sẽ không cần yêu cầu em mang thai."

Cô gái nhỏ ngốc nghếch, người em phải gả nhưng là Thiếu đông của "tập đoàn Đế Khánh", bên cạnh em ba cô sáu bà bảy thím chín dì tự nhiên mà vậy sẽ gây áp lực cho em, không ngừng cổ xúy em sớm ngày sinh hạ con trai con gái, tốt cũng có địa vị.

Thẩm Thiếu Dương vui lòng làm người tốt. "Anh sẽ không rất muốn làm cha, cho nên sẽ không ép em mang thai, điểm này anh có thể khẳng định đồng ý với em."

Phượng Hề có loại cảm giác không vui. "Anh không khát vọng có đứa nhỏ của chính mình?"

"Anh từ giờ trở đi có thể nghĩ muốn chứ?" Anh một bộ không đành lòng với giọng điệu có chút thất vọng.

"Vì sao anh lại không khát vọng làm cha?" Theo lẽ thường nói, anh thuở nhỏ cha mẹ đều mất, rất muốn sớm ngày kết hôn tạo thành một gia đình bình thường, như thế nào không hy vọng sớm một chút có đứa nhỏ?

Phượng Hề cho là chính mình tất phải hao hết lời lẽ để thuyết phục anh, tình cảm chưa thành thực vợ chồng không nên quá sớm sinh con, trong thời gian hưởng thụ thể giới hai người trước học tập khai thông. . . . . Đờ phải kết quả, toàn bộ không tốt.

Thẩm Thiếu Dương với biểu tình thật sâu. "Anh chiếu cố Diệp Y nhiều năm như vậy, nói là 'em thay cha' cũng không sai biệt lắm, trừ bỏ không thể mắng chị ấy, hung chị ấy, sai bảo chị ấy, làm cha nên làm anh không sai biệt lắm hết thấy bao, cho tới bây giờ anh vẫn đối với chị ấy không yên lòng, đây không phải là cảm giác của người làm cha thì là cái gì? Sự khác biệt ở chỗ, anh sẽ không yêu cầu chị ấy hồi báo lại."

Chỉ cầu bỏ ra, không cầu hồi báo, cha mẹ tốt nhất cũng chỉ như thế.

Phượng Hề tròn tròn mắt, cô chưa bao giờ biết anh thật lấy tấm lòng của người làm cha đi nuông chiều Diệp Y, nhiều lắm là cảm thấy có phần nghi hoặc thôi!

Anh lại vẫn hướng cô cười. "Cho nên em yên tâm đi, anh tuyệt đối là người chồng tốt sẽ không ép buộc vợ mình mang thai! Điều kiện đàm thoại rồi, chúng ta kết hôn đi!" Cầm lên chiếc nhẫn kim cương lớn, hướng ngón áp út của cô đeo vào.

Nếu không có lý trí còn tại, Phượng Hề thật muốn lập tức mang thai, để cho anh thể nghiệm một phen tư vị chân thật làm cha.

Thẩm Thiếu Dương nói thật còn không có khát vọng muốn làm cha, điều kiện của Phượng Hề đối với anh mà nói quá đơn giản, chỉ cần cô có thể chịu đựng những người bên cạnh cho cô áp lực sinh con, trong vòng 5 năm không sinh đứa nhỏ thì anh cũng không sao cả.

Ôm vợ đi vào giấc ngủ, mới là mong muốn thật sự của anh

Đi nhiên ở trước đi vào giấc ngủ, làm một lần vận động trên giường, thì càng ngủ ngon rồi.

Anh muốn, kỳ thật rất đơn giản.

Chỉ là một phần cảm tình đơn thuần, có thể khiến cô an tâm về quan hệ vợ chồng.

Bởi vậy anh đem màn cầu hôn bố trí tại Câu Lạc Bộ GOLF này, tiếp nhận Phó giám đốc Phạm Thần chu đáo chiêu đãi, đội đầu bếp com Tây tự nhiên sẽ lộ ra kế hoạch cầu hôn vào tối nay của anh.

Khiến cho tình địch vô ngực liên tục, hối hận không hiểu, cũng là một chút lạc thú nho nhỏ của ác ma nha!

--- Hết chương 6 ---

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cục Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Có câu nói "Chính nguyệt người làm mai không ra sảnh" (câu này ta ko hiểu lắm nên đành giữ nguyên vậy), tập tục dân gian là tháng một âm lịch không lấy không gả, Thẩm gia chọn đầu tháng ba là tốt ngày, luồng không khí lạnh đã qua, quang cảnh tươi đẹp, chính đáng nên làm việc vui.

Thẩm đại lão hứng trí bùng bùng tự mình trấn thủ chỉ huy việc hôn lễ, dĩ nhiên là muốn nhiều phô trương có bấy nhiêu phô trương, nhiều xa hoa có bấy nhiêu xa hoa, nhiều long trọng có bấy nhiêu long trọng, bạn bè thân thích tới góp vui đông như chảy hội.

Lôi Húc Nhật đảm nhiệm trừ tính chung hôn lễ, bận tới mảy tới mạt, vẫn còn là lo lắng đến tình trạng của lão bà bảo bối đã mang thai gần tám tháng, hôn lễ ngày đó, đem Diệp Y giao cho Lôi Chi Thiên cùng Lôi Chi Nha trông nom. Trước Diệp Y dựa vào ghế khi đầu tư "Công ty tổ chức lễ cưới - Huyền Chi Hựu Huyền" bà chủ là Mạc Huyền Cẩm, suất lĩnh toàn thể nhân viên này đem hôn lễ lãng mạn thể kỷ hoàn thành viên mãn.

Trừ bỏ chú rể cùng cô dâu, gia trưởng hai bên cùng tất cả mọi người tới hỗ trợ một mội đến gần như ngã nhào rồi.

Bởi vì quá mệt mỏi, tiếng chúc phúc đôi tân nhân mới "Trăm năm hòa hợp" cầu nguyện tuyệt đối là chân thành, không nghĩ muốn lại muốn làm lần thứ hai.

Ngày kế, đem đôi vợ chồng mới cưới Thẩm Thiếu Dương cùng Quách Phượng Hề tiễn tới sân bay, xem bọn họ tiến vào cửa lên máy bay, chuẩn bị đi du lịch Châu Âu hưởng tuần trăng mật, Lôi Húc Nhật cuối cùng đạt thành nhiệm vụ viên mãn, thở phào nhẹ nhõm.

"Về sau mặc kệ người nào kết hôn, đều đừng nghĩ sẽ bảo anh làm trừ tính chung hôn lễ." Loại kinh nghiệm này một lần là đủ rồi.

"Kia về sau con của chúng ta kết hôn a?" Kiên trì muốn theo tới Thẩm Diệp Y buồn lo vô cơ hỏi.

"Nhanh nhất cũng là chuyện 25 năm về sau, tin tưởng anh đã quên kinh nghiệm đáng sợ lần này."

Diệp Y buột miệng cười. "Cũng đúng nha!"

Lôi Húc Nhật ôm lấy vợ yêu bụng lớn phệ nệ về nhà nghỉ phép đi, không phải ngủ thượng cả ngày thì không đủ để bù đủ tinh thần.

Về phần cuộc sống tân hôn của Thẩm Thiếu Dương cùng Quách Phượng Hề qua được như thế nào, lưu cho đương sự chính mình tự đi thể nghiệm đi!

*****

Tân hôn 40 ngày, Phụng Hề lần đầu tiên về nhà mẹ đẻ qua đêm.

Nghe mẹ len lén nói cho cô biết, Phạm Thành đã tới trong nhà hai lần, một lần ở cô trước khi kết hôn, một lần tại cô trắng mặt thì đều bị Quách Trần Nhã Văn khéo léo mà đuổi trở về.

"Phụng Hề a, lúc con ở nước Mỹ du học có cùng anh ta lui tới sao?"

"Không có, chỉ là đơn thuần học trường học mọi người, thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm cũng là mấy người cùng đi ăn, không có cùng anh ta đơn độc đi ra ngoài qua." Cô mới không hiểu ra sao a!

"Mẹ xem vẻ mặt của anh ta cùng cách nói chuyện, giống như đối với con có ý tứ lại cùng bộ dáng hối tiếc tới không kịp theo đuổi, dĩ nhiên, mẹ không thể thực xác định, hơn nữa tình cảm giữa con cùng Thiếu Dương đã ổn định, mẹ chỉ tốt giả ngu, không đi vạch trần anh ta." Quách Trần Nhã Văn đứng ở lập trường mẹ vợ, đương nhiên là ủng hộ Thẩm Thiếu Dương.

Phụng Hề cười lắc đầu. "Mẹ, điều đó không có khả năng a! Phạm học trường năm ngoái liền về nước rồi, muốn đuổi theo cầu con sớm nên theo đuổi rồi, sau lại ở Câu Lạc Bộ Golf gặp nhau, Thiếu Dương ngay tại bên cạnh con, anh ta biết rõ con đã đính hôn, làm sao có thể còn muốn theo đuổi con? Con xem mục đích của anh ta cùng chị họ tương tự, nghĩ muốn lôi kéo quan hệ, khiến cha cùng bạn bè của cha đi tới đó tiêu phí đi!"

"Vậy sao?"

"Đó là một Câu Lạc Bộ Golf rất đẳng cấp, người bình thường tiêu phí không dậy nổi, tất phải không ngừng lôi kéo các nhân sĩ giới tinh anh đi dừng chân, đi họp, chơi bóng, con nghĩ muốn kinh doanh phát triển rất là vất vả đi!"

"Nếu như là vậy, mẹ sẽ bảo cha con suy tính xem một chút." Quách Trần Nhã Văn cũng hi vọng như thế. Con gái về mặt tình cảm có chút chậm lụt, cho nên vẫn không có hiểu ra cái gì hoa đào, hôm nay đã giả làm vợ người, lại là gia đình phú hào bậc nhất, càng không hy vọng cho người nắm cán.

Phụng Hề gọi điện thoại cho Diệp Y, xác định hôm nay thai nhi còn không có ra từ trong bụng mẹ, yên tâm cúp máy.

"Mẹ, con hôm nay có thể an tâm ở nhà mẹ đẻ ngủ."

"Kỳ quái, Diệp Y muốn sinh con, thế nào muốn con tới quan tâm? Con vẫn lại là cô dâu mới đấy!"

"Con không quan tâm, biến thành Thẩm Thiếu Dương muốn quan tâm, vậy con tình nguyện chính mình quan tâm tốt lắm."

"Đây là cái lý luận gì?"

"Lý luận cân bằng tâm tình."

Khi phụ nữ kết hôn, đều không hi vọng lão công quá quan tâm người phụ nữ khác, cho dù là chị em gái thân thiết của chồng, cũng hi vọng có chừng có mực. Phụng Hề biết Thẩm Thiếu Dương chính là không bỏ được Diệp Y, vậy cô tình nguyện do cô tới bỏ ra.

"Thật không hiểu nổi con, sẽ không liền Diệp Y ở cũ cũng muốn con phụ trách chứ?" Mẹ Quách mới kêu không cân bằng.

"Mẹ, bên kia ông nội con đã sớm hạ lệnh chuyên gia dinh dưỡng cùng đầu bếp tùy thời đợi lệnh, giường trẻ nít cũng an trí thỏa đáng, trong nhà còn có Quách quân gia phân phối người giúp việc làm việc, mẹ yên tâm, không tới phiền con xuống bếp hâm canh gà phục vụ chị ấy a!"

Mẹ Quách thay đổi cười một tiếng. Con gái giả cho người, tất phải nên đi thích ứng tập quán sinh hoạt của nhà chồng, làm một người vợ hiền, con dâu đảm sức người nhà chồng, là bà suy nghĩ nhiều quá.

Hai mẹ con ở trong phòng Phụng Hề trước khi kết hôn hàn huyên rất nhiều chuyện riêng tư, nghe được con kể đối với con gái dịu dàng săn sóc, làm người mẹ cảm thấy an ủi hơn.

Cho đến con dâu lớn tới gõ cửa. "Mẹ, Phụng Hề, bữa tối đã chuẩn bị xong."

"Cám ơn chị dâu." Phụng Hề cũng có thể thử nghiệm tâm tình làm nàng dâu rồi.

"Còn có, cô lại tới nữa, đang ở dưới lầu hát vang ‘tôi thật mệnh khổ a’, lần này, dường như ngay cả bà nội đều có chút chịu không nổi." Nói xong nháy mắt mấy cái.

"Cái gì? Vậy con trở lại thật không phải lúc." Phụng Hề kêu khổ.

Quách Trần Nhã Văn vỗ mông con gái một cái, kêu hô mọi người cùng nhau xuống lầu.

Bữa ăn tối không thể không kéo dài, bởi vì nữ sĩ Quách Thiên Hoa cao âm xướng đến nhiệt tình trào dâng, liền bà nội Quách cũng không thể khiến cho bà ta bình tĩnh lại.

" . . . . . Con tân tân khổ khổ tới cùng là vì người nào? Nếu không phải vì Thiên Diễm cùng Vinh Mỹ, con sớm chịu không nổi mẹ chồng cùng loại hôn nhân này!" Quách Thiển Hoa đột nhiên khóc không thành tiếng.

Làm ơn, mẹ chồng bà ta mới càng chịu không nổi bà ta mới phải, Quách Trần Nhã Văn oán thâm ở trong bụng.

Khuôn mặt bà nội Quách với biểu tình không thể chịu đựng được. "Thiển Hoa, con cháu tự có phúc của con cháu, Thiên Diễm có yêu mến bạn gái, đây không phải là một chuyện tốt sao? Làm cha mẹ là không cần cùng con cái đối nghịch về chuyện hôn sự."

"Mẹ, con biết ngay người thiên vị, trọng nam khinh nữ, không quan tâm nỗi khổ sở của con!" Quách Thiển Hoa tâm tình kích động nói: "Giả sử con của con cũng giống như ba đứa con của anh trai một dạng, đối tượng kết hôn cũng môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, con phải dùng tới phản đối sao? Hôm nay đối lại là Học Khoan hoặc Chí Uy cưới một cô gái nghèo vào cửa, người sẽ không phản đối sao?"

Bà nội Quách chính là chịu không nổi con gái lần nữa chỉ trích, tức giận nói: "Ta nào có trọng nam khinh nữ? Năm đó ta nói con không cần cùng khách sạn Ôn Tuyền kết thân, con hồ lớn tình yêu cao thượng, cả đời này nếu không phải là Phan Bách Xuyên thì không lấy, nếu không con sẽ xuất gia làm ni cô, kết quả ta với cha con không thể làm gì khác hơn là thành toàn con, hôm nay con xem ra thì ngược lại trách ta?"

Trên mặt Quách Thiển Hoa lúc đỏ lúc trắng, có chút xị mặt không được, nhưng là luôn tại trước mặt mẹ quen tùy hứng, lại kéo cao giọng nói: "Mẹ, chuyện đã qua thì khỏi nói, con nói là hôn sự của Thiên Diễm."

Bà nội Quách nói trúng tim đen nói: "Ta đã nói rồi, làm cha mẹ không cần về việc hôn sự mà cùng con cái đối nghịch, trừ phi nhân phẩm của bạn gái Thiên Diễm không tốt, nếu không nghèo đến thế nào cũng không sao cả, vấn đề là Thiên Diễm chính mình thích là tốt rồi. Con không muốn không chịu phục lại cùng ta tranh luận, Học Khoan, Chí Uy cùng Phụng Hề, một nửa kia của bọn nó đều xem như là môn đăng hộ đối, đó cũng là bởi vì nhân duyên thật khéo bọn chúng vừa ý lẫn nhau mới kết hôn. Nếu quả như thật không thích đối phương, nhà chúng ta, không đến mức cần bán hôn nhân của con cái để duy trì bề ngoài."

Quách Thiển Hoa hừ một tiếng.

Đó là bởi vì cưới được tốt, gả được tốt, đã là sự thật, dĩ nhiên có thể nói lời mát rồi.

"Nói tóm lại, con tuyệt không đồng ý Thiên Diễm cùng Ôn Xảo Linh ở chung một chỗ!"

Ôn Xảo Linh? Phụng Hề cảm thấy quen tai mà nhìn cô mình.

"Mẹ, người không hiểu được người phụ nữ Ôn Xảo Linh kia nhiều lợi hại, con bé đó vốn là nhân viên chăm sóc sắc đẹp ở spa khách sạn nhà chúng ta, dùng thủ đoạn cảm dỗ đem Thiên Diễm quyến rũ, nói muốn cưới cô ta vào cửa. Con làm sao có thể để cho con trai duy nhất của mình cưới một phụ nữ vô dụng lại nghèo vào cửa, nửa điểm đồ cưới cũng không có, nhà mẹ đẻ còn có em trai em gái trông cậy vào cô ta nuôi dưỡng a! Lấy cô ta không phải là tài kho phá một cái động lớn? Con chết cũng không đồng ý, ngay lập tức đem Ôn Xảo Linh khai trừ, khiến cô ta thu dọn đồ đạc lập tức cut."

"Sau lại không thấy cô ta trở lại đây đưa Thiên Diễm, con khờ khạo tin tưởng bọn họ đã chia tay, tích cực vì Thiên Diễm chọn lựa thiên kim tiểu thư kết thân, kết quả. . . . . Thật tức chết con rồi! Ôn Xảo Linh người phụ nữ gian trá này lại vẫn len lén cùng Thiên Diễm có liên lạc, Thiên Diễm lại bị cô ta mê hoặc đến xoay vòng vòng, thường tìm lý do đến Đài Bắc, vì liền là tiện nhân Ôn Xảo Linh đó không buông ra con trai con."

"Có thể hay không là đứa bé Thiên Diễm kia không buông ra?"

"Không thể nào! Chỉ cần Ôn Xảo Linh không quyến rũ nó, nó biết rõ con không thích loại nàng dâu đó."

Hết thấy người mẹ hơi có chút thế lực địa vị xuất thân này, đều đã nhận định là cô gái nghèo si tâm vọng tưởng gả vào hào môn làm thiếu phu nhân, mới dùng hết thủ đoạn quyến rũ con trai bảo bối của bà ta, tuyệt không tin tưởng là ánh mắt của con trai mình đặc biệt.

Bà nội Quách thở dài: "Thiên Diễm không phải là đứa trẻ không chủ kiến, sẽ không bị phụ nữ nắm mũi dắt đi, Thiển Hoa, Phan gia cũng coi như có tiền, cưới một con dâu chịu làm việc so với con dâu có tiền quan trọng, coi như Ôn Xảo tiểu thư kia có hai vị em trai em gái cần nuôi dưỡng, cùng lắm hoa hai trăm vạn nguyên, có thể cho họ cả đời cảm kích con vị mẹ chồng này, chiếu ta xem thật sự có lời."

Quách Thiển Hoa nhưng là rùng mình một cái. "Mẹ, người hôm nay là uống nhầm thuốc sao? Nhà người ta cưới vợ là kiếm tiền, người lại muốn con cấp lại hai trăm vạn nguyên cho nhà mẹ đẻ con dâu? Mẹ, người là xem thường Thiên Diễm nhà con, nhận định nó không lấy được tiểu thư nhà người có tiền sao?" Thanh âm có kích động.

Bà nội Quách giận dữ sợ. "Con theo ta rống cái gì đây? Nói đều đã nói không nghe. . . . ."

"Con chính là không phục a! Dựa vào cái gì Thiên Diễm nhà con phải chịu thiệt lấy một người phụ nữ nghèo?"

"Cũng không phải là ta giới thiệu cô gái nghèo cho Thiên Diễm quen. . . . ."

"Người chính là thiên vị, thiên vị, thiên vị, có đối tượng tốt cũng nhất định trước giới thiệu cho cháu nội, cũng không thay cháu ngoại suy nghĩ, cũng bởi vì cháu ngoại không phải họ Quách." Quách Thiển Hoa lửa giận rùng rục mà nói ra lời trong lòng.

"Con là nữ ngoại tộc a! Hôn sự của đám con cháu ta chưa từng nhúng tay vào, từng đứa có cha mẹ đi quan tâm, cho dù cháu nội, cháu ngoại đều một dạng! Con không cần vẫn chạy tới theo ta rống, như Thẩm gia, Thẩm đại lão lại không có khả năng cùng khách sạn Ôn Tuyền kết thân, con oán

giận ta có cái tác dụng gì a?"

"Khách sạn nghiệp thì như thế nào. . . . ."

Mẹ con tranh cãi âm ỉ một trận, Quách Thiến Hoa thở phò phò bỏ đi, đối hôn sự của con cái càng kiên định tín niệm, không phải là hào môn thì không cưới, không lấy, tránh cho cả đời tại Quách gia đầu không ngẩng lên được.

Bởi vì bà nội Quách tâm tình không tốt, này bỗng nhiên bữa tối tất cả mọi người ăn được cẩn thận, không dám mở miệng lung tung.

Trở lại trong phòng, Phụng Hề mới lặng lẽ gọi điện thoại cho Ưng Xảo Linh, trước cưới có mấy lần đi quầy chuyên doanh S mua sắm, đã cùng Ưng Xảo Linh trở nên giống bạn bè một dạng.

"Xảo Linh, cô bây giờ có tiện nói chuyện phiếm không?"

(có thể, tôi hiện tại người đang ở nhà, hôm nay được nghỉ.) Ưng Xảo Linh với thanh âm thân thiết ngọt ngào khi nào sẽ cùng "Lăng lo" quyến rũ đàn ông giống một dạng.

"Xảo Linh tôi trực tiếp hỏi cô phải trả lời thực nhé, bạn trai của cô có phải kêu Phan Thiên Diễn đúng không?"

(làm sao cô biết?) thanh âm thực giật mình.

"Quả nhiên." Phụng Hề không khỏi thay cô ấy khổ sở.

(Phụng Hề, cô biết Thiên Diễn sao?)

"Anh ấy là anh họ tôi, con trai của cô tôi."

(Ah?)

Phụng Hề không thể không nói cho cô ấy biết, Quách Thiến Hoa tới nhà cùng bà nội náo loạn cả buổi, chủ yếu muốn để cho cô ấy hiểu được, thái độ cùng lời nói cay nghiệt của Quách Thiến Hoa, không hy vọng cô ấy bị thương tâm.

(Phụng Hề, cô cũng phản đối tôi cùng Thiên Diễn ở bên nhau sao?)

"Thật là Xảo Linh ngốc nghếch, lập trường của tôi tuyệt không quan trọng." Phụng Hề dịu dàng uyển chuyển hàm xúc mà nói: "Tôi không hiểu biết cô cùng anh họ tôi có hay không đã đi tới nói đến chuyện kết hôn, nhưng tôi rất hiểu cô tôi."

(tôi biết rõ bà ấy không dễ ở chung, có chút bất bẽ.) Ưng Xảo Linh cẩn thận nói.

"Cám ơn cô như thế qua loa nói về cô tôi, trên thực tế, bà ấy vô cùng, vô cùng, vô cùng điệu bộ, trừ phi là thiên kim hào môn, nếu không bà ấy tuyệt đối sẽ là một mẹ chồng ghê ghớm!"

Ưng Xảo Linh ở đầu bên kia điện thoại không nói gì.

"Tôi nói cô của tôi như vậy, thật sự rất thất lễ. Nhưng là, Xảo Linh, làm bạn bè của cô, tôi rất lo lắng cô bị thương tổn, mới nhiều là đánh cuộc điện thoại này."

(tôi hiểu ý tốt của cô, Phụng Hề, tôi nên làm thế nào?)

"Anh họ Thiên Diễn của tôi là một người tốt, đáng giá để phụ nữ phó thác cả đời, nhưng là, anh ấy là con trai độc nhất, tất phải thừa kế khách sạn, không có khả năng chuyển ra xây dựng tổ ấm gia đình nhỏ. Xảo Linh, gả cho anh họ tôi nhất định phải tại 20 - 30 năm sau này, cùng một mẹ chồng xem thường con dâu nghèo sống chung một chỗ, cô nguyện ý cắn chặt răng triệt để nhẫn nại sao? Có lẽ, cô cùng anh họ Thiên Diễn có thể cùng nhau cảm động bà ấy, cho đến bà ấy thật lòng chấp nhận vậy các người mới kết hôn."

(tôi sẽ thật tốt suy nghĩ một chút, cẩn thận suy nghĩ kỹ càng.)

"Xảo Linh, tôi thật tình mong mỏi tất cả bạn bè của tôi cũng phải đến hạnh phúc."

(bởi vì cô bây giờ là một thiếu phụ nhân hạnh phúc sao!) cười khẽ.

"Có tâm tư nói đùa, tôi thực thay cô cao hứng."

(tôi sớm đã không phải là thiên kim tiểu thư mảnh mai, được cuộc sống hiện thực tôi luyện thật sự kiên cường a!)

"Thật tốt, cô so với tôi cùng Chi Thiên đều đã mạnh."

(ai, cô có biết Chi Thiên nhắm đến người nào hay không?) nhiều chuyện một phen.

"Chị ấy lại gặp được Tổng giám đốc Long Thiên Dực sao?"

(không phải, sự nghiệp của Tổng giám đốc Long nhiều như vậy, ‘ thiên sứ quảng trường’ sau lại liền giao cho Giám đốc Âu Kiệt mới nhậm chức phụ trách, anh ta nhưng là một soái ca, kết quả Chi Thiên thay đổi nhắm đến anh ta rồi.)

"Âu Kiệt chưa lập gia đình?"

(chưa có, Chi Thiên nói muốn kêu cha cô ấy đi nói chuyện xem mắt.)

"Oh my God, không hổ là chuyện Chi Thiên sẽ làm."

(rất mạnh mẽ! Thành thật mà nói, tôi có chút hâm mộ dũng khí của Chi Thiên, đó là gia thế, tiền tài quyền thế trao cho dũng khí, có thể yêu được kẻ thắng khí hùng.) Uông Xảo Linh có lúc cũng không khỏi sầu não chuyện sự nghiệp của cha thất bại, khiến cô ấy nếm tận nhân tình ấm lạnh, liền yêu một người yêu đến thật ủy khuất.

Phượng Hề rất đồng tình cô ấy, nhưng cũng không giúp được gì.

Cúp điện thoại, cô không nhận được lại gọi cho Thẩm Thiếu Dương, nghe giọng nói lãnh lạnh của anh nói: "Anh giới thiệu một thiên kim hào môn rất giống Vô Tắc Thiên làm nàng dâu tốt cho cô em, bảo đảm ngày ngày đặc sắc."

"Anh rất xấu nha!" Ngày ngày trình diễn đại chiến mẹ chồng nàng dâu tốt đùa giỡn sao?

"Cô của em sẽ phải cảm tạ anh."

"Thẩm Thiếu Dương tiền sinh, anh họ em cùng anh không thù không oán." Phượng Hề tốt bụng nhắc nhở.

"Đàn ông nếu như yếu đuối đến nỗi không thể bảo vệ được vợ, liền nhất định làm bánh quy kẹp nhân."

"Anh họ Thiên Diễn không phải yếu đuối, mà là cùng dựng một dạng hi vọng gia đình hài hòa, không cần ồn ào cãi nhau ảnh hưởng hình tượng khách sạn." Phượng Hề cũng hiểu được đàn ông Phan gia chân mệnh khổ.

"Kia vẫn lại là ngoan ngoãn với con dâu mà cô của em chọn trúng kết hôn đi! Nếu anh ta nghĩ muốn làm đũa con hiếu đạo, thì kết hôn với ai lại có cái gì khác biệt chứ?" Thẩm Thiếu Dương đối với họ Phan cũng không có lòng đồng tình.

Phượng Hề trộm trợn trắng mắt. "Em không nên tìm anh cùng thương lượng, lão công."

Thẩm Thiếu Dương ở đầu bên kia điện thoại nhún vai nói: "Loại chuyện như vậy tìm ông trời thương lượng cũng vô dụng, bởi vì ông trời cũng không cách nào thay đổi cá tính của cô em, cũng không thể khiến Uông Xảo Linh một đêm làm giàu."

"Nghe anh nói như vậy, em càng nhụt trí rồi. Lão công, anh thực hản không khích lệ người đâu!"

"Lão bà, anh nghe không hiểu em cần anh khích lệ em cái gì. Hôn sự của anh họ em có cái quan hệ gì với em? Nếu không giúp được gì, tốt nhất chớ nhúng tay, tránh cho chọc toàn ‘tinh tinh’." Thẩm Thiếu Dương ghét nhất can thiệp vào chuyện của nhà người khác, cũng không cho phép người khác can thiệp chuyện nhà anh.

"Em chỉ là đứng ở lập trường bạn bè mà lo lắng thôi."

"Uông Xảo Linh không đủ tư cách làm bạn của em!"

"Thiếu Dương!" Phượng Hề chợt cảm thấy một lòng dội lên.

"Thôi, ngày sau chính em tại từ từ thử nghiệm." Thẩm Thiếu Dương bình thản ung dung, bình tĩnh mà đùa cợt đối với bức họa trên tường cười nhẹ một tiếng. "Em hôm nay trở về, tình cờ gặp cô của em, có hay không thuận tiện nhắc nhở bà ấy chú ý tới hành động của Phan Vinh Mỹ một chút? Không cần chỉ biết phê phán bạn gái của con trai, con gái của bà ấy nhưng là sẽ bị bắt đi đim lồng heo!"

"Cái gì đim lồng heo?" Phượng Hề không rõ.

"Anh nghe anh rêu nói, anh rêu còn lại là nghe ông nội anh ấy nói, trước kia ở xã hội nông thôn bắt được Gian Phu Dâm Phụ liền nhốt vào trong lồng heo, ngâm tẩm trong nước sông đim chết sống, kêu là đim lồng heo."

Phượng Hề không có thấy nụ cười lãnh tàn của chồng mình ở đầu bên kia điện thoại, chỉ là nghe thanh âm lạnh lùng không có cao thấp lên xuống, liền biết đại sự không ổn!

"Cái gì Gian Phu Dâm Phụ?"

"Gian phu kêu Lôi Chi Phàm, dâm phụ kêu Phan Vinh Mỹ, địa điểm ở đại sảnh lầu một cao ốc văn phòng công ty Lôi thị, nữ diễn viên Phan Vinh Mỹ một khúc hai nhào ba thất cổ, nhất định bắt Lôi Chi Phàm cho cô ta một cái công đạo, nếu không cô ta muốn tại chỗ cắt cổ tay tự sát, huyền não xôn xao, so với thị trường bất động sản còn náo nhiệt hơn, bởi vì Lôi Chi Phàm tránh không gặp mặt, Phan Vinh Mỹ không thể làm gì khác hơn là kéo dài

diễn tiếp thôi, rốt cuộc kinh động đến tầng cao, anh rể, bác anh ấy, thậm chí Lôi Tổng đều không thể không ra mặt quan tâm một phen, cuối cùng hiểu rõ chân tướng, chính là Lôi Chi Phàm rốt cuộc chịu không nổi Phan Vinh Mỹ quyến rũ, hai người xảy ra tình một đêm."

Thẩm Thiếu Dương không có vui sướng khi người gặp họa, chỉ là vững vàng miêu tả, bởi vì loại chuyện này tại Lôi Chi Phàm sinh thời nhất định sẽ không ngừng tái diễn, khác biệt ở chỗ vai nữ phụ đổi người.

Phượng Hề một lòng nhắc tới cô họ, Chị họ rốt cuộc đã gây họa? !

"Chuyện khi nào?"

"Buổi trưa hôm nay. À! Em về nhà mẹ đẻ rồi, cho nên không biết."

"Sau đó thì sao?"

"Phan Vinh Mỹ quyến rũ chính là đàn ông đã có vợ, có thể có cái gì về sau?"

"Nói như thế nào đàn gái quyến rũ à?" Phượng Hề nghe xong thẳng cau mày, nhưng trong lòng thật sự rất khó xử. Đàn gái nhưng là con gái của cô mình, còn đàn trai lại là con trai của Dì cả, đây là một chuyện như thế nào hồ đồ à?

Thẩm Thiếu Dương cầm dựa vào nói: "Y theo lý luận của cô em, luôn là đối phương địa vị thấp đi ‘quyến rũ’ đối phương địa vị cao, cho nên là Phan Vinh Mỹ quyến rũ Lôi Chi Phàm, người của Lôi gia cũng là nhận định như thế."

"Anh họ em à? Vẫn như cũ tránh không gặp mặt?"

"Lôi Tổng đều kinh động, người ngoài dùng áp cũng sẽ đem Lôi Chi Phàm áp xuất hiện đối chất."

"Anh ấy nói thế nào?"

"Em xác định muốn biết?"

Vậy khẳng định không lời hữu ích rồi.

"Thiếu Dương, em tin tưởng anh và anh rể đều sẽ không thêm mắm thêm muối, nói cho em biết tình hình thực tế là tốt rồi."

"Lôi Chi Phàm vừa thấy được Phan Vinh Mỹ liền không có sắc mặt tốt, nhưng hẳn ta người kia ưu điểm lớn nhất là rất có phong độ thân sĩ, sẽ không mở miệng thương tổn phụ nữ, thủy chung không nói một câu. Nghe nói này ngược lại khiến cho Phan Vinh Mỹ càng bốc phát bất mãn, tâm tình kích động muốn Lôi Chi Phàm cho cô ta một cái công đạo, hỏi cô ta muốn cái công đạo gì? Cô ta trực tiếp yêu cầu Lôi Chi Phàm ly hôn rồi tới cưới cô ta."

"Cái gì?" Phượng Hề nằm mộng cũng không nghĩ tới chị họ sẽ phá hư hôn nhân của người khác.

"Lôi Chi Phàm lúc này mới tức giận, chất vấn Phan Vinh Mỹ có hay không vừa bắt đầu liền bụng dạ khó lường? Nói ‘ban đầu nói hay lắm chỉ là tình một đêm, cô nói cô sẽ không mong cầu gì, cũng biết tôi đã lấy vợ sinh con, chính cô nói chỉ cần một hồi ức tốt đẹp, tuyệt đối sẽ không mượn này uy hiếp tôi. . . . .’ nghe anh rể hình dung, Phan Vinh Mỹ toàn thân phát run, từ trong túi sách lấy ra một quyển tuần san nhiều chuyện ném lên mặt Lôi Chi Phàm!"

Quanh co, lại một cao triều.

"Tuần san nhiều chuyện gì?" Phượng Hề thất thanh nói. Chuyện làm sao sẽ làm cho càng lúc càng phức tạp?

"Chị họ em ở trong mất đám chó săn tựa hồ cũng coi như có chút nổi tiếng, chẳng những chạy ra ngoài làm loạn có người chụp, liền bí mật đều đã đưa tới sự chú ý của đám chó săn, kết quả ảnh chụp cô ta và Lôi Chi Phàm ra vào khách sạn bị đăng lên tuần san nhiều chuyện, hình của hai người cũng lấy được vô cùng rõ ràng, nghe nói có một tấm là ảnh chụp hôn nồng nhiệt ở trên xe. Chi dù nói chỉ là đi khách sạn nói chuyện hoặc mượn toilet, người nào tin tưởng?" Thẩm Thiếu Dương không khách khí cười nhạt. "Nghe anh rể kể lại, bác của anh ấy cùng Lôi Tổng tức giận đến suýt nữa ngất xỉu đi, còn đây là gièm pha lớn nhất từ trước tới nay của xí nghiệp Lôi thị."

"Thiếu Dương, em biết anh chán ghét anh họ cùng chị họ em, nhưng bọn họ mãi mãi là thân thích của mẹ em. . . . .".

"Phượng Hề, em sai lầm rồi. Mặc kệ chuyện giữa Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ, anh đối với bọn họ không có thích hoặc chán ghét, hành động việc làm của bọn họ cũng không liên quan tới anh, chỉ là em muốn nghe, anh liền thuật lại cho em nghe."

Gạt người! Nếu không phải Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ từng đắc tội qua chị gái sinh đôi của anh, Thẩm Thiếu Dương căn bản sẽ không nghĩ đi nghe chuyện xấu nhiều chuyện về bọn họ, một phen vui sướng khi người gặp họa đi.

Phượng Hề cũng biết Thẩm Thiếu Dương tuyệt sẽ không thừa nhận điểm này.

Chỉ là, Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ này hai đường thẳng song song, ngay từ đầu là như thế nào giao cắt nhau chứ?

"Thiếu Dương. . . . ." Cô có chút chần chờ.

"Uh?"

"Chuyện giữa anh họ cùng chị họ của em, anh ngay từ đầu đều không biết chuyện sao?"

"Em có ý tứ gì? Quách Phụng Hề tiểu thư, lấy tuổi tác của anh sinh không được Lôi Chi Phàm hay Phan Vinh Mỹ người lớn như vậy, Lôi Chi Phàm tính tình đào hoa không phải do anh tạo thành, Phan Vinh Mỹ cá tính hoa si cũng không phải là di truyền từ anh, giữa bọn họ sẽ tóe ra tia lửa lại càng không phải là anh dẫn đường, em cứ nhiên đang hoài nghi anh?"

"Thật xin lỗi, em chỉ là . . . ." Phụng Hề cũng cảm thấy mình điên rồi mới có thể hoài nghi chồng mình.

"Không, nên xin lỗi là anh, anh vĩnh viễn cũng không có biện pháp coi bọn họ như thân thích của anh." Thẩm Thiếu Dương gần như thần nhiên cấp cho cô một câu trả lời chân thật.

"Em hiểu."

"Em tốt nhất đem chuyện này hướng cha vợ, mẹ vợ nói một chút, nếu tuần san nhiều chuyện đều đã đăng, chuyện sẽ bẽ ra rồi, không phải Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ có thể âm thầm giải quyết, huống chi Phan Vinh Mỹ cũng không hề nghĩ muốn giải quyết riêng."

"Chị họ em còn nói cái gì sao?"

"Tình một đêm bị phơi bày ra, có ký giả gọi điện thoại phỏng vấn cô ta, cô ta vì mặt mũi, giống như ba hoa chích chòe dựng chuyện một trận, nói Lôi Chi Phàm đã hướng cô ta cầu hôn .... Lại bởi vì những lời nói dối này có thể bị đăng lên tại tuần san cuối kỳ, cô ta lúc này mới náo thượng công ty Lôi thị, Lôi Chi Phàm không thể không cưới cô ta."

Lời nói dối như quả cầu tuyết, chỉ biết càng nặn càng lớn.

Phụng Hề với bộ dạng sợ hãi cả kinh, đây là nên như thế nào kết thúc?

Thẩm Thiếu Dương mới mặc kệ chuyện chó má gì của bọn họ, coi như ngay từ đầu anh có động chút đỉnh tay chân lại như thế nào? Một đôi nam nữ thân nhau đến lên giường, thì không phải là người ngoài có thể thao túng.

"Không nói chuyện này nữa. Ngày dự tính sinh của Diệp Y liền hai ngày nữa, anh sợ chị ấy sẽ gọi điện thoại tới."

"A, được." Phụng Hề còn đang tại trạng huống.

Thẩm Thiếu Dương đã cúp điện thoại, Diệp Y sinh con so với vợ kịch Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ ngoại tình quan trọng hơn nhiều.

Phụng Hề bắt đầu đi lác đầu. Tối nay trong nhà chắc hẳn vừa chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Diệp Y không thể làm gì khác hơn là lại trở về bởi ông nội ăn cơm, mới có thể hàn huyên tới chuyện xấu nhiều chuyện nóng hổi này.

Nếu không phải Lôi Húc Nhật kiên trì phải về nhà ngủ, Thẩm Thiếu Dương là chỉ mong sao đem Diệp Y ở lại trong nhà chăm sóc. Phụng Hề không chỉ một lần lên lên hoài nghi, Thẩm Thiếu Dương là cực kỳ vui vẻ anh rể đi công tác đi.

Chỉ là tối nay cô không tâm tình suy nghĩ những thứ này, vội vàng đến trong phòng cha mẹ đi thương lượng chuyện của Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ, hi vọng Quách gia không đến nỗi bị kéo xuống nước.

Ngay tại cái đêm rồi ren này, Thẩm Diệp Y bắt đầu cảm thấy đau bụng sinh, lập tức được Lôi Húc Nhật đưa đi bệnh viện, bởi vì thai nhi quá lớn, ở rặng sáng giờ Tý thì khẩn cấp mổ bụng, sinh hạ một tiểu tử béo mập khỏe mạnh.

*****

Sáng sớm hôm sau, Phụng Hề liền nhận được điện thoại của Thẩm Thiếu Dương, cô vội vã rời giường chải chuốt chỉnh tề, một tiếng sau, Thẩm Thiếu Dương đã đến Quách gia, cùng cha mẹ vợ chào hỏi sau đó, liền đem Phụng Hề đón đi.

"Chị ấy bình an sinh hạ đứa bé, thật sự là quá tốt."

"Ừ." Thẩm Thiếu Dương lại với về mặt buồn bực.

Phụng Hề suy nghĩ một chút. "Anh chừng nào thì nhận được tin tức?"

"Buổi sáng."

Thì ra là như vậy.

"Anh rể rất thông cảm chúng ta, chị ấy nửa đêm sinh con, trừ bác sĩ ai cũng không giúp được gì, một đồng người chen chúc tại bệnh viện thức đêm có ích lợi gì? Chờ trời vừa sáng mới báo tin mừng, đây là anh ấy suy nghĩ thành thực."

"Ừ." Đạo lý anh toàn bộ hiểu, nhưng vẫn là buồn bực.

Chồng cô không phải đầu máy bình thường nha!

"Thiếu Dương, chị ấy mổ bụng sinh con nhất định rất đau, anh rể như thế đau lòng chị ấy, anh làm ơn ít nhất biểu hiện vui vẻ một chút, không cần đưa người ta áp lực."

"Anh mới sẽ không cho chị anh áp lực!" Thẩm Thiếu Dương đưa lên cánh tay chống cằm, mặt hướng ngoài cửa xe.

Chân tướng là cậu bé bốc đồng a!

"Bộ dạng này của anh, em sẽ ăn dấm của chị ấy a!"

"Nhảm chán."

Thẩm Thiếu Dương liếc nhìn cô một cái, đưa tay qua nắm lấy tay cô, anh cười vui vẻ.

"Ở nhà mẹ đẻ ngủ có ngon không?" Anh nhẹ giọng hỏi.

"Không được tốt." Nhưng trên mặt lại sáng rỡ, thích âm điệu anh quan tâm.

"Bởi vì chuyện của anh họ, chị họ em?"

"Cũng không phải là. Nên nói như thế nào đây? Rõ ràng là nhà của mình, căn phòng đã ngủ rất nhiều năm, nhưng hôm nay lại biến thành là ‘ về nhà mẹ đẻ ’, hàm chứa một loại tâm tình làm khách, nằm ở trên giường cũng giống như là giường của người khác, thật rất kỳ quái. Tại sao con gái gả cho người, tâm tình hoàn toàn khác nhau? Đàn ông các anh có thể không?" Phụng Hề cười hỏi ngược lại, lão công liền nhìn nghiêng cũng là như thế mẹ người a! Đàn ông như vậy thật may là không hoa tâm, nếu không 10 sợi xích sắt cũng khóa không được.

"Hắn không, Đàn ông hắn là thật cao hứng nhiều hơn một người bên gối chia sẻ tâm tình, còn có, sinh hoạt tình dục hợp pháp." Anh nói xong mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, giống như nói hôm nay khí trời tốt.

Cô trừng mắt nhìn anh. Tài xế cùng vệ sĩ ngồi ở phía trước nha! Mặc dù có dựng lên một tấm thủy tinh ngăn cách, nhưng cảm giác như bị người xem hết sạch rồi, cho tới hôm nay cô vẫn không có thói quen.

Trong xe an tĩnh một hồi.

"Phụng Hề."

"Chuyện gì?"

"Đừng cho Diệp Y có cảm giác ‘ làm khách ’, cả đời này, anh chỉ thiếu một người là chị ấy thôi."

"Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta là sinh đôi, anh thông minh, chị ấy lại ngốc nghếch, anh khỏe mạnh, chị ấy yếu ớt, anh có thể tính toán mưu kế, còn chị ấy đơn thuần như đứa trẻ." Anh không nói nguyên do, chỉ nói cho cô kết luận.

"Đây là anh tạo thành sao?"

"Là anh tạo thành. Diệp Y chị ấy không hiểu, nhưng anh vẫn cảm thấy thiếu, chỉ cần có thể làm cho chị ấy, anh đều cam tâm tình nguyện đi làm. Anh không nản ni đem em tâm so tâm (đặt mình trong hoàn cảnh người khác), chỉ hy vọng em đừng để ý."

Anh lo lắng cô để ý a!

"Được." Phụng Hề không tự chủ phóng tiếng nói nhu hòa.

"Cám ơn."

"Không khách khí."

Anh không phải ra lệnh cô, mà là lo lắng cô nghĩ đến quá nhiều, lòng mang khúc mắc, nguyện ý giải thích cho cô nghe, khiến cô giải phiền, loại cảm giác hạnh phúc này làm cho cô cả người lâng lâng, cái gì cũng đều nguyện ý thông cảm.

"Phụng Hề."

"Uh?"

"Anh yêu em." Nói xong liền đem mặt hướng ngoài cửa sổ.

Đàn ông như anh còn có thể ngượng ngùng a!

"Em yêu anh, lão công thân ái."

---- Hết chương 7 ----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Lôi Trần Nhã Tư đại diện Lôi gia, Quách Trần Nhã Văn đại diện nhà mẹ đẻ Phụng Hề, không hẹn mà cùng tới thăm Thẩm Diệp Y đang ở cũ, chị em cùng nhau tại vườn hoa Thẩm gia gặp mặt.

Đang bị sóng gió con trai quan hệ bất chính làm cho đầu óc choáng váng Lôi Trần Nhã Tư, nhìn không được hướng Quách Trần Nhã Văn oán giận nói: "Em cũng cùng Phan Vinh Mỹ nói một phen, không cần ở chung quanh buông lơi, đừng bảo là vì Chi Phàm nhà ta, coi như vì chính cô ta, cũng chưa chút thanh danh tốt làm cho người ta tìm hiểu, tương lai mới gả được đi ra ngoài."

Quách Trần Nhã Văn uất ức a! "Chị cả, em kẹp ở giữa có bao nhiêu khó làm người a! Em chồng và mẹ chồng cùng nhau đem mũi dùi chỉ hướng em, thật giống như em biết rõ Chi Phàm đã kết hôn còn nghĩ giới thiệu nó cho Vinh Mỹ, em giận gần chết, tại chỗ giơ tay lên thề nói em căn bản không biết bọn họ là như thế nào quen biết, lập tức yêu cầu em chồng em đem Vinh Mỹ dẫn đến trước mặt em đối chất, xem có phải hay không em dẫn đường? Em chồng em lúc này mới phần nộ rồi đi, mẹ chồng em mới dừng lại hiểu lầm em. Muốn nói oan uổng, em không phải oan uổng nhất sao? Hai bên đều là hậu bối (cháu) của em, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến bọn họ sẽ dây dưa cùng một chỗ a!"

Trên mặt Lôi Trần Nhã Tư đảo qua một tia sương mù. "Chuyện làm sao có thể náo đến không thể yên ổn? Chị biết rõ bệnh cũ của con mình, nhưng cũng không dám quá, cũng không náo đến đưa lên tuần san, thật sự là Phan Vinh Mỹ quá lợi hại, chết oan Chi Phàm không rời, buộc nó không thể không ly hôn, vấn đề này căn bản làm không được!"

"Chị cả, không phải là em không thương Chi Phàm, nhưng nó cũng nên thành thực một chút, không cần luôn thích cùng phụ nữ làm mập mờ, cũng không phải còn chưa kết hôn, cũng đã làm cha như thế nào lại vẫn như thế không ổn trọng?"

"Còn không phải là phụ nữ luôn quấn nó không rời, tính tình nó dịu dàng, không đành lòng bày mặt lạnh, người ta liền cho là có cơ hội có thể dùng, đem hết thủ đoạn mê hoặc, mong bay lên muốn làm thiếu phu nhân!"

Làm mẹ vĩnh viễn vì con trai bảo bối hộ tống, Quách Trần Nhã Văn biết khuyên không đến, vì miễn thương tổn tình nghĩa chị em, chỉ có nói sang chuyện khác.

"Lôi Tổng xử lý như thế nào?"

"Cha chồng chị bị chọc tức, đem Chi Phàm tạm thời cách chức, kêu nó ở nhà đóng cửa suy nghĩ, không cho phép bước ra khỏi cửa một bước." Lôi Trần Nhã Tư càng đau lòng con trai hơn, bởi vì Phụng Lam Tâm sẽ không để cho chuyện chồng ngoại tình quá dễ chịu.

"Đi theo Diệp Y nói một chút như thế nào?" Quách Trần Nhã Văn đề nghị.

"Diệp Y? Cái người ngốc nghếch đó có thể có cao kiến gì?"

"Nhưng là, nghe ý tứ của Phụng Hề, thì chỉ cần Diệp Y mở miệng, Lôi Húc Nhật cùng Thiếu Dương thắng sẽ không cự tuyệt cô ấy. Chị không ngại nói cho cô ấy một chút phiền não của chị, chỉ cần Diệp Y cũng đi theo phiền não, Lôi Húc Nhật cùng Thiếu Dương sẽ giúp một tay giải quyết chuyện này." Quách Trần Nhã Văn len lén nhỏ giọng nói: "Đây là Phụng Hề bảo em chuyển lời cho chị, chị không ngại thử xem."

"Thật có tác dụng?" Lôi Trần Nhã Tư không tin.

"Thử một lần lại có làm sao?"

Bệnh gấp chạy chữa loạn, Lôi Trần Nhã Tư quyết định thử một lần.

Thẩm Thiếu Dương cùng Lôi Húc Nhật không sai biệt lắm đều tại trước bữa ăn tối tan ca về nhà, Diệp Y ở nhà mẹ ở cũ, Lôi Húc Nhật không thể làm gì khác hơn là ở chỗ này ở đến Diệp Y ở cũ 40 ngày rồi mới cùng về nhà.

Hai người chuyện thứ nhất tự nhiên đi xem sản phụ cùng trẻ nít nhỏ, nhìn thấy trong phòng có nhiều phụ nữ ngồi, đã là ngần ra, lại thấy được mắt Diệp Y

hồng hồng phiếm lệ quang, hai người đồng thời phát điên.

Lôi Húc Nhật ôm chặt lão bà, "Sao em lại khóc? Xảy ra chuyện gì? Em là sản phụ, sản phụ không thể rơi lệ em không biết sao? Về sau mắt không tốt thì làm thế nào? Anh không cho phép em lại rơi thêm một giọt nước mắt!"

Thẩm Thiếu Dương đồng loạt bắt được tay lão bà, "Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nào đem chị anh làm khóc?"

Quách Phượng Hề cười đến an tường, "Không có việc gì, là chị ấy lòng mềm yếu, quá nhiều ưu sầu đa cảm."

Thẩm Thiếu Dương xoay người ngưng mắt nhìn Diệp Y, Lôi Húc Nhật cũng trông mong nhìn lão bà.

Thẩm Diệp Y sầu não, rung rung mà nói: "Chị dâu thật đáng thương đó! Đứa bé mới sinh hạ mấy tháng, anh họ liền bị Phan tiểu thư cuốn lấy, nháo muốn ly hôn, các người nói chị dâu không phải quá đáng thương sao? Đổi lại là em mà nói..., em nhất định sống không nổi, vậy con của em không phải sẽ biến thành cô nhi sao? Ô ô. . . . . Thật đáng thương đó. . . . ."

Lôi Húc Nhật cùng Thẩm Thiếu Dương đều ở trên mặt đối phương nhìn đến ba vạch đen, đây là cái gì cùng cái gì a?

"Diệp Y, anh sẽ không ngoại tình, cho nên em sẽ không sống không nổi, con của chúng ta cũng sẽ không biến thành cô nhi." Lôi Húc Nhật thận trọng cường điệu.

"Chị, cầu xin chị không cần vì chuyện tình của người khác mà khóc thút thít, trái tim của em đủ khỏe mạnh, cũng chịu không được chị nói chuyện không hay xảy ra." Thẩm Thiếu Dương cầm tay cô, "Chị trực tiếp nói cho em biết, chị muốn cái gì là tốt rồi."

Lôi Húc Nhật lau đi lệ trên mặt cô, "Em chỉ là thương cảm chị dâu sao?"

Diệp Y gật gật đầu, "Không thể khiến Phan tiểu thư không nên ép anh họ ly hôn sao?"

Thẩm Thiếu Dương rốt cuộc trong bụng triệt để thông suốt song ——

Nghĩ đến có người lợi dụng Diệp Y mềm lòng, buộc anh cùng Lôi Húc Nhật đưa ra chủ kiến.

Cho tới nay, chỉ có ông nội biết Diệp Y là điểm yếu của anh, khi tất yếu liền lấy ra tới lợi dụng.

Lôi Húc Nhật cũng biết, nhưng bản thân yêu Diệp Y, khinh thường bị lợi dụng.

Hiện tại, lại có một người, giẫm lên điểm yếu của anh.

"Phượng Hề, là em sao?" Thẩm Thiếu Dương chợt ánh mắt sắc bén làm Quách Phượng Hề không khỏi run sợ.

Như vậy đặc biệt nhìn chăm chú, làm cô tâm hoảng ý loạn, không biết như thế nào cho phải.

Cô chợt hối hận không nên tự cho là thông minh, là cô quá ngu ngốc sao?

Coi như Lôi Chi Phàm cùng Phan Vinh Mỹ náo lên điều tin tức, cùng cô lại có cái gì quan hệ? Ngàn lần không nên vạ lần không nên, không nên đem Diệp Y kéo vào.

Quách Phượng Hề muốn vì mình giải thích, lại như thế nào giải vây cô không có ý nghĩ lợi dụng Diệp Y?

Cô rũ xuống lông mi vũ, không dám nhìn anh.

Thẩm Thiếu Dương quay đầu lại với vẻ mặt hòa nhã đối Diệp Y nói: "Chị, em rất xin lỗi, nguyên tắc của em chính là không can thiệp chuyện nhà người khác, gặp gỡ Lôi Tổng em đều làm bộ như không biết chuyện, tránh cho đối phương lúng túng. Thật ra thì, cũng chỉ là một cái tranh cãi quan hệ bất chính nho nhỏ, không đáng nhắc đến." Anh không thể để Lôi phu nhân cho là Diệp Y có thể lợi dụng.

Thẩm Diệp Y không hiểu rõ lắm, cô tuyệt thật sự làm nghiêm trọng chuyện, vì sao em trai có thể nói được nhẹ nhàng băng quơ, vẫn chưa đủ để nói đến? Người thông minh đầu câu tạo quả thật không giống người bình thường sao?

Lôi Húc Nhật đứng ra giải quyết "Chuyện nhà", đối với Lôi Trần Nhã Tư nói đến: "Bác gái, chuyện này chỉ cần chị dâu ra mặt là có thể giải quyết. Bác chuyển cáo chị dâu, kêu chị dâu đi tìm Phan Vinh Mỹ nói chuyện, thái độ phải cứng rắn, phải hung, phải ngoan độc, nếu Phan Vinh Mỹ thừa nhận cùng anh họ có tình một đêm, chị dâu liền có thể kiện cô ta 'tội thông dâm', không tin Phan Vinh Mỹ không rơi hoang mà chạy!"

Lôi Trần Nhã Tư sợ hết hồn, bà sao lại không suy tính khiến Phươg Lam Tâm ra tay giải quyết chuyện này, nhưng sợ là ngày sau con trai tại trước mặt vợ không ngóc đầu lên được.

"Không có biện pháp khác sao?"

"Ác nhân cười ác mã, không có biện pháp khác. Tin tưởng bác trai đã từng phái người đi theo Phan Vinh Mỹ nói điều kiện, trừ bỏ để cho cô ta mở rộng 'Sur Từ Khẩu' (sur từ rỗng) ra, căn bản không cách nào giải quyết vấn đề. Loại sự kiện quan hệ bất chính này, trừ người vợ ra mặt tỏ rõ tuyệt không ly

hôn, cũng kiện người thứ ba thông dâm, căn bản hù dọa không ngã cái loại phụ nữ đó." Lôi Húc Nhật khí thế khiếp người đưa ra kết luận.

Lôi Trần Nhã Tư bắt đầu đi tiếp nhận, thật tốt là: loại chuyện đe dọa này thì cậu ta chính là người thích hợp nhất đi làm!

Mây rậm mắt nghiêm Lôi Húc Nhật, chỉ cần phát ra tiếng rống giận dữ lôi đình, bảo đảm Phan Vinh Mỹ có thể bị sợ đến tè ra quần!

Đáng tiếc Lôi Húc Nhật không phải em trai ruột của Lôi Chi Phàm, sẽ không đi làm chuyện như vậy.

Người đàn ông như vậy nghiêm khắc, nhưng khi phát hiện lão bà muốn xuống giường đi toilet, không nói hai lời đem vợ cẩn thận ôm ngang trong ngực, ôm vào phòng tắm, tránh cho làm động tới miệng vết mổ ở bụng.

Sự ôn nhu của anh ấy chỉ cấp một người phụ nữ, không giống Lôi Chi Phàm rộng thi vũ lộ (cho nhiều người), đối với mỗi phụ nữ xinh đẹp đều dịu dàng. Lôi Trần Nhã Tư đột nhiên hiểu được con trai của mình sai ở chỗ nào, nhưng hắn ta trời sinh như thế, liền đối mẹ đều dịu dàng săn sóc, ngôn ngữ dính mật, người làm mẹ làm sao có thể hung ác quyết tâm trách cứ hắn dịu dàng đa tình đây?

Một tuần lễ sau, vụ kiện của Phan Vinh Mỹ thuận lợi kết thúc, bị Phurong Lam Tâm buộc ký hạ đơn giải hòa, nếu không một khi kiện lên tòa án, Phan Vinh Mỹ cũng đừng nghĩ muốn ở xã hội thượng lưu lẫn lộn, càng sẽ bị Phan Bách Xuyên trực xuất khỏi cửa.

Mặc dù rất không cam tâm, không có biện pháp Nhất Cổ Tác Khí gả vào hào môn, chỉ lấy đến chính là 50 vạn nguyên phí bồi thường tinh thần. Chỉ là, tại Phurong Lam Tâm đi sau, một nhân viên phục vụ cầm một túi giấy dai giao cho cô ta, nói là có người thần bí đưa cô ta quà tặng.

"Lôi gia còn rất thức thời a!" Phan Vinh Mỹ cho là người nhà Lôi Chi Phàm cho cô ta ngoài định mức bồi thường, lấy kiện tài liệu bên trong túi giấy dai lớn ra vừa thấy, là giới thiệu văn tắt kia Đào Viên - Câu Lạc Bộ GOLF cao quý, kèm theo chiều dài miễn phí ở phòng cao cấp một tuần lễ.

Chân chính khiến Phan Vinh Mỹ động lòng, là bên trong có kèm theo tấm hình của soái ca Phạm Thần cùng hàm giới thiệu, bao gồm tuổi tác, xuất thân, từng trải, quan trọng nhất, anh ta chưa kết hôn.

"Oh ~ anh ta rõ ràng muốn theo mình thân cận nha!"

Phan Vinh Mỹ kiêu ngạo ưỡn cao bộ ngực, tràn đầy tự tin tiến về phía Đào Viên câu kim quy.

*****

Lôi Tổng tổ chức tiệc đầy tháng chất nội, cũng là chất ngoại của Thảm đại lão, tiệc đầy tháng làm được phô trương lại long trọng, vì muốn tiêu trừ đi tin tức mặt trái trước đó, Lôi Tổng hạ lệnh không thể khiếm tốn làm, ngược lại càng náo nhiệt càng tốt.

Lôi gia toàn bộ thành viên tham dự, Lôi Chi Phàm đã không thấy với mặt xám mày tro, trải qua một cuộc bão táp nho nhỏ sau, đặc ý dương dương kéo tay lão bà Phurong Lam Tâm, tại chỗ tuyên bố tin vui lão bà đã mang thai thứ hai.

Lôi Húc Nhật cùng Thảm Điệp Y không thêm để ý đến cái loại giọng khách át giọng chủ đó của hắn, dùng gấp phải sóng gió nữa là tốt rồi.

Thảm Thiếu Dương cùng Quách Phurong Hề dĩ nhiên cùng nhau tham gia tiệc lớn, Thảm đại lão đều đã tới, cùng Lôi Tổng cướp ôm chất trai, mặt vuông tai lớn nam anh lấy đến niềm vui của lão nhân gia, tại ngày tháng sau này thịnh thoả trình diễn tiết mục giành chất trai.

Phurong Hề dao động ý niệm trong vòng hai năm không sinh đứa bé, lần trước mẹ và Di cả tới trong nhà, lúc gần đi đưa họ đến ngoài cửa lớn, mẹ cầm tay của cô lần nữa nói: "Ngần vạn lần không cần tránh thai, Phurong Hề, nhanh mang thai sinh con, quán chặt lòng Thiếu Dương!" Liền Di cả cũng gia nhập hàng ngũ khích lệ.

Phurong Hề hiểu mẹ tận mắt thấy Thảm Thiếu Dương đối chị gái sinh đôi có bao nhiêu coi trọng, ít nhiều có chút lo lắng, liền hi vọng cô nhiều sinh con tới chiếm hết lòng Thiếu Dương.

Cô cười cười rồi đem lời của mẹ đi dò xét lão công, Thảm Thiếu Dương đó vẫn còn đang giận cô, mây lành nhú lại, thanh âm không có chút nào ấm áp mà nói: "Chờ em thực sự trở thành người Thảm gia rồi hãy nói!"

Phurong Hề có chút uất ức, "Thiếu Dương, anh vì chút chuyện nhỏ này liền chối bỏ em sao?"

"Giả sử em không rõ anh thống hận nhất có người lợi dụng Điệp Y đến uy hiếp anh, em tốt nhất bắt đầu từ giờ trở đi nhận rõ sự thật! Thấy rõ ràng, vì sao anh thủy chung cùng ông nội không hợp?" Thảm Thiếu Dương xoay người rồi đi phòng ngủ, không có trở lại phòng, liền tục ba đêm ngủ trong thư phòng.

Ai cũng không được giẫm lên điểm yếu của anh!

Phurong Hề rốt cuộc hiểu được chồng cô có nhiều yêu thương chị gái mình, liền bị người lợi dụng một phen cũng không cho phép, cho dù Điệp Y hoàn toàn không có phát hiện mình bị lợi dụng.

Lợi dụng lúc Thảm Thiếu Dương cũng ở tại chỗ, Phurong Hề trực tiếp hướng Điệp Y nói xin lỗi, nói rõ chân tướng.

Điệp Y thì ngược lại là vẻ mặt biểu tình ừ ừ cạc cạc. "Nhưng là, giữa người thân không phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao? Nếu như bác gái không nói, bày tỏ bác ấy không muốn người khác nhúng tay, chúng ta dĩ nhiên không tốt vạch trần vết sẹo của người. Nhưng bác gái cũng đã mở miệng, phát ra tiếng cầu

cứ, dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn a! Phụng Hề tại sao muốn nói xin lỗi vậy?" Chỉ số IQ của cô không đủ, nhưng EQ rất đủ.

Phụng Hề nhẹ nhõm bật cười, liếc nhìn lão công một cái. Xem anh nói như thế nào?

Thẩm Thiếu Dương tự nhiên mà vậy nói: "Ồ cứ phải thật tốt làm, không cần hao phí tinh thần đi lo chuyện bao đồng."

"Dày, em không biết cả ngày nhốt ở trong nhà, mà còn phải bế quan một tháng có bao nhiêu nhàm chán sao? Có người cùng chị tán gẫu một chút chuyện nhiều chuyện, thời gian trôi qua tương đối mau nha!" Thẩm Diệp Y đem em trai đẩy tới đi một bên, kéo tay em dâu, "Nói cho chị biết chuyện của Uông Xảo Linh tiểu thư cùng anh họ em, phát triển tới đâu rồi?"

Phụng Hề buồn cười liếc mắt nhìn lão công một cái, thật đáng thương, bị chị gái chê bai mà không đi a!

"Chị, căn cứ tình báo mới nhất cho thấy, rốt cuộc Uông Xảo Linh đã buông tha muốn cùng anh họ em chiến đấu hăng hái, bởi vì đó là một cuộc khổ chiến không có hi vọng thắng lợi, cô em thật là còn tới quầy chuyên doanh mỹ phẩm S chỗ cô ấy làm đi náo, khiến Xảo Linh chân chính hết hy vọng, còn vì vậy bỏ đi công việc ở quầy chuyên doanh S."

Diệp Y cơ hồ lại muốn rung rung nước mắt đồng cảm "Vậy cô ấy không phải thất nghiệp rồi sao? Thất tình lại thất nghiệp, làm sao đây?"

"Chị, không cho rơi nước mắt."

"Nhưng . . . . A! Đúng rồi, chị gọi điện thoại cho học tỷ Mạc Huyền Cẩm, chỗ của chị ấy đang cần nhà trang điểm, có lẽ Uông Xảo Linh tiểu thư có thể đi thử một chút."

"Chủ ý này thật hay, chị, anh họ cùng cô em cũng sẽ không tìm được nơi này a. Lão công, có thể chứ?" Phụng Hề cuối cùng hỏi ngược lại Thẩm Thiếu Dương, không thể lại trách cô lợi dụng chị ấy nha!

"Ừ, chị ấy cao hứng là tốt rồi."

Liền là một câu này, chỉ cần cô ấy hài lòng vui vẻ, Thẩm Thiếu Dương liền không có ý kiến.

Chỉ là cũng bởi vậy, cục diện bế tắc chiến tranh lạnh giữa bọn họ cũng được giải khai.

Quách Phụng Hề càng hiểu được đi nắm lấy tâm tình của chồng tình, cũng cùng Diệp Y ở chung được giống như chị em gái một dạng.

Hôm nay tiệc mừng đầy tháng sau khi chấm dứt, Phụng Hề mời chồng đi đánh Golf, Thẩm Thiếu Dương vui vẻ tiếp nhận. Cha mẹ cô cũng mời mấy vị bạn tốt cùng đi cổ động, loại phương thức xã giao giao thiệp này là khá thịnh hành.

Ngồi xe trên đường tiến về phía Đào Viên, Thẩm Thiếu Dương lợi dụng Laptop xử lý một chút công sự. Phụng Hề vói về mặt mỉm cười lệ nhan vẫn nhìn chồng, đầy mắt cô, chỉ có anh.

Cô lặng lẽ nhìn, trông mắt giống như ánh mặt trời, chỉ chiếu sáng lên một mình anh.

"Phụng Hề, em đã không vội mang thai, nghĩ muốn công việc sao?" Anh đột nhiên nghiêm trang hỏi cô, lưu ý đến ánh mắt cô nhìn anh, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"Em có thể sao? Công việc gì vậy?" Ngoài ý muốn kinh hi. Nói thật, Diệp Y có thể cả ngày chuyên tâm vẽ một bức họa, nhưng là cô không được, cô đang khổ não vô sự nhưng vội a!

"Em tài trí cao, trình độ học vấn tốt, mai một ở nhà có chút đáng tiếc." Thẩm Thiếu Dương ý vị thâm trường cười nhạt đến: "Chúng ta 'Đế Khánh' có một quỹ từ thiện đang hoạt động, mấy năm gần đây nhất cũng chưa làm cái gì, anh muốn an bài người mình đi vào đảm nhiệm Cơ Kim Hội, vừa có thể phục vụ xã hội, vừa có thể đoàn chính hình tượng công ty."

Phụng Hề lộ ra nụ cười lúm đồng tiền rực rỡ như hoa, cười đến Thẩm Thiếu Dương cũng vì nụ hoa mắt thần mê.

"Cho em tư liệu tường tận, em đánh giá sau tự tin có thể giúp được, em rất vui lòng đi làm"

Cô vợ thông minh xinh đẹp của anh quả nhiên có chút tài năng.

"Người phụ trách quỹ cũng là không cần mỗi ngày đi làm, đến lúc đó chính em cân nhắc hai thân phận làm một nữ gia chủ cùng hội trưởng Cơ Kim Hội, điều chỉnh ra thời gian biểu của em, anh sẽ ủng hộ, sẽ không can thiệp vào bộ phận em phụ trách." Anh đã chuẩn bị phóng tay cho cô làm.

"Anh cứ như vậy tin tưởng em sao?" Cô cười nói tự nhiên đáp lễ nói.

"Xem em thần thái tự tin, một cái quỹ từ thiện nhỏ nhỏ cũng làm khó được em sao? Anh tự tin ánh mắt nhìn người của mình không kém, vợ của anh sẽ không chỉ cam chịu làm quý phụ bình thường."

Phong thái yêu kiều vợ yêu nhẹ nhàng hơi mỉm môi, lộ ra một tia đùa đầy mỉm cười. "Oa, lão công tự tay đem tặng bốc hương trên đầu em đội, giống như không có gắng cũng không được rồi."

Thẩm Thiếu Dương nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp mà mê người.

"Đó là đương nhiên, trừ phi em nghĩ muốn nhìn lão công quá lao tử, nếu không thế nào chẳng phân biệt được chia sẻ ưu sầu khổ cực?"

"Thân ái, em cảm thấy được làm chị của anh là tốt mệnh hơn nha!" Phụng Hề cười như không cười nhướn nhướn mày.

Anh chỉ là vỗ vỗ đầu của cô. "Ngoan, đời sau nhớ rõ tìm đến đầu thai."

Đời này em liền nhận đi!

Thế nhưng cô lại cười sáng khoáy đổ vào trong ngực anh ôm, đối với anh nhảy mắt mấy cái, rất khiêu khích kích thích liếc mắt một cái. "Em đã đốt ba đời là tốt hương, đầu thai đúng rồi, kiếp này mới gặp được cho người chồng thật tốt, Thẩm Thiếu Dương của 'Đế Khánh' nha! Em đã nghiên cứu tất cả bạn học nữ thời quốc trung, trung học, đại học, đều ghen tỵ chết em rồi, em nếu là lại có câu oán hận, họ đều ước gì có thể thay thế."

"Không tệ, không tệ, loại tăng bốc này anh thích nhất." Thẩm Thiếu Dương hăng hái gật đầu.

"Cần nhiều hơn sao?" Cô ôn ôn nhả nhả cười hỏi.

"Có thể đợi lên giường lại tiếp tục được không?" Anh với ánh mắt lửa nóng trên ghẹo.

Phụng Hề lập tức ngồi thẳng như nghỉ, thanh âm dịu dàng uyển chuyển hàm xúc tốt tựa như gió xuân nỉ non, "Lão công, Gofl là một loại vận động rất cao thượng, mời anh cần phải tư tưởng đoàn chính, mới có thể đánh ra thành tích tốt. Như thế này cha mẹ em cùng mấy vị bạn tốt cũng sẽ cùng nhau gia nhập, anh phải xuất ra thực lực tới nha!"

Thẩm Thiếu Dương không nhanh không chậm nói: "Em xác định anh có thể thực cùng bọn họ phân cao thấp?" Đem cha vợ, mẹ vợ cùng mấy người bạn tốt của bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy, lão bà bảo đảm sẽ không đá lão công xuống giường sao?

"Thân ái, khéo léo thu phục lòng của lão nhân gia, cũng là một loại 'thực lực' nhé!" Phụng Hề dí dỏm nháy mắt mấy cái, cùng lão công ở chung một chỗ thì trong đôi mắt đen nhánh động lòng người kia luôn là lưu chuyển vô hạn ánh sáng.

"Này bút đàm thành một bút thượng trăm hiệp ước còn khó hơn." Anh chán ghét nhận thua.

"Em sẽ cho anh bồi thường thích hợp." Cô mập mờ ám chỉ.

Hai con người của Thẩm Thiếu Dương sáng lên, lại nhàn nhạt gật đầu. "Thành giao."

Phụng Hề đình chỉ ý cười, cái người này vẫn lại là người một dạng tiêu chuẩn "Trên giường phu thê, xuống giường quân tử", thật đáng yêu! Chỉ có cô xem tới được mặt khác không đứng đắn của anh.

Lão công của cô tuyệt không phải cực phẩm, nhưng vợ chồng chỉ cần chung đụng lâu, đụng đến bí quyết khai thông, cũng có một phen tư vị ngọt ngào kiều diễm trong lòng.

Đến Câu Lạc Bộ Gofl, đoàn người vợ chồng Quách Tùng Diên đã tới trước, những người khác trước dự định đi phòng đổi trang phục chơi bóng, chỉ có vợ chồng Quách Tùng Diên còn ở lại đại sảnh thượng cùng một cô gái nói chuyện với nhau.

"Chị họ, chị cũng tới đánh Gofl?" Quách Phụng Hề kinh ngạc Phan Vinh Mỹ cũng tại này.

"Em tới thật đúng lúc, nghe nói Phạm Thần là học trưởng của em, em phải phụ trách tìm ra anh ta cho chị, kêu anh ta cho chị một cái công đạo, đừng mơ tưởng bội tình bạc nghĩa!" Phan Vinh Mỹ bẽn lẽn bức người muốn Quách Phụng Hề phụ trách.

"Chị rút cuộc muốn nói cái gì? Chị cùng học trưởng Phạm làm sao sẽ kéo cùng một chỗ?" Phụng Hề thật là không cách nào tưởng tượng.

Phan Vinh Mỹ đang muốn phô trương chiêu cáo thiên hạ, một thanh âm lãnh trầm yết chỉ cô ta.

"Cô câm miệng!" Thẩm Thiếu Dương sắc bén điểm nhìn gần cô ta đóng lại miệng, ngược lại chất vấn đứng ở một bên thẳng lau mồ hôi lạnh giám đốc Hoàng, "Ông tới nói, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Câu Lạc Bộ Gofl của các người có tiêu chuẩn, như thế nào trình độ thấp rơi vào cuốn lấy quan hệ bất chính tranh cãi?"

Hoàng Giám Đốc vội vàng kêu oan, nghe ông ta mạch lạc rõ ràng giải thích chân tướng.

Thì ra là Phan Vinh Mỹ lấy thân phận khách quý vào ở một tuần lễ, vẫn nhằm vào Phó giám đốc Phạm Thần mãnh liệt ném thực cốt mị nhãn, Phạm Thần căn bản không cái kia ý tứ, cũng tận lượng tránh cô ta. Ai ngờ cuối tuần sau khi tới, Phan Vinh Mỹ lại tự trả tiền để ở, lấy lập trường của Câu Lạc Bộ không có đạo lý đem khách thoái thác, nhưng Phan Vinh Mỹ lại lần nữa phóng lời là Phạm Thần hẹn cô ta tới thân cận, rõ ràng đối với cô có tình ý lại giả bộ thâm trầm, quả thật cả ngày tại đuổi theo Phạm Thần chạy, làm đến Phạm Thần không có biện pháp để làm việc tiếp, không thể làm gì khác hơn là chuồn mất.

Giám Đốc Hoàng hướng Phan Vinh Mỹ thẳng thắn nói Phạm Thần đã tạm thời rời cương vị công tác, không có ở trong Câu Lạc Bộ, Phan Vinh Mỹ nghĩ

tới những ngày qua đến nay tổn thất tiền bạc, không cam lòng không thu hoạch được gì, liền náo loạn lên.

Thẩm Thiếu Dương sắc bén phát ra một tiếng cười lạnh. "Lại là nhất xuất trò cười! Vị Phan Vinh Mỹ tiểu thư này thật đúng là không ngăn tặc kỹ cừ rích đó, ở Đài Bắc vu oan Lôi Chi Phàm không được, chạy tới đảo viên nghĩ muốn vu oan Phó giám đốc Phạm, lại đem người cho hù dọa chạy." Vô cùng tốt, để cho cô ta ở không một tuần lễ, quả nhiên thuận lợi thật đem chướng ngại Phạm Thần đá đi nha.

Phan Vinh Mỹ kích động khe khẽ nói: "Người nào vu oan người nào? Tôi mới đúng người bị hại, bị những đàn ông kia đùa bỡn tình cảm, bội tình bạc nghĩa, tôi chỉ là muốn đòi một công đạo, có cái gì không đúng?"

Giám Đốc Hoàng bất bình nói: "Phan tiểu thư, Phó giám đốc của chúng ta tuyệt đối không có đối với cô bội tình bạc nghĩa, anh ta từ đầu tới đuôi chưa từng theo đuổi qua cô, nếu như cô ở đây buông lời tùy tiện, Đồng Sự Trưởng của chúng ta cũng sẽ không dễ dàng tha thứ."

"Tốt, kêu Đồng Sự Trưởng của các người ra mặt tốt nhất. . . . ."

"Phan Vinh Mỹ!" Quách Tùng Diên nghiêm mặt, thanh âm lạnh lẽo, từng chữ từng câu dùng lực nói: "Cháu lập tức về nhà đi đóng cửa suy nghĩ, không cần lại để cho ta gặp cháu ra ngoài mặt mặt xấu hổ, ta tuyệt không thừa nhận cháu là cháu gái ngoại của ta! Lập tức rút ra khỏi tầm mắt của ta ——"

Phan Vinh Mỹ được toàn thân phát run, lại sợ được không dám phản bác, lấy trình độ Quách Tùng Diên tức giận, tại chỗ thương cô ta một cái tát cũng không phải là không thể làm được, không thể làm gì khác hơn là tức giận lắc lắc thân thể rồi đi.

Quách Phụng Hề im lặng không nói gì, thật sự không hiểu chị họ như thế nào ý nghĩ kỳ quái muốn dựa vào Phạm Thần? Chẳng lẽ cô ta ngây thơ cho rằng nam nữ cùng tại nghiệp khách sạn thích hợp kết thân?

Thật muốn kết thân gả vào hào môn, cũng không nên cùng Lôi Chi Phàm gây ra sóng gió quan hệ bất chính, làm hỏng danh tiếng của mình, nhìn như tình mình lợi hại Phan Vinh Mỹ, vì sao ngược lại ngộ không ra đạo lý cơ bản nhất đây?

Thẩm Thiếu Dương cảm tay cha vợ, nhàn nhạt cười đáp: "Cha, chúng ta đi chơi bóng đi! Con cháu đều có phúc của con cháu, Phan tiểu thư tự có cha mẹ cô ta đi phiền não, người không cần chọc tức thân thể."

Là con rể luôn làm cho người ta ấn tượng lạnh nhạt, đối với ông nhưng là thân thiết hữu lễ, Quách Tùng Diên cười vang đến: "Đi, cha con chúng ta hôm nay liền so một cuộc."

"Ngượng ngùng, cho dù là cha vợ đại nhân, con cũng sẽ không thả nước."

"Chuyện cười! Con đem hết toàn lực cũng chưa chắc có thể thắng ta."

"Người thua cũng không thể trở mặt, con sợ bị Phụng Hề đá xuống giường."

"Ha ha. . . . . Yên tâm đi, con người của ta cực kỳ có tinh thần vận động."

Tất cả mọi người nói như vậy, thật là trời mới biết a!

Quách Phụng Hề cười mỉm nhìn hai người cha vợ con rể . . . . song song bóng dáng, mặc dù Thẩm Thiếu Dương nói thẳng không có biện pháp đem Lôi Chi Phàm hay Phan Vinh Mỹ cùng anh em họ khác làm thành thân thích của anh, song, anh tôn trọng cha mẹ cô, đem cha mẹ vợ làm thành cha mẹ anh nhất kính yêu, cũng tôn trọng anh trai và chị dâu cô, như vậy liền là đủ rồi nha!

Mặc dù là người đàn ông thực không được tự nhiên, nhưng cô thật sự rất yêu thích yêu anh nha!

Anh kia anh tuần phi thường, lại là người chồng thông minh tuyệt đỉnh, tại kế tiếp trong thi đấu đánh Golf, nhất định sẽ khéo léo thua một phen. Chỉ vì trong lòng anh biết, một cái thua thiệt nho nhỏ có thể chiếm được tiện nghi thật lớn.

Đêm đó, Thẩm Thiếu Dương liền hướng cô đòi hỏi phần thưởng của anh.

Phụng Hề chủ động vòng chặc cổ của anh, hào phóng đưa lên chính mình môi thơm, nổi lên đậm tới mức tan không được yêu say đắm cùng cuồng dại, vẻ đẹp của cô cùng nhiệt tình đan vào tạo ra một bức ảnh làm người ta huyết mạch không thông động lòng người.

Bọn họ yêu nhau, cả đêm tận tình phóng xuất ra tại như vậy trong nồng nhiệt tuyệt mỹ.

Cho đến hai người cam tâm hiến dâng ra toàn bộ chính mình, cùng nhau chìm đắm trong nhu tình mật ý.

Quá hạnh phúc rồi!

Đêm với thâm trầm, phía chân trời trăng non lưỡi liềm, không chút để ý chiếu xuống cả đêm ánh sáng rực rỡ.

Trong không khí khó nén cảm giác mát lạnh, nhưng nam nữ ôm nhau ngủ, hai khóa trái tim lại vẫn nở rộ mà rực rỡ.

Mỹ lệ ái tình, chỉ mong dừng lại tại trên người hữu tình, khiến hai người không hoàn mỹ, chia sẻ lẫn nhau hạnh phúc, khiến tương lai trở nên hoàn mỹ.

Ánh trăng cong cong, thật tình mà đang cười a!

---- Hết trọn bộ ----

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tuyệt Không Phải Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.